

நானையெய்த்தேடு மினிதர்கள்

சிறுக்கதைத் தொகுதி

திருமிலை
சின்னா

வெள்ளிட.

அம்மா பதின்பக்கம்,

72, பிரதான வீதி, திருக்கோணமலை.

நானையைத்தேடு

முனிந்தாஸ்

பொறுத்த வினாக்கள்

திருமலை
சுந்தரி

வெளியீடு.

அம்மா பதிப்பகம்,

172, பிரதான வீதி, திருக்கோணமலை.

• நாளையைத்தேடும்
மனிதர்கள்.

சமர்ப்பணம்.

கின்னும் அவனோடு தர்க்கித்து பின்னர்
சமாதானமாக போரும் அவனது லெக்கிய
பார்வைக்கு உற்சாகமுட்டும் லெக்கியத்
தோழன் கவிஞர் செ.நவேஷாத்ராசா
தலைமையில் நண்பர்கள்
கவிஞர்.க.கோனோஸ்வரன், எம்.மரியதால்,
கவிஞர்.கெஜ.தர்மா, கனகசபை
தேவகடாசம், கவிஞர் ச.வில்விரத்தினம்,
கவிஞர்.தாமரைத்தீவான்,
கவிஞர்.தம்பிதில்லை முகிலன்,
கலாவிநோதன் சீத்தி அமரசிங்கம்,
கவிஞர்.புரட்சிபாலன், கா.கிருத்தினலிங்கம்,
தாபி.சுப்பிரமணியம், அருள்கப்பிரமணியம்,
சி.குருநாதன், கலைஞர்.பெ.குரியழுர்த்தி,
கிப்படி நினும் அவனது சகாக்களின்
பக்ஷமையான லெக்கிய நினைவுகளோடு
அவனை சுதந்திரமாக எழுத்துலகில்
கரம்பதிக்க வைத்த “சுதந்திரன்” ஆசிரியர்
அமரர்.கோவை மடகேசன் அவர்களுக்கு
அவன் நாளையைத் தேடும் மனிதர்களை
சமர்ப்பணம் ஒக்குவதில்
பெருமதிப்படுகின்றான்.

* திரும்பை கந்தா...

• சிறுகதைகள் :

1. தொடக்கு	1
2. மூசாரங்கள்	10
3. நிங்களும் நாங்களும்	17
4. ஷுமிக்காரனும் அனையாள் அட்டையும்	26
5. விடமுடியாததுகள்	33
6. நம்பியவர்களுக்கு	43
7. தெய்வங்களுக்குள்ளும்	52
8. அந்த நாலுபேர்	58
9. எங்கும் நிறைந்த	65
10. கும்பாபிஷேகம் நடந்து விட்டது	74
11. நாளையைத்தேடும் மனிதர்கள்	87

- சிறுகதைகள் • நாளையைத்தேடும் மனிதர்கள் • முதற்பதிப்பு : தை-1988
- பிரதிகள் : 1000 • அட்டைப்படம் : திருமதி. பிரபா திருநாவுக்கரசு
- உள்படங்கள் : திருமதி. பிரபா திருநாவுக்கரசு, செல்வி. டயானா தேவுகா மரியதால், கணையாறி, சுபமங்களா, சர்ந்தி, ஓவியர்கள். • வழவழைப்பு : செல்வி. தி.பிரபந்தி
- கனவியாக்கம் : ஜெயராசா சிவகணேசன் • அச்சகம் : உதயன் பதிப்பகம், திருமலை
- உரிமை : அம்மா பதிப்பகம், 172, பிரதான வீதி, திருமலை.

மதிப்புரை.

திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் வறுமையால் அல்லற்படும் அன்பர் கருக்குக் கைவிகாடுத்து தவகின்ற அமைப்பே அன்பர் நீதியாகும்.

இவ் அமைப்பு தன் கவனத்தை 1986 ம் ஆண்டு விருந்து லைக்கியப் படைப்புக்களின் விவரியிடு களிலும் செலுத்தியது, அதன் பயனாக வெளிவந்தனவே...

- “உலகப் பொருளாதார அமைப்புக்கரும் அவற்றின் தன்மை கரும்” திரு.து.இ.செல்வராசா
- “பிள்ளை மொழி” தாமரைத்தீவான்
- “லைக்கிய நினைவுகள்” தமிழ் மனி திரு.வ. அ. கிராசிரத்தினம்

ஆகிய நூல்களாகும். ஆனால் தற்போது.....

வெளிடப்படும் திருமலை சுந்தாவின் சிச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் திருக்கோணமலை மாவட்ட திந்து தினைஞர் பேரவையின் சிவநெறிச் சஞ்சீகையில் அவ்வப் போது வெளிவந்தவைகளாகும்.

திருமலை சுந்தா எனது பாடசாலைக் கால நெருப்பிய நண்பராவர். திருக்கோணமலை இ.க.ச.பு. கோணேஸ்வரா திந்துக் கல்லூரியில் முதன் முதல் உருவாக்கப்பட்ட க.பொ. த.உயர்தர மாணவர் சங்கத்தின் ஸ்தாபக செயலாளராக நானும் ஸ்தாபக பொருளாளராக நண்பர் திரு.சி.சுந்தரலி ஸ்கழும் (சுந்தா) செயற் பட்டமையை இன்று நினைத்துப் பார்க்கும் போது அக் காலத்தில் நாம் எமது கல்லூரி வாழ்கையில் பெற்ற அனுபவங்கள் எமது எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு

* சீவன்றி சிறுகதைகள்.

அத்திவாரமாக விளங்கிய தெ நினைவு படுத்தும் போது நன்பர் சுந்தாவின் சிறுகதை எழுத்தாற்றல் கல்லூரிக் காலத்திலிருந்தே உதய மாகியதை மன நிறைவுடன் நோக்கு கிண்஠ேன்.

திருக்கோணமலை மன்னிலும் ஈழத்திலும் குறிப்பிடத்தக்க சிறு கதை எழுத்தாளராக விளங்கும் நன்பர் சுந்தா இவ்

விளங்கிட்டில் வரும் சிறுகதைகளை சமயத்தை மையமாக வைத்து தன் எண்ணங்களைத் தான் படைத்த பாத்திரங்கள் மூலம் உணர்ச்சி பூர்வமாக எடுத்துச் செல்லும் பானி தனிச் சிறப்பு மிக்கதாகும்.

நன்பர் சுந்தாவின் சீருகதைத் தொகுப்பை விளரிடு வதில் அன்பர் நிதியம் பெருமைப்படு கின்றது. அன்பர் நிதியத்தின் பணிபாளர் சபை உறுப்பினர்களில் ஒரு வராகிய சுந்தா கிள்ளு உயர்ந்து நீற்கின்றார், அவரின் முயற்சியையும் உயர்ச்சியையும் நாம் பாராட்டுகின்றோம்.

சுந்தா கிள்ளும் பல படைப்புக்களைப் படைக்கக் கோணேசப்பெரு மானைப் பிரார்த் தித்து வாழ்த்து கிண்஠ேன்.

“சிவஞானச் செல்வர்”

“சீ. சீவபாதசுந்தரம்”
அன்பர் நிதியம் கியக்குனர்
17-12-1998.

சுந்தரவும் நானும்..

• ராமீந் சுப்பகாந்தன்.

• ராமீந் சுப்பகாந்தன்.

நூல்களை
ஒடை வடிவில் இல்லை
இப்போது காணு.

நூல்கள் உடைப்புகளை
நூல்ப்பட்டியை எடுத்திருக்கிறோம்.

நூல்களை நெறிக்கொடு
நூல்களை இப்போது காணுவதே
கடினமாக நூல்களை நூல்களை
நூல்களை நெறிக்கொடு.

இவ்வளவு நூல்களை
நூல்களை நூல்களை
நூல்களை நூல்களை.

• இடுமூடு.

25.02.99

சி. குருநாதன்
அமைச்சர் 'கலைஞர்'

• ராமீந் சுப்பகாந்தன்.

நெநிதம் கள் ..

தேர்ம் -
தேர்ம் -

நூலை வெய்து

வெளியீடு

மீங்க பதிப்பகம்,
172, பிரதான வீதி,
நூக்கோவமலை.

நாளேயைத்
தேடும்-
மனிதர்கள்..

அம்மா...
குறிஞ்சிகள்

நாளேயைத் தேடும் மனிதர்கள்

வெளியீடு

மீங்க பதிப்பகம்

நூக்கோவமலை

நாளேயைத்

தேடும்-

மனிதர்கள்..

மனிதர்

மீங்க பதிப்பகம்

நூக்கோவமலை

நாளேயைத்

தேடும்-

மனிதர்கள்..

வெளியீடு

மீங்க பதிப்பகம்

நூக்கோவமலை

நாளேயைத்

தேடும்-

மனிதர்கள்..

நாளேயைத் தேடும் மனிதர்கள்

நாளேயைத் தேடும் மனிதர்கள்

நாளேயைத் தேடும் மனிதர்கள்

பதிப்புரே...

அம்மா பதிப்பகம்

“அம்மா கவிதைகள்”
தொகுப்பு மூலம் “தடம்”
பதித்ததை நீங்கள்
அறிவிர்கள்.

எமது திரண்டாவது
வெளியிடாக எழுத்தாளர்
திருமலை சுந்தாவீன்
“நாளையைத்தேடும்
மன்றார்கள்” ஸ்ரூக்கதைத்
தொகுதியினை கிப்போது
வெளியிடுகின்றோம்.

இத்தொகுதி கதைகளை
புத்தகமாக வெளியிட
அனுமதிதந்த சீவிநரி
சஞ்சிகை நர்வாகத்தீர்குரிய
கிந்து கிளைஞர்
மன்றத்தினரு க்கும்
சீத்தராங்களைக் கீறியும்,
தந்தும் உதவியவர்
களுக்கும், கிப்புத்தகம்
வெளிவர அயராது
உழைத்த கண்ணியாளர்
ஜெயராசா சீவகஜேசன்
அவர்களுக்கும், அச்சக
நர்வாகீக்கும், ஊழியர்

• சீவிந்றி ஸ்ரீகதைகள்.

கனுக்கும் எழுத்துப்
பிழைகள் திருத்தியும்
பக்கங்கள் வடிவமைத்தும்
தந்த
செல்வி. த. பிரயந்திக்கும்
நன்றிகள்.

நாங்கள்
உங்களிடம் கேட்பது...

‘பத்து புத்தகங்களை
வாஸ்குங்கள். உங்கள்
இன்பது நண்பர்களுக்கு
விற்று உதவுங்கள்
என்பதே.’

எழுத்தாள்
நண்பர்களே புத்தக
அறுவடை செய்ய நாம்
காத்திருக்கின்றோம்.
நீங்கள்.....

அடுத்த புத்தக
வெளியிட்டில் உங்கள்
கருத்துக்கள் - வீரர்சன
சீந்தனைகளோடு விற்பனை
பலத்தோடு நாம்
சந்திப்போம்.

அம்மா பதிப்பகம் சார்பில்
திருமலை சுந்தா.
ப. மோகன்,

• சீவிந்றி ஸ்ரீகதைகள்.

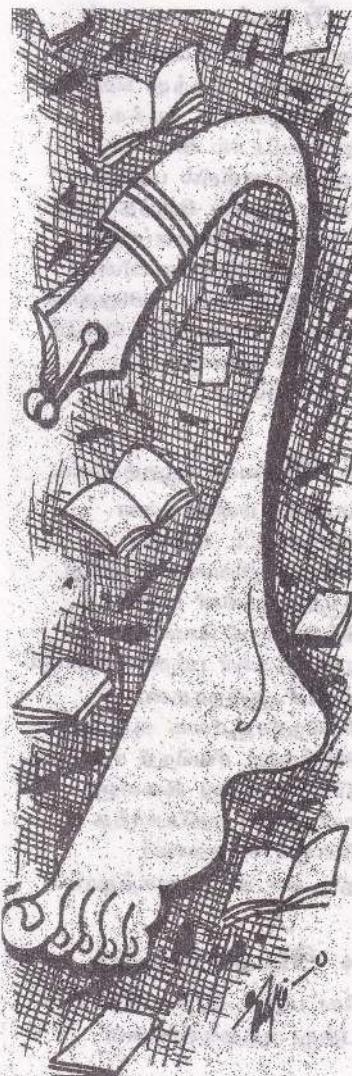

நாளையெத் தேடும்- மனிதர்கள்..

சீருக்கதைகள்: 11

♦ சிரித்திரன் பிரசரம் வேள்வி
சீருக்கதைத்தொகுதி-பின்னர்
வடக்கு-கிழக்கு மாகாண
கல்வி கலாச்சார
விளையாட்டுத்துறை
அமைச்சின் வெளியிடு
விறியோரத்துக்கணவுகள்
சீருக்கதைத்தொகுதி-அம்மா
வெளியிட்டகத்தின் அம்மா
கவிதைகள் (தொகுப்பு) -
பிப்போது அம்மா பதிப்பகம்
திருக்கோணமலை நிந்து
கிளைநூர் மன்றத்தின் அன்பர்
நிதியம் ஆதாவடன்
“நாளையெத் தேடும்
மனிதர்கள்” சீருக்கதைத்
தொகுப்பின் மூலம் அவன்
உங்கள் கண்களுக்குள்
நுளைகின்றான்.

♦ நாளையெத் தேடும்
மனிதர்கள் அவன்கு கதைகள்
அல்ல. அவனின் கதைகள்.
எல்லாமே செவிநறி
சந்தீகையில்
ஏழுப்பட்டவைகள்.

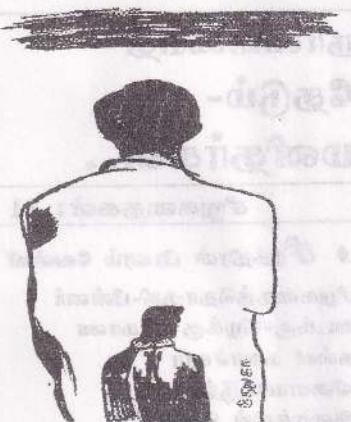

* சீவனிந்றி சிறுகதைகள்.

◆ நீங்கள் நாளையைத் தேடும் மனிதர்களை கிவனின் கதைகளில் கிருந்து தெரிந்து கொள்ளுங்கள். படிக்க பஞ்சப்பட்டால் கிவனின் மனவண்ணத்தில் பதிந்த சீத்திரங்களில் கிருந்தாவது அந்த மனிதர்களைப்பற்றி சிற்கு சிந்தப்பிர்களாயின்... அது அவனுக்கு... அதுதான் நீங்கள் அவனுக்குப் போடும் புழாலை செய்யும் உபசாரங்கள்.

◆ அவனை எழுதத்துண்ட நாளைய மனிதர்களை கிளங்காட்ட கின்னும் கின்னும் அவனை கிழுத்து கிழுத்து தள்ளி தள்ளி..... கித்தொகுதி வெளிவர முனைந்தவர் பத்திரிகையாளர் திரு.சி.குருநாதன். சீவனிந்றசன்தசைகை ஆசிரியர். அடுத்தவர் சீவனிந்றி சஞ்சிகை நீர்வாகி கிந்து கிளைஞர் மன்றத்தின் மதிப்பார்ந்த பொதுச் செயலாளர் திரு.சி.சிவபாதகந்தரம்.

◆ அவன் உங்களிடம் கேட்பது - கிருந்து நீற்பது - பத்து புத்தகங்களை

வாங்குங்கள் உங்கள் ஒன்பது நண்பர்களுக்கு வீற்று உதவுங்கள் என்பதே.

◆ இனி அவனின் அந்த நாளையைத் தேடும் மனிதர்களோடு நீங்களும் பேசலாம். அல்லது அவர்களைப்பார்த்து மகிழலாம்.

நன்றி.

அவன்
திருமலை சுந்தா .

31/1 சமாது ஒழுங்கை,
திருக்கோணமலை.
1.1.1999

* சீவனிந்றி சிறுகதைகள்.

தொடக்கம்

“இந்த மனிதன்
செய்யிற காரியம் சரியோ?
போன கிழமைதான்; கட்டிக்
கொடுத்த தன் முத்த மகளை
வைரக்க காக்கலுக்கு
பறிகாடுத்தவர். சாமி கும்பி-

கோயிலுக்குள் வந்திட்டாரே.
வெளிபில் நின்று கும்பிடா
வெண்ண குறைஞ்சா போயிடும்?
என்னடா கிழு பகு
கரைச்சலாய் கிருக்கு.....”

காளி ஆச்சியை கட்டிப்
பிடித்துக் கொண்டிருந்த
சீவராமனுக்கு திந்த
வார்த்தைகள்..... மெல்லிய
சுர்ப்பை மட்டும்.... சொற்கள்
வந்த திஜைக்கு காட்டிக்
கொண்டான்.

“அப்ப..... கணபதிப்
பிள்ளை செய்தது சரியன்று
நினைக்கிறோ??? உங்களைப்
போல நாலு பேர் திந்த
மண்ணல் கிருக்கிறதால்
தான்.... நடக்கிற அத்துயரின
அந்தியாயங்களுக்கு சாமி;
தெய்வங்கள் கூட... கிப்ப
பேசுதுகள் கில்ல....”

“என்னடா ஏன்
சொல்லுமீங்க.... கணபதிப்
பிள்ளை யார்? உங்கட^க
கூட்டாளி தானே!! முகுத்தில்
அறைஞ்சாப் போல கோயிலில்
நிக்கிற திந்த சனத்துக்கு
முன்பாக சொல்லுங்கோவன்?
சீவராமன் வார்த்தைக்கு;
வார்த்தை அவன் சொல்லவே

நினைத்தான்.. மூனால் அவன் சிசால்ல.. சிசால்ல.. நினைத்த சிசாற்களுக்கு.. முன்பாக..... முன்பாக..... அனிவகுத்து நன்று தடுக்கும்..... அந்த தடுக்கும்..... அந்த கேட்யவார்த்தைகள்.....

இந்த சமூக அந்யாயங்களுக்கு நீ முகங் கொடுத்தால் கெட்டவன். பெருமாள் மாடு போல தலையாட்டிக் கொண்டு மிளாவியாக கிருந்தால் நல்லவன்.

தடுக்கும் கிந்த கேட்ய வார்த்தைகளை மீண்டும்; மீண்டும் காளி முச்சியின் கட்டியணப்பை விட்டு.... விட்டு..... தடவீத் தடவிப்பார்த்தான். சீவராமனுக்கு வயிறு பற்றியது, கண்களை அகவமாக்கினான்..... ஸ்ரமாக்கினான்.

புறு; புறுத்துக் கொண்டு; தன்னை தள்ளிக் கொண்டு; கொடித் தம்ப பிள்ளையாருக்கு; ஜயர் காட்டும் தீபத்தைக் காண அடியெடுத்த நவசீவாயத்தாரை சீவராமன் மிழுத்து.. மிழுத்து நிறுத்தவும் நினைத்தான்.

சீவராமன் கெட்டவன் தான். சமுதாயத்தை குடையும் அந்த அழிக்க மருந்தின்றி ஏகபோக கிராட்சீய பரிபாலனம் நடத்தும் வைரக்க் கூட்டாஸ் களை அவன் அடிக்கடி தினங் காட்டும் போது.... அவன் கெட்டவன்தான். நல்லவன் என்ற போர்வையை அவன் உடம்பில் போர்த்த நினைத்தாலும்.... ஏனோ.... ஏனோ.... அவன் வாழ்வில் அந்த போர்வைக்கு அவன் உடையவன் அல்ல... அல்ல... என்று.... என்று....

இந்த கணபதிப் பிள்ளைகளும்... நவசீவாயங் களும்... அவனைச் சுற்றி; கற்றி; வரும் போது....

எதோ நினைத்தவன் நீண்ட தன் கையை கிழுத்துக் கொண்டான். நினைத்த மனமும் நீண்று கொண்டது.

சீவராமனீன் அகலக் கண்கள் அவனது கூரான மீசையை ஒடுதரம் ரசீத்து பார்த்து விட்டு விரிந்தன. கொடித் தம்ப பிள்ளையாரின் அந்த முனை முகம் விரிந்த கண்களில் கிருந்து மறைந்து.. மறைந்தும்....

வலது கை கிடது
காதையும், கிடது கை வலது
காதையும் திறுக்கப் பிடித்து
'தோப்புக் கரணம்' போட்டு...
'அப்பனே பிள்ளையாரப்பா....
அப்பனே பிள்ளையாரப்பா'
என்று கிழந்து ஏழும்பும்
நவசீவாயத்தாரின் முறை
உருவத்தையும்.... முறை ஒரு
வத்தையும் சீவராமனின்
கண்கள்வட்டம் போடத்
தொடர்களே.

அந்த வட்டத்தில்
நவசீவாயத்தாருக்கு முன்பாக
ஒடிக் கொண்டிருந்த கணபதிப்
பிள்ளையையும் சீவராமனின்
கண் வில்லைகள் கிரை
மீட்க.... கிரை மீட்க....

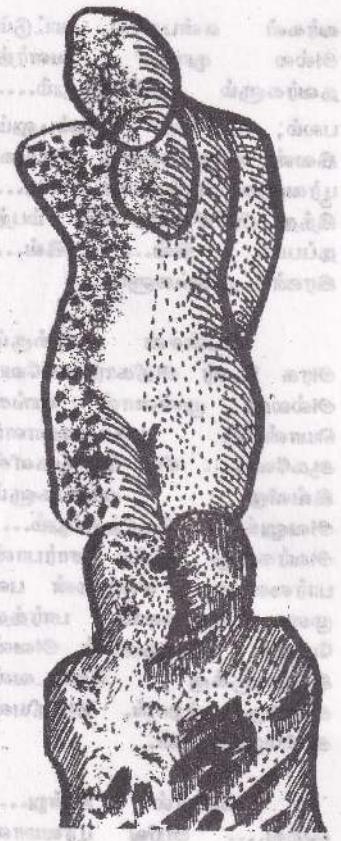
நவசீவாயத்தாரும்;
கணபதிப்பிள்ளையாரும் ஒடிப்
பிடித்துக் கிடையாடுக்
கொண்டிருந்தனர். கிழவநும்
ஒரே வயது கூட்டாளிகள்
தான். அறுபதைக் கடந்தாலும்
வயது நோக்களுக்கு
ஷளாகாமல் கின்றும் ஒரு
கிளைதுனை விட வேகமாக
கார்யங்கள் ஏற்றுவதில்....

ஷுடிக்கொருத்தடவை
அமலாகைக்கு ஒரு தடவை
கோயில் படியேறும் சீவரா
மனுக்கு கிவர்கள் அயல

வர்கள் என்பதால் மட்டும்
அல்ல தூக்கி வளர்த்
தவர்களும் என்பதாலும்....
பலம்; பலவினம் திரண்டலும்
கிவன் சமுதாயத்தை அநுபவ
பூர்வமாக பார்க்கின்ற போது...
கிந்த பிரச்சினையோடு சம்பந்
தப்பட்ட கிவ்... கிவ்...
கிரண்டு முகங்களும்...

பென்சன் எடுக்கும்
அரசு உயர் அதிகாரியாகவோ
அல்லது முன்னாள் வங்கி
வியான்றின் முகாமையாளர்
ஆகவோ.... சில நேரங்களில்
கிவ்விரு முகங்களும்....
அவனுக்கு தெரந்தாலும்....
அவர்களது அறிவு சார்பான்
பார்வைகளை சீவராமன் பல
முறை ஏனையாக பார்த்த
போது.... போதுதான் அவன்
கிவர்களுக்கு, கெட்டவன்
ஷுபிரிக்கன்றான், அந்நியன்
ஷுபிரிக்கிறான்.

ஐநால் கின்று....
கின்று.... அறிவு பூர்வமான
முகத்தில் ஒன்று; மற்ற அறிவு
பூர்வமான முகத்தை குற்றம்
சாட்டி அநுபவ பூர்வமான
முகத்திடம் நியாயம் கேட்கின்ற
போது... கேட்கின்ற போது....
கொடித்தம்ப பூசை
முடிந்து.... பலிபீட....

சீம்.... புசை முடிந்து....
தூத்துப்பலம் தோக்கி ஜயர்
மணியினை ஜிலுக்கி வழி
கேட்டு நடந்த போதும்....
நடந்த போதும்.... சீவராமன்
கொடித்தம்ப பீள்ளெயார்
கிடத்தைய் விட்டு அகலாது
நின்றான்.

கணபதிப்பீள்ளெயாரின்
முத்த மகளின் ‘வைக’
மரணத்தில் பலர் ஒதுக்கிய
போது துணிந்து நின்று எல்லா
காரியங்களையும் நடத்தி...
முடித்தவர் நவசீவாயம் கூட
சீவராமனும் நான்.

காடாத்து-கடலையில்
எறந்த பினச் சாம்பலுக்கு நீர்
நிறைக்க பல முழிகள்
பிழுக்கிய போது சீவராமன்
நவசீவாயத்தாரின் வலது
கரமாக நின்றவன்தான். எட்டு
வீட்டு படயலை முச்சந்தியில்
கழிக்க கூட்டுகளும் துணியாத
கிந்த காலத்தில் துணிந்த
நவசீவாயக் கூலோடு
கிளைஞாக பின் சென்றவன்
சீவராமன்.

நவசீவாயத்தாரும்;
சீவராமனும் ஒரே காரியத்தைச்
செய்தாலும் அவர்களின்
பார்வையில் உள்ள வீத்தியா
சங்கள்... ஏற்றத் தாற்றுகள்...

ஆனாலும்... ஆனாலும்...
அந்த ஒரு காரியம் மட்டும்....
சீவராமனின் அசையாத
கால்கள்.... அதில் ஏற்பட்ட
விறைப்பு அவனுக்கு.....
அவனுக்கு.....

தூணிந்து..... நின்று
எல்லா காரியத்தை செய்து
முடித்த நவசிவாயம் செத்த
விட்டு சாப்பாட்டையோ....
தன்னீயையோ தீண்டாதது
தான்... தீண்டாதது தான்....

அதில் எழுந்த வெறுப்பு..
வெறுப்பு தான்...

'நேரே கிப்படி என்றால்....'

'கணபதி கிந்த விஷ
யத்தில் என்னை குற்றம்
சொல்லிப்போடாது. நான்
கோயில் குளத்துக்கு
போறனான்?'

'நானின்ன போகாத
வனோ.... தொடக்கு....
தொடக்கு.... என்றால் நாங்க
செத்த பின் தான் எங்கட

தொடக்கு போகும். பிறந்தது
முதல் சாக்கை வரை
மனிசருக்கு தொடக்கு தொட
க்கு தான். தொடக்கு
என்றால் அகத்தம். எங்கட
உடம்பை கழுவிட்டால் அகத்
தம் போயிடும். மீண்டும்....
மீண்டும்.... எங்கட உடம்பு
அகத்தமாகக் கொண்டு
தானே கிருக்கும். நாங்களும்
கழுவி... கழுவி... குளத்து....
குளத்து.... சுத்தப்படுத்தி....

சுத்தப்படுத்தி.... அகத்தம்
என்ற தொடக்கை கில்லாமல்
செய்து விடுகிறோமா.... நீர்
படிச்சலரிர்.... யோசியும்....

"நீர் எவ்வளவு தான்
சொன்னாலும் சீல 'ஆசா
ரங்கள்' கிடை மாற்ற
முடியாது.... நான் சாப்பிடா
ததற்கும்; தன்னி குடிக்கா
ததற்கும்.... கோபிக்காத.

"அவர்; அவருக்கு வந்தால்
தான் தெரியும். உம்மட வரட்டு
ஆசாரங்கள்...."

செத்த விட்டில்
நவசியாயத்தாரும்; கணபதிப்
பிள்ளையரும் சொற்களால்
எந்து பிடித்து விளையாடிய
போது சீவராமனும் அவர்
களுடன் கூடத்தான்
மெளனியாக நல்லவனாக
கிருந்தான். ஆனால் கிவர்கள்
கிருவருக்குள்ளும் கிருந்த
அந்த அறிவு பூர்வமான
இற்றுமை... இற்றுமை...
சீவராமனுக்கு கிவர்களிடம்
ஏற்பட்ட அந்த பாரிய
விரிசல்....

அவன் தன்னை பலம்
வாய்ந்தவனாக மாற்ற....
மெளனி ஆகி மெளனி ஆகி....

திதனால் தானோ....
திதனால் தானோ.... நவ
சீவாயத்தார் சீவராமனிடம்
கணபதி பள்ளையரின் தொடக்
கோட கோயிலுக்குள் வந்த
குறைபாட்டை ஒது வந்தார்...

கிருக்கலாம். நடை
முறைகளை மாற்றி... புதிய
வேதம் ஒதும் சீவராமன் -
எப்போதும் கிவர்களை...
நெருங்கி... நெருங்கி...
அவனை தூரத்தே வைத்து
நெயாண்டி செய்து; படித்த
பழக்களை பலபேருக்கு
படித்து காட்டி....

சீவராமனை ஒதுக்கி...
ஒதுக்கியே வாழ்ந்து பழக்கப்
போனவர்கள் தானே;
கிவர்கள் கிருவநும்.

ஜயர் புசை முடித்
ததற்கு அடையாளமாக....
கை தட்டல்கள் சீவராமனை -
விரைத்த கால்களுக்கு
அசைவைத் தந்தன.

அவன் அவசர;
அவசரமாக அந்த
கிருவரையும் தேட்ட
தொடக்கினான். ஜயர் தந்த
திருநீறு அவன் நெற்றியில்
முன்று கிறுகளாக பதந்தன.

சந்தனம் நெற்றியில் முற்றுப்
யுள்ளி போட்டது.

பூக்கள் வலது காதை
கூர்மைப் படுத்தியது.

மெளனத்தை கலைய
'தீர்த்தம்' வரண்ட அவன்
நாவுக்கு புது தென்பை
தந்தது.

கோயில் மண்படத்தை
விட்டு சனம் கலையத்
தொடக்கியது.

அந்த கிருவநும்
கொடித் தமிப் பிள்ளையாரைக்
கடந்து ஏதோ கதைத்துப்
பேசி - நின்று - கைகளை
உயர்த்தி.... வேட்டியை
மடித்துக் கட்டி.... பற்களை
வெளியே தெரிய வைத்து....

ஜம்பது; அறுபது
கண்கள் அவர்களை சூழி....
சூழி.... அடைத்த அவர்களின்
குரல்கள்.... குரல்கள்....
சீவராமனின் ஒவ்வொரு
மிதிக்கும்.... மிதிக்கும்....
பளிச்சி.... பளிச்சி....

சீவராமன் அவர்களை
அனைத்து விட்டான். ஜயர்
தந்த திருநீறு; தீர்த்தம்;
சந்தனம்; பு.... அவனை....
அவனை....

“நமசி.... என்ற மோள் செத்தது அவவின்ற புருசன்; பிள்ளைகளுக்கு தான் தொடக்கு நான் என்று என்மகளை ஒருவனுக்கு திருமண நாளன்று தெத்தம் பண்ணி கொடுத்தேனோ அன்றே என்கிந்த தொடர்பு அற்றுப் போச்ச. திதவால் எனக்கு எந்த தொடக்கும் தில்ல.”

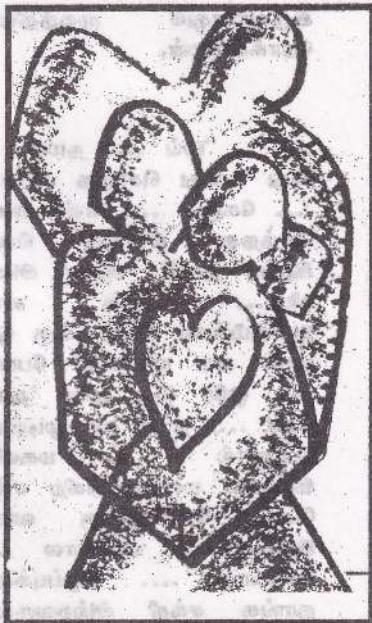
“இது தொண்டிச் சாட்டு முடவன் மலையீறின கதை நானும் கதை யட்சீருக்கன்”

“அப்படியின்றால் பேர்ஸ் பாக்குத்தர்மார் எல்லாம் தொடக்கோடதானே வேலை செய்யினம். அப்ப கிழவயனுக்கு வருடம் பூரவும் திவர்கள் ஆயுள் முழுதும் தொடக்கோ ???”

“இது ஒசார மன்னிபுக்களில் ஒன்று. பிறத்தியாருக்கு ஏற்பட்ட தொடக்கை திவர்கள் குளிச்ச உடம்பை சுத்தமாக்கிட்டால் சரி. ஒன்னால் சொந்தமின்றால் மன்னிபு தில்லவை.... திதென்ன உமக்கு நானா சொல்லித் தர வேணும் ?”

♦ நானளவைத் தேரும் மனிதர்கள்.....

“எங்கட... வளர்ந்த மகனுக்கு மாத வீலக்கு வந்திட்டு. என்றால் நாங்களின்ன கோயிலுக்கு போகாமல் திருக்கிறோமா. அவ போகாட்டி சரி தானே. அப்படித் தான் திதுவம்....”

சீவராமன்
கொடுத்தம்ப பிள்ளையாரைக்
கடந்து.... கடந்து....

செத்தவருக்கு நாம்
கொடுக்கும் ஒரு மரியாதையே

தொடக்கு. அவரின் மேல் ஏற்பட்ட பந்தம்... பாசம்... அண்டு.... மரியாதை.... திதற்கு ஒரு எல்லைதான் தொடக்கு காலம். கிடைப்போய்....

சீவராமன்

கிருவரின்தும் முகத்தினை நோக்கினான்.

“ஓய் நமசி கிழு எனது சொந்த வீஷயம் கேளும் என்ற மகள் செத்தது எனக்கு பிரிய இழப்பு தான். ஆனா அதை விட.... கிந்த காளி ஆச்சீபின்றை கிடக்குக்கு ஒரு நாள் வர முடியாது போல் ஒரே ஒரு நாள் தான் நமசி நான் வர முடியாது போனால் மகளின் இழப்பை மன்றதாங்கிற சக்தி போல கோயிலுக்கு வராய இருக்கிறதை என்னால் என்னால் இழப்புக்கள் தாங்க சக்தி அற்றவருக்கு தான் தொடக்கு நமசி ஆனா நான் ... நான் ...” கணபதிப்பின்னை அறு முடியாது வார்த்தைகளை அறு வைத்துப் பார்த்தார்.

“உம்முடைய தன் ஸபத்திற்காக.... ஒழுக்கம் ஒழுங்கை நாம் மீறுவிறதென்றால்... ஶமய.. சால்திருங்கள்”

“என்ன.... அதூகளை அறுபவ வகைப்படுத்தி ...”

“உன்னைத் தான்....” நவசீவாயத்தின் பின்னால் பக்த கோடகள் சேர்த்து கொண்டார்கள்.

அவர்கள் சுத்தம் மண்ட பத்தை வீழுத்தத் தொடங்கியது. குருக்கள் ஆதிமூல கதவை முடத்தொடங்கினார்.

காதுகளை திருக பியாத்தி கூனி குறுகி வீறி பிடிப்பிய கண் துவார முகத்தோடு....

கணபதிப்பின்னை.... பின்னால்... பின்னால்...

கோயில் கோபுர வாசலை அண்மித்து பின்னேற்ய போது.... எங்கஞ்சோ நீண்ட அந்த கரங்கள்.... அந்த கரங்கள்....

கணபதிப்பிள்ளை ஒடு
அசைந்து மண்டப வாசலில்...
மண்டப வாசலில்.... பிடி
அடிபட.... வழு போன
போது....

எங்கிறுந்தோ நீண்ட
... அந்த கிரண்டு கரங்கள்...
கிரண்டு கரங்கள் மட்டும்
தானே....
நீண்ட முழுக்க மடும் கிரத்த
இட்டமில்லா அத்தனை
கரங்களுக்கும் எதிராக....
அந்த முகமற்ற முண்டங்களின்
கரங்களுக்கு விலங்கிட....
விலங்கிட....

கணபதிப்பிள்ளையரை
கிழுத்து அணைத்த போது
....

அவரின் விழு படிங்கிய கண்
துவாரத்தில்..... 'கண்
துவாரத்தில்' கிழு கண்
மணிகள் முளைக்கத்
தொடங்கின. அந்த
கண்கள்... ஒரை ஒரையாக
.... சீவராமனை
சீவராமனை ... விலங்கிடவா
முனைகின்றன? கடலை
ஏற்ற வாச்சியை சுதாரித்திடு
பிரிசு குழங்கல் கும்பியை

♦ நாளையைத் தேடும் மளதூர்கள்.....

அசாரங்கள்

கூடாது என்பதற்காகக் தான்.

நீற்றன்

நசினல்

வாங்கியில் அரசன்னை பெண் சாதியைக் கண்டிட்டன். எனக்கு அவ மேல் எந்த கோபமும் இல்லை. அவ தான்.... பார்க்க பாவமாக இருந்தது அவ என்னை பார்த்தும் பார்க் காதது போல தன் பெருத்த உடம்பை.... அந்த நாற் காலிக்கு.... கடைக் கண்ணால் நானும் பார்த்தேன் பயந்தல்ல நான் பார்ப்பது அவவுக்கு தெரியக்

நேரம் செல்ல..
செல்ல.. அவ பாவமாக தெரியவில்லை. எந்த நாற் காலிதான்..... எனக்கு..... எனக்கு..... கிப்படித்தான் பல நேரங்களில் உயிர் உள்ளது கவள விசடமான உயிர் இல்லாததுகளில்...

என்பு... இரக்கம்... பாவம்... பிரவு... சூசை... விருப்பம்..... கிப்படி..... கிப்படி... எது எது; வருமோ அப்படி... அப்படி... எல்லாமே வரும்

“என்ன அரசன்னை...?” நான்கு ஐந்து நிமிடங்களுக்கு முன்னால்; கவுண்டர் போலினில் எனக்கு பக்கத்தில் நின்ற அரசன்னை...

“தம்பி... புத்தகத்தில் மகன் வெளிபில் கிருந்து அனுப்பின செக்கை போட்டனான். மாறி காசா கட்டுதோ என்று பார்க்க தான்....”

“அப்ப காக எடுக்க
போறியனா...?”

“ஓம்... வாட்ட பம்
வேண்ட வேணும்...?”

அரசன்னையின்
சரிம் என் மீது முட்டியும்...
முட்டாமலும்...”

ஓம் வாட்டபம்மா?
எத்தனை எத்தனையோ
வாட்ட பம்புகளின் சொந்தக்
காரன் அரசன்னை.
தொன்னுாறு ஈப்போர்.....
எழுந்த யுல்

க்ராமமோடு க்ராமமாக
இருந்தவர்களை விவரி
நாடுகளுக்கு விரட்டி.....
விரட்டி..... கிப்போது.....
விரட்டப்பட்டவர்களால்.....
ஓவ்விவாரு குடும்பங்களும்
..... அந்த விவரிநாட்டு
வசதிகள் எல்லாம்.

அரசன்னையின்
முகத்தில்.... முகத்தில்....
கிள்ளை.... கிள்ளை....
அவர்... அவர்... தலையில்
துவாய் துண்டைக் கட்டி
சாத்தை கிழுக்கு முழங்
காலுக்கு மேல் உயர்த்தி
தொந்திக் கீற் கிடுப்பில்
முடிச்சு போட்டுக்கட்டி; மேல்

முன்று பொத்தான்கள் திறந்த
நிலையில்.... நிலையில்....

அவரின் உடம்பின்
முட்டுதல் திமாகவே திருந்
தது. மூனால்... மூனால்... ”

பற்களில் தேய்க்காத
சிரிப்போடு.. வங்கியின்
கவுண்டர்களாக என்னைக்
கூப்பி உள்ள திடை
வெளியில்..... திருமதி
அரசன்னையின் பக்கத்தில்
போய் அமர்ந்து கொண்டேன்.

நான் வந்தது;
அமர்ந்தது; தொண்டை கர;
கரப்புக்கு திறமியது; வங்க
குளிருட்டியை வெறுப்போடு
பார்த்தது; திருமதி
அரசன்னையால் கிணியும்
கிணியும் எப்படி ஒழிக்க
முடியும்?

“தம்பியா.....? வெற்றிலை
செல்ப்பேறிய அதே.....
அதே...? எதற்கெடுத்தாலும்
அந்த தொன்னுாறு தான்
ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது.

“முகிக்காரன் வெளிக்
கிட்டிட்டான்.....? உயிர்தப்ப
திருந்தோணமலை நகரீல்
திருந்து காலா காலமாக

உரிமையோடு... தம்மை
விட்டால் கிஞ்ச யாருமே
தில்லை என்ற கிறுமாப்போடு
வாழ்ந்தவர்கள் கூடவும்....
கராமங்களை நோக்க
நகர்ந்த போது....

வர்த்து வர்ட்டும்
பார்ப்பம் என்று புளிச்சலில்
அதோ துணிலில் கிருந்து;
எனது மருமகனால்
விடாப்பியாக நீலாவளி
கராமத்துக்கு விருத்து
வரப்பட்ட எனது குடும்பம்....
குடும்பம்....

எங்களை தம் விட்டில்
தங்க வைத்து உணவு
மட்டுமல்ல... கிழுந்து விட்டு
வந்ததுகளை நினைத்து
நினைத்து; கிருண்டு போன
எங்களின் முகங்களையும்
திருத்தி..... திருத்தி.....
முகங்கறுவி... முகங்கறுவி...

திருமதி அரசன்னையின்...
அதே.... அதே முகந்தான்
திப்போது கண்ணுக்குள்
வருகின்றது. காலமான எனது
அப்பா; அரசன்னை; அவர்
அன்னை; கனகவலிங்கம்
அன்னை; வீர்களோடு
தொறில் ரீதியாக பழவிய
பழக்கம்..... அதற்காக....
அதற்காக..... எங்களை

அகதிலேபலில் கிருந்து மீட்
டெடுத்து விருந்தினராக்கிய...
அந்த.... அந்த....

“தம்பியா என்னமும்
நினைக்காது.... உன்னை
கண்டபோது ராசா எனக்கு
என்னமோ மாதரி கிருந்தச்சு..
அரசன்னையோடு நீ கதைச்
சதை நான் பார்த்தன்....
என்னால் உனக்கு கூட
வந்தும் கதைக்க.....
கதைக்க..... ஆம்பிளையாட்ட
துணியு எப்படி எங்களிட்ட....
நான் தலையாட்டினேன்.

“கொம்மா” எங்கட ஆச்சி
செத்ததற்கு எங்கட விட்
வந்து நின்று செத்த விடு
மட்டுமல்ல, அதன் காரியங்கள்
கடாத்து; எட்டு விடு மாதம்
முடிந்து அந்தியேட்டி எல்லாம்
தானே அவ நின்று நடுத்தின..
நன்றிக்காவது...?

நான் தலையாட்டினேன். புலனில் ஒரு பாதி
கவுண்டர் பக்கம் கிருந்தது.
கொடுந்த செக்கிற்கு பணம்
வழங்கலாம் என்ற அரிசு
வழுத்தல் வந்ததும் என்
பெயரை கூப்பிடுவார்கள்.
கணங்க கூடாது.

“பொடி நேரத்தோடு
அறிவிக்கலாம் தானே....

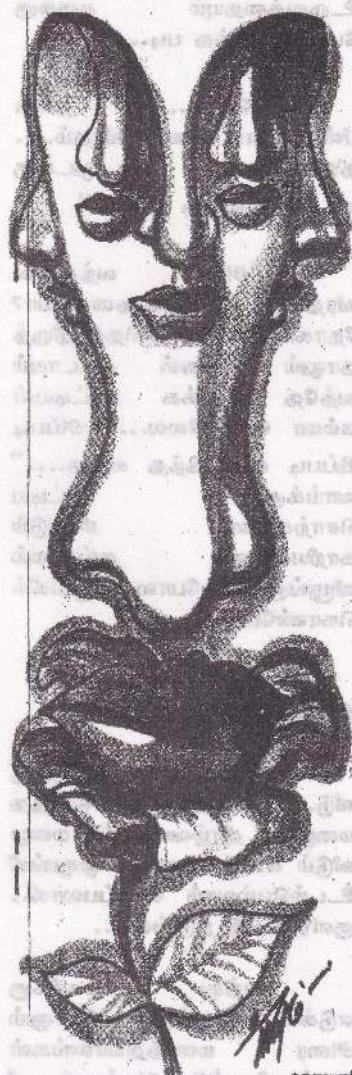
எங்களுக்கு அன்றைக்கு
பிரேதம் எடுத்த தன்று பத்து
மணி போலத்தான் தெரியும்.
கொம்மா செத்த தென்று
அரசன்னை ரவுவுக்கு வந்து
அறிஞர் பின்தான் செத்த
வீட்டிற்கு வந்தவர்.....”

“அக்கா... ந்லாவிவரிக்கு
கொல்லி வீடு ஆக்கள்
கூடக்கவில்லை முந்தி
யென்றால் மோட்ட சைக்களை
எடுத்தால் வந்து ஒரு கல்டு
கல்டி வீட்டு போகலாம்.
இப்ப.... கொஞ்சம் யோசித்து
பாருங்க அது தான் முதல்
வேணுக்கு பொன்னம்பலத்தின்
மூலம் கொல்லி நோட்டில்
கொடுத்து வீட்டம்.
நோத்திற்கு கூடக்கவில்லை
போல....”

“திது சாட்டல்ல...
மனிசியினர் முகத்தில
முழுக்காம ந் செய்து
போட்டாய்....”

“அக்கா கோவிக்க
கட்டாறு... சரி... பீரகாவது
வந்திருக்கலாம் தானே....”

அரசக்கா தன் வட்ட
வீரியால் என் முழு

உருவத்தையும் கருக்கு
போட்டு பிடித்த படி....

“பொடி... நான்
பிள்ளையார் கதை விரதம்....
திருவிலம்பா.... குடக்கு
வீட்டுக்கு எப்படி வர....”

“அப்ப வந்தவை
விரதம் பிடிக்காதவையோ?
நேராலவத்திற்கு தெரிந்திருந்
தாலும் நிஃ்கள் கட்டாயம்
வந்தே கிருக்க மாட்டியள்
சும்மா சொல்லேல.... அப்படி
கிப்படி ஏன் கிந்த கதை....”
வாய்க்குள் முட்டிய
சொற்களை மீண்டும்
காறியசுல்லை துப்பாமல்
விழுங்குவது போல விழுங்கிக்
கொண்டேன்.

அப்போது....
அப்போது....

அந்த சீற்றோடு
விடு.... காற்றோடு சேர்ந்த
மறை.... தாழ்வாரத்தில் மறை
விடும் என்று ஒதுங்கி ஒதுங்கி
உடப்பில்லாம் தொப்பலாகி..
குளில் நடு நடுங்கி....

பத்து மணிக்கு
எடுக்க வேண்டும் கின்றும்
இரை மணித்தியால்கள்
தான் உண்டு அதற்குள் தீ

முட்டி போக..... என்னோடு
வந்த என் மாமன் தேவன்
பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

என்னிடம் அப்போது....
அந்த வழமையான குணீவு
தான் முட்டி வந்தது....

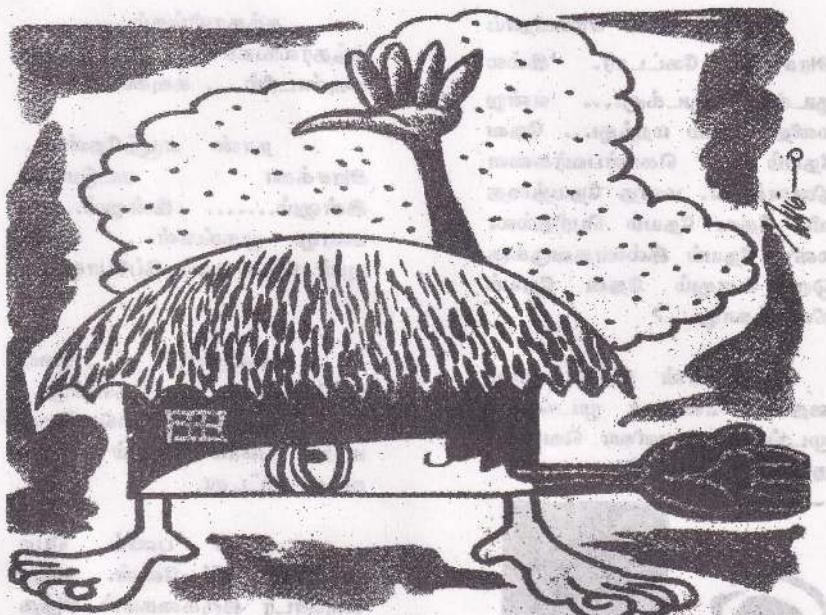
முடிக்காத அந்த
மனம் வரைந்த சீத்தாத்தின்..

“ஜயா.... ஜயா....”
கதவை பலமாக தட்டினேன்
கதவு தீங்கதது தீ முட்டி தர
கிடுந்த ஜயர் தான்
வாசலில்.....

“உங்கள் தான்
பார்த்து கொண்டு நிற்கிறான்
என் கிள்வளவு நேரம்....?

“மனை.... அது
தான்.... உங்களை....”
தேவன் தன் வெண்தாடியை
வழமை போல தடவாது
சொன்னார்.....

“சே.. வாங்க
உள்ளுக்கு... வாங்க...”
ஜயா கூப்பிட்டது எனக்கு...
என்னோடு.....
வந்தவர்களுக்கு...!!

“நாங்க துடக்கு....
உள்ளுக்குல.... எப்படு....

மழை.. நாங்க.. என்னோடு
வந்தவர் தடுமூறி சொற்களை
தீழட்ட அடுக்கினார்.

“அது..... அந்த
பரமாத்மாவுக்கு தெரியும்....

நான் .. பிராமணன்
என்னை குருவாக நினைத்து
வந்திருக்கிற்கள் என்
கையால் தீழட்டிய அக்னி,
உன் கையால் உன்

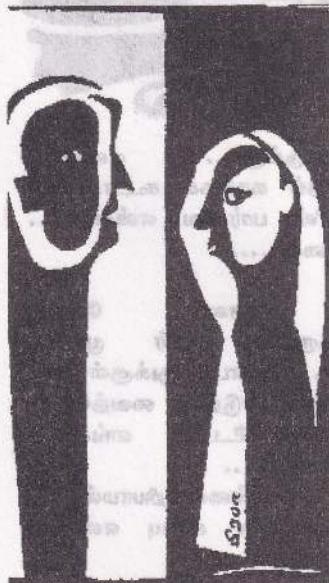
தாயாருக்கு.... என்னால்
பிரேதம் காக்கக் கூடாது....?
ஐயரின் பார்வை என்னை....
என்னை....

கோலம் போடப்
பட்டிருந்த அவர் முன்...
முன்... மண்பத்துக்குள் நாம்
காலிடி எடுத்து வைத்தோம்
எங்கள் உடம்பு எங்களை
அறியாமல்....

என்னையறியாமல்
வழமையான சிரிபு என்னுள்
எழுந்தது.

என் தம்பி ஸ்ரீக்கிருஷ்ண
அரசக்கா கேட்டார். ‘கில்ல
தூட்கு’ தூட்கு.... என்று
மனித நேயம் மறந்து... தேவ
நேயம் கொள்பவர்களை
நினைச்சன். மனித நேயத்தை
விட தேவ நேயம் பெற்றல்ல.
மனித நேயம் கில்லாதவருக்கு
இரு போதும் தேவ நேயம்
கிடைக்காது....?

ஜயர்ன் அந்த வார்த்
தெகள் என்னுள் முடங்கி...
முடங்கி... வெளிவர வெளிவர
தயங்கி... தயங்கி...

♦ நாளையைத் தேடும் மனிதர்கள்.....

சுந்தரலிங்கம்.....
சுந்தரலிங்கம்.... என் பெயர்
கவுண்டரில்.... கவுண்டரில்...

நான் எழுந்தேன்....
அரசக்கா மட்டுமல்ல
கிள்ளும்..... கிள்ளும்.....
பலரது முகங்கள்.... அந்த
ஜயர் அந்த ஜயர் கிப்போது...

என்றும் அவர்
நடந்து... கொண்டு...
கொண்டு... என்செக்கை
மாற்றி பணம் பெறும் நேரம்
வந்து விட்டது.

நான் பணம் பெற
கையினை நட்டினேன். அந்த
கவுண்டர் கிருக்கையில் அந்த
என்னைக் கூப்பிட்ட கிளாக்
ஒல்ல.. அந்த ஜயர்...
என்னைப் பார்த்து....
சீர்த்துக் கொண்டு.. சீர்த்துக்
கொண்டு...

நான் என்னை மறந்து
கண்களை விழித்து முடி...
பூடி... விழித்து.... அந்த
கிருக்கை உருவத்தை
பார்த்துக் கொண்டு
நற்கின்றேன்...

• சீவிநரி சீருக்கதைகள்.

நீண்டகாலம்

நாங்காலம்

சௌக்களை விகாரை
வீதி வழியாக மிதக்கும் போதே
என் கண்கள் யாரையோ
அவசர; அவசரமாகத்
தேடுவது எனக்கு புரின்றது.
கிட்டத்தட்ட ஜநாரு மீற்றர்
தொலைவாக கிருக்கும்
விகாரை வீதி முடியும் சந்தி;
தொடரும் உவர்மலை மத்திய
வீதி அந்த கிடத்தில் தான்....
அந்த கிடத்தில் தான் என்
கண்கள் யாரை கிப்படித்
தேடுகின்றன?????

அந்த கிடத்தில்
ஞ்சிபண்டா கின்று நிற்கக்
கூடாது.

என் நிற்கக் கூடாது???
எனது மனம் கிடும்
கட்டளைக்கு பயந்து பயந்து
விடைதேட என் கண்கள்.....
என் கண்கள்....

நூறு மீற்றர்
தொலைவுக்கு வந்து
விட்டேன் என் கண்கள் மிக
கூர்மையாக அந்த பாதையில்
போடப்பட்டிருந்த “சென்றி
பொயின்றை” அதில் வழிக்
காவலுக்கு நிற்கும் ஞ்சிப
பண்டாவை என் கண்களுக்கு

• சீவிநரி சீருக்கதைகள்.

கிப்போது பயமா வந்து
விட்டது!! உண்மைதான்
பயந்தான்.... பயத்தோடுதான்
என் மனதிற்கு உடன்
செய்தியை அனுப்பியும்
வைத்தது.

புஞ்சிபண்டா... அதோ...
அதோ....

அவன் முப்பத்தாறு
வயது நிரம்பிய..... அழகிய
கிருத்தெட்டு வயது கிராமிய
அழகு மங்கையின் கணவன்
கிரண்டு பிள்ளைகளின்
தகப்பன் பொலிஸ்காரன்
வாட்டசாட்டமானவன்.

கட்டாயம் கின்று
அவன் என்னை மறிப்பான்
அவனை..... பார்த்து
அவனோடு பேசி.. ஒரு
கிழமைக்கு மேல் கிருக்கும்
குறைந்தது அதை மனத்தி
யாலமாவது அந்த
“சென்றியல்” கனங்கி போக
வேண்டும்.

கைக்கடிகாரத்தைப்
பார்த்தேன் நான் போற்காரியம்
அவசரமானதுல்ல மூனால்
திரும்பி வர - அவசர அவசர
தேவைகள்.... என்ன
செய்யலாம்? என் காகப் புத்தி
என் சௌக்கணன் வீகாரை வீதி

சுந்தியில் வைத்து கிடது
பக்கமாக பீரதானவீதியான
கடற்கரை வீதி வழி
கிறக்கத்தில் திரும்ப
பார்த்தது.

“சுந்தர ஜேயே.....
“சுந்தர ஜேயே....” புஞ்சி
பண்டா என்னைப் பார்த்து
விட்டான்.....

தினி..... தினி.....
அவனிடம்..... சைக்கிளில்
கிருந்து கிறங்கி சுந்தியை
கடற்று அவனை நோக்கி
போகவேண்டியது தான்....

அவனிடம் என்னிட
மில்லாத சுந்தோஷம்
கிருந்தது. அவனை விட்டு
விலகு.... விலகு.... என
எனக்கு பல முறை என்
நெஞ்க கட்டளை கிட்டதால்
நான் அதற்குப் பயந்து
ஒதுங்கினாலும் அவன்
என்னை.... என்னை....

சீல வேளை என்
மனதின் மேல் எனக்கு
கோபமாக வரும் என்னை விட
என் மனம் புஞ்சி பண்டாவை
அவன் சீங்களைவன்... அவன்
சீங்களைவன்..... என
துவேசீயாக்கி கிருள் மனம்

படைத்தவனாக மாற்றிய
போது என்னால் “என்
மனதை” விட்டு விலக
முடியவில்லை. ஏன்??

திப்படியான சீலதுகளை
விட ஏத்தனையோ விடயங்கல்
என்னோடு “பிழையானதுகள்”
என்றாலும் அதற்குப் பல
காரணங்களைக் கற்பித்து
என்னைப் பரவசப்படுத்தி
கிருந்தது.

என்ன சுந்தர ஜேயே....
ஏங்கால பயணம்....

என்ன கான இல்லை...”
புஞ்சிபண்டா எவ்வளவு
எவ்வளவு உரிமையுடன்
என்னுடன் பேசுகின்றான்.
இந்த உரிமையான பேச்சு
அவன் மேல் எனக்கு ஏன்
இல்லாமல் போன்றது???

புஞ்சிபண்டா என்
நண்பனா? உறவினா?
அல்லது.... அல்லது....

அடிக்கடி எங்கள்
ஒவர்மலை காணிக்கும்....
காணிக்கும் அடுத்த காணியில்
குடியிருக்கும் நண்பன்
மரியதால் விட்டுக்கும் போகும்
போது கண்டு; பேசி; சிரித்து;

பழகி; பின் பகுடிகள் பல விட்டு
.... கோபத்தின் உச்சிக்கே
போகும் அளவுக்கு
தர்க்கித்து.. சாந்தமாக...
பின் பழகி....

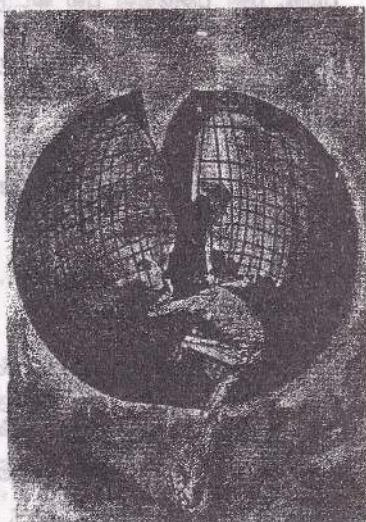
இந்த முக்கத்தை
எப்படி இனாப் காட்டுவது??

நண்பன் என்றா?...
உறவினன் என்றா??....

நண்பன் மரியதால்
கூட பல முறை எனக்கு
எச்சரிக்கை பண்ணி கிருப்பான்
“கதையை அளவோடு
கைத்துக் கொள்ள....”
எங்களோடு விடும் “வேடக்கை
வார்த்தைகளை மறந்தும்
கதைச்சுப் போடாதே
என்று... என்று...”

“உலகை உடைத்து
பளக்கும் உனது வார்த்தைகள்..... கவனம்.....
கவனம்....”

எனக்கு கிவன்
மரியதால் நினைக்கிற மாதிரி
புஞ்சிபண்டா கில்லை
என்றாலும்.. ஏதோ அடி
மனதில் அந்த கட்டி
கிருள்..... என்ன அடிக்கடி
தொந்தரவு கொடுத்ததால்.....
மிக மிக கல்டப்பட்டே என்

முகத்தில் ஒரு சந்தோஷத்தை
கொண்டுவர முடிந்தது.
முடிகிறது.

“சுந்தர பேசுங்க....
நீங்க கத்ரீகாம தெய்யோ
பிரசாதம்.... திருந்று....
கொண்டு வர கில்லே...
மறந்தா போச்சு....”
புஞ்சிபண்டா என்னோடு பேசி;
பேசித்தான் கிப்போது தமிழும்
தமிழும் கதைக்கிறான்.

நான்... நான்...
அவணோடு பேசி... பேசி...
சிறுந்த சீவ்களாத்தையும்

மறந்து..... புதுத் தமிழ்
பழக்கக் கொண்டது தான்
சாதனை.. என்பது எனக்குத்
தெரிந்தாலும் “திருந்று
கொண்டுவர மறந்தது
எனக்கு...” எனக்கு பொரும்
வேதனையாக கிருந்தது.
மறதி பொல்லாததுதான்.

அந்த கிருண்ட;
கிருள் கட்டிய; கிரும்பு மனம்
கிருக்கே.... எனக்கு
நூபகப்படுத்தியாவது கிருக்
கலாமே!! அது நூபகப்
படுத்தாது... அந்த அளவுக்கு
அது கிருண்டது.....
கிருண்டது.... கிருளானது.

வேன் பிடித்தது;
கத்ரீகாம் குடும்பத்தோடு
போனது; எந்த வித குரோத
மனப்பாள்ளமைகள் தின்றி
முருகனை கும்பிடது..
பிரச்சனைகள் வடக்கிலும்;
ஸூக்கலும் தான் யற்றது நகர
புறங்களில் தான் என்
புஞ்சிபண்டாவோடு பேசியது
எல்லாம் “திருந்று” என்றவடன்
நினைவுக்கு வந்தது.

கத்ரீகாம் போதும்
போது.... “புஞ்சி அங்க
வோகலாமா? உங்கட ஆக்கள்

எங்கள் ஏதும் செய்வார்களா? வழியில் “கொட்டி என்று பிஞ்சீட்டால் எங்கள் ந் வந்து காப்பாற்றவியா.... கிப்பாடி சீருபிள்ளை போல நான் கேட்டது.... அதற்கு அவன் “என்ன நம்ப வேணாம்.... நான் நம்பிற நீங்க நம்பி போற அந்த கதிர்காம தெய்யோ.... முநுகளை நம்புக்க....” என எனக்கு பாடம் சொன்னது.. எல்லாம் திருநீறு என்றவுடன் பளிச்; பளிச் சென நீணவுக்கு வந்தன.

என் தமுமாற்றங்கள் உணர்ந்த புஞ்சிபண்டா... விலாறியான்றை மத்திய வீதி வழியே விடுவதற்காக அருகாமையில் போனான்.

கிரண்டு பொலிஸ் கார்க்களும்.... விலாறியை சோதனை கிட்டு றைவரின் அயிடின்டிக்காட் பார்த்து பல கேள்விகள் கேட்டு பின்னர்... பின்னர்... சென்றி துலாவை தூாக்கவிட்டு....

“கிள்ளும் தமிழங்க மேல உங்களுக்கு நம்பிக்கை போகவில்ல போல” நான் புஞ்சிபண்டாவோடு நின்ற பிபாலில்காரணயும் சேர்த்துக்

கேட்டேன். புஞ்சிபண்டாவே அதற்கு பதில் சொன்னான்....

‘உங்க மேலும் நான் நம்பிக்கை கில்லே.... பழகிறது வேறு.... நம்பிறது வேறு....’

நான் புஞ்சிபண்டாவை பார்த்தேன் கிப்படித்தான் கிவன் ஒரு பக்கம் பார்த்தால் கிவனைப் போல ஆளைக் காண்பதே அரிது எனலாம். ஆனால் சீல வேளை கிப்படியான கதைகள் மூலம் கிவன் ஒரு ‘சீஸ்களவன்’ என்று தன்னை உறுதப்படுத்துகின்றானே என நீணக்கின்ற போது.....

அந்த அடிவயிற்று ‘கிருண்மை’ என்னை பார்த்து கொக்கலம் கொட்டிச் சீரிக்கும்.... சீரிக்கும்

நான் என் முகத்தைப் பதித்துக் கொண்டேன்.

‘என்ன கோபமா?’.... நான் கோபப்படுத்தினால் தான் நீங்க பேசவின்க.... அது தான்...’ என்னை அவன் சமாதானப்படுத்தினாலும்.... நான்....

“சுந்தர ஜயே....
வந்து..... நேற்று அந்தக்கு
அந்த குஞ்ச பிள்ளைய்க்க.....
சிந்தா சிந்த குட்டி
பிள்ளையார் கோபிலுக்கு
வந்து என்ன மாதிரி அந்த...
அதுக்கு.... வந்து.... யு....
தேவாரம் பாடியது அந்த தாடி
வைச்சசாமி.... நல்ல மனிசன்
என்ன.... எந்த பள்ளிக்கூடம்
இவங்க சுந்தர ஜயே....”

புஞ்சியின் பேச்சால்
மனம் விட்டு போன நான்
வேண்டா வெறுப்போடு பதில்
சொன்னேன்.

கிவர்கள் உங்களைப்
போன்ற மூடிதம் தரித்த
உங்கட படைகளால்
பாதிப்படைந்த தாய் தந்தை
உறவுகள் அத்தனையும்
கிழந்த ‘நம்பிக்கை’ என்ற
தெய்வத்துடன் வாழும்
குழந்தைகள் கிவர்களின்
கில்லம்; அன்பு கில்லம்....
வந்தசாமி யேசுநாதரைப்
போல உங்கள் கொடு
மைகளின் பாபங்களை தானே
சுமக்கின்றார்.....’

எனக்கு நல்ல
சுந்தோாழம் மறுத்தான் அடி
புஞ்சீக்கு கொடுத்து

விட்டேனே!! இத்தனை நாள்
பழகியும்.... பழகிறது வேறு
நம்பிறது வேற்யாம்....

“என்ன....” புஞ்சீ
நிலத்தில் கண்களை ஒரு
முறை ஒற்றிவிட்டு சென்றியை
கடந்த நாலைந்து பேரை
பார்த்து; மனுப்பி விட்டு....

“கிவர்க.....”
புஞ்சீயின் கண்கள் சீவுந்து
கிருப்பதைப் பார்த்தேன்
எனக்கு என்னமோ போல்
கிடூந்தது. கிப்படி பேசி
கிருக்கக் கூடாது ஆறுதலாக
சொல்லி கிருக்கலாம்.

‘புஞ்சீ..... நான்
என்னமோ நீ சொன்ன
வார்த்தைக்கு பதிலாக
ஆத்திரத்தோடு சொல்லி
விட்டேன்.... அது புஞ்சீ
எங்கேயும் நல்ல மனிசன்க
எல்லோரிலும் கில்ல தான்
உங்கட படையிலும் உன்னை
மாதிரி எல்லோரும்
கிருப்பாங்களா!! அதே மாதிரி
உங்கட அக்களிலும்.....’
நான் சமாளிக்க முற்பட்டேன்.

ஜந்து நிமிடம் கடந்து
விட்டது. கிப்போது புஞ்சீயை
அந்த.. என்னை வரவேற்ற
புன்சீப்பு தவழும்.. அன்பு

முகத்தை மீண்டும் அதே மாதிரியாக மாற்ற வேண்டுமே என்ற தேவை என்னுள் புதுந்து கொண்டது.

“சுந்தரே ஜெயே”
உங்களை நான் ஏன் விரும்புகிறேன் தெரியுமா? நீங்க உண்மை பேசுந்தக...
உங்களுக்காக கில்ல.... என் மனம் அந்த பிள்ளை கருக்காகத் தான்.....
பாவங்க அவங்க முடியாத யுத்தம்..... முடிவுக்கு வராத சோகம் பாருங்க....
அவங்க.... அபராதங்க....”
நான் சொல்லிக் கொடுத்த வசனங்கள் கிப்போது என்னிடம் விளையாடின. என்னிடம் கிருந்து வார்த்தைகள் ஏற்வில்லை. நான் கூட ஒரு நாள்.... ஒரு நாள் கூட கிந்த பிள்ளைகள் மேல் கிப்படி கிப்படி கண்கலங்கி கிருக்க மாட்டேன். கிவன் புஞ்சி பண்டா.... ஒரு பொலில் காரணாக கிருந்தும்.... கிருந்தும்....

அந்த சென்றிக்கு பின்னால் கித்தனை நானும் கண்ணுக்கு தெரிந்திராத சந்தி பிள்ளையாரைப் பார்த்தேன். பார்க்க தூண்டிய

புஞ்சிபண்டாவையும் பார்த்தேன்.

தோலில் தொங்கிய ஏ. கே. 47 ணை கீழே கிறக்கி நிலத்தில் இன்றிக்கொண்டே புஞ்சிபண்டா சொன்னான்....

“சுந்தரே ஜெயே நீங்க சொன்ன பிள்ளைங்க அநாதைங்க..... நான் மறுக்கல்லே... ஆனா... ஆனா..... கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்க... இந்த ஆயுதம் தூக்கி யுத்தம் என்ற முனைக்கு வந்த நாங்கள்.... எங்கட பிள்ளைகளை யோசித்து பாருங்க எங்களுக்கு ஏதும் வந்தால் எங்கட பிள்ளைங்க நீலை.. அவங்களும் இந்த அஸ்பு கில்ல பிள்ளைங்க போலத் தான்.... நீங்கள் மாதிரி தான் கிப்ப நாங்களும்.... நாங்கள் கலங்குறது உங்கட பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமல்ல கிப்ப எங்கட பிள்ளைகளுக்கும் சேர்த்துத்தான்”

புஞ்சிபண்டா எனக்கு தெரிந்த சீங்களத்தில் கூறினான். கிடையில் சில துமிழ் வார்த்தைகளுடும் வந்து போயின.

அந்த வார்த்தைகள்....

எனக்கு அவன்
அறைவது போலிருந்தது-
நாஸ்கர் மாதிரி தான் கிப்ப
நாஸ்கரும் என்றது. என்னை
கிப்போது குருத்துத்
தொடங்கியது.

அத்திருத்தோடு அல்ல
அமைதியாக அவனிடம்
சொன்னேன். “புஞ்சி....
உனக்கு ஒன்றென்றால் உன்
பெண்சன் அத்தோடு....
எத்தனை கொடுப்பனவுகள்
உனக்கு வரும்.... உன்
குடும்பம் சந்தோஷமாக
சீவிக்கலாம் தானே! இந்த
உதவாத யுத்தத்தால் தமிழ்
கிணத்தில் “யுத்த அநாதை
கள்” என்ற கொடுரமான
பிரிவான்று உருவாவதை
கட்டிக்காட்ட விரும்பினேன்.
சொன்னேன் அதுதான்....

என் கதையை
ழூமோதிப்பது போல
தலையாட்டிய புஞ்சிபண்டா....
“கிப்படியான கொடுரம்
எஸ்கருக்கும் தான் என்றவன்
.... என் மனிச் பாவும் ...
நான் செத்தால் அவன்
கல்யாணம் செய்யாம் கிருக்க
முடியுமா..... செய்வா

செய்யவேணும்.... அப்ப என்ற
பிள்ளைக்க... அதுபுக்கரும்
ஒரு வழிபில் அனா
தைஸ்கதான்.... புஞ்சிபண்டா
மெழுவாக சொன்னான்.
அவனின் முகத்தில் கிருந்த
கிருள் கலையவில்லை.

அவனது முகத்தில்....
அந்த கிருளை எப்படி
போக்குவது? ஆக்ரவாக
அவனை.... அவன் கருத்தை
தடவினேன்.

அந்த உவர்மலை
மத்திய வீதி சந்திப்
பிள்ளையார்.... கித்தனை
நாலும் என் கண்ணில் படாமல்
இழுந்து விளையாடிய அந்த
தெருப்பிள்ளையார்....
வழிபிள்ளையார்

அவர் என்னைப்
பார்த்து சீரிப்பது போல....
சீரிப்பது போல....

புஞ்சிபண்டாவின்
கருத்தை கிறுக்பற்றினேன்.

அந்த ஆச்சிரம
குழந்தைகள்... புஞ்சி
பண்டாவின் குழந்தைகள்....

அந்த சந்திப்
பிள்ளையார்.... என் அடி
மனதில் கிருந்த அந்த

திருள்ளூம்... மீந்த
பிள்ளையாரை நோக்கி...
பிள்ளையாரை நோக்கி
போவது போல.... போவது
போல....

புஞ்சி பண்டா என்
கரத்தை விப்போது கிழக
பற்றத் தொடர்க்கினான்.

♦ நாள்களையத் தேடும் மனைதர்கள்.....

28. சிவனூறி ஸ்ரூக்கதூகள்.

அமிக்காரணம் இடையன அட்டையம்

முடியாதென்று எத்தனை
யோ முறை முனக்ப் பார்த்து
களைத்துப்போன குணசீக்கம்
- “சரி கோணோ நீ விட்ட
வழி” என்று வந்து விட்டார்
விவர்களுடன். விவர்களுடன்
என்றால்???

விவர்கள் யாழ்ப்
பானத்தில் கிருந்து கிரானுவு
முற்றுகைக்குப் பயந்து
திருக்கோணமலைக்கு ‘இகதி’
என்ற லேபல் குத்தாமல்
‘விருந்தாளிகள்’ என்ற
போர்வையில் வந்தவர்கள்.
வந்தவர்கள்.....

சித்தப்பா பழைய
‘எயா போர்ஸ்’ தான்.
எப்படித்தான் கிப்படிப் பயந்து
பயந்த டியூட்டி
செய்தின்களோ...? ஒரு
தடவை அல்ல நடக்கும்

எல்லாக் காரியங்களுக்கும் வந்த விருந்தாளிகளில் ஒருக்கியின் வார்த்தைகள்.... குணசிங்கத்தை யாருமே தொட்டுப்பார்த்திராத கன்னத் தை ஒவ்வொ அறைவது போலிருக்கும்.

ஓரு பக்கம் ஒத்தரம் வந்தாலும் மற்றப் பக்கம் அதை மீறி அடக்க முடியாத சிரிப்பும் அவருக்கு வரும். ‘கிளங்கன்றுகள் பயமறியாது’ - வார்த்தைகள் வெளிவராது வாய் அசைத்து; கின்றைய புதுப்பாடல் ஒன்றுக்கு ஸிட்டிசைத்து; அதன் குளிப்பில் ஒன்றும்; ஒன்றாக ஒடு; ஒடு... நன்னவது... அந்த விருந்தாளி களுக்கும் குணசிங்கம் ஒரு புதிரான மனிதர் தான்.

‘கோணேச கோயிலுக்கு போறம். கின்றைக்கு மாசீ மகம்....’ அக்கம்; பக்கம் ஏற்பட்ட அந்தக் கோயில் தாக்கம்; மறந்து போன கோணேசரை கின்று விருந்தாளிகளுக்கு மீண்டும் நன்னவுக்குக் கொண்டு வந்தது.

‘சித்தப்பா.... ஊரே கோணேசர் கோயிலுக்கு போகுது நீங்கதான் பயந்து பயந்து... ஆமிக்காரன் என்ன புதுமா எங்களைப் பிடிச்சு வீழுங்க...’

குணசிங்கம் தன் மனைவி பக்கம் கிந்த குருவுக்கு பதல் சொல்லுமாறு பார்த்தார்.

குணசிங்கம் மனைவியோ; ‘பிள்ளை....’ திவர் கிப்படித்தான் சீன்ன விடியங்களைக் கூட பெற்றாக மிக மிக பெற்றாக; யோசிக்கவேர். கால், கையில் சீன்னக் காயங்கள் வந்திவேணும் கிவர் பறக்கீற பறப்பை நீங்க பார்க்க வேணும். ஏன் நீங்க கிஞ்ச வந்து ஏழு மாதம் ஒகப்போகுது. கிந்த ஏழுமாதத்திலும் கிவரைப் பற்ற அறிய வில்லையோ நீங்கள்? கிவர் வரவேண்டாம். வாங்க என்னோட... கிவர் பெரிய ஜூளன்று கேட்டு.... கேட்டு.... எத்தனை தடவை கெஞ்சி போட்டங்கள்....?’ என்று குரல் தந்த போகு.... எப்படித்தான் அந்த பழைய

'எயாபோல்' குனம்; குணசிங் கத்தாருக்கு வந்ததோ? அந்த வேகத்தோடு கிந்த கோணேசர் கோட்டை வாச ழுக்கு விவர்கள் எல்லாம் வந்த போது....

குணசிங்கம் ஏன் கோணேசர் கோயிலுக்கு வர பின் நின்றார் என்ற உண்மை எல்லோரையும்.... கோட்டை வாசவுக்கு முன்னால் கிருந்த தார் மோட்டை கரை தட்டும் கடல் அலை போல ... கடல் அலை போல கரை தட்டவாதொடங்கியது?

சரி சித்தப்பா.. நீங்க கோணேசர் கோயிலுக்கு வரவேணாம் நீங்க எப்ப வாவது கோணேசர் கோயி ழுக்கு போய் கிருக்கிங்களா..?

குணசிங்கம் தன்னை மறந்து சீர்த்துக் கொண்டார். தன்னை எந்த; எந்த விதத்தில் ஏனம் செய்ய முடியுமோ அந்த; அந்த வழிகளில் முயற்சித்தவர்களின் வார்த்தைகள் கிப்போது தன் கழுத்தில் மாலையாக விழுவது போலிருந்தது அவருக்கு.

'என்ன செய்யப் போறியள்... நன்று கணங்கக்

கூடாது. அப்படி ஏமாற்த விழிகளால் துடவீக்கிகாண்டு நின்றால் விசாரணை என்ற பெயரில் சீல நாட்கள் அலைய வேண்டி வரும்.' குணசிங் கத்தின் முட்டைக் கண்கள் முந்திக் கொண்டு வந்த வர்களுடன் கைதை பேசின.

'அடையாள அட்டையை கிஞ்ச வைத்துவிட்டு போனால்... சீல வேளை துலைந்து போனால.....'

சீரிக் ஒன்று பெரிசான்றை கரண்டிக் கேட்டது குணசிங்கத்தின் காலிலும் கிந்த வார்த்தைகள் விழுந்தன.

'அயடின்டிக் காட்' என்பது கிப்போது எங்கட உயிருக்கு சம்மானிதான்று. கிதை கிஞ்ச வைச்சு போட்டு எப்படி நிற்மதியாய் கோணேசரைப் போய் கும்பி முடியும்?'

சீரிக்கு பெரிசான்று பதில் சொல்ல; குணசிங்கத்தின் கோப விழிகள் 'கிழுக்கு தானே நான் மாட்டன்... மாட்டன் என்று படிச்சு... படிச்சு... சொன்னன்... கிப்ப வந்திட்டம்

கிளி திரும்பக்கூடாது....
என பட; படத்து அவர
களுடன் பேசத் தொடங்கின.

நாற்பது ஜம்பது பேர்
சனச்சந்தமிக்குள் கிரண்டு
கார்களும்; ஒரு வேலும்;
நாலைந்து மோட்டர்
சைக்கள்களும் கோணேசர்
கோட்டைக்குள் நுழைந்து
போய் விட்டன.
எல்லோருக்கும் ஒரே நீதி
என்பது போல....
வந்தவர்கள் அனைவரும்
எந்தவித பயமும் கின்றி
அடையாள அட்டைகளை
அந்த மேசையில் போட்டு
விட்டு கோட்டைக்குள்
போவதும்;
கோட்டைக்குள்ளால்
வருபவர்கள் தங்கள்; தங்கள்
அடையாள அட்டைகளை
தேடிப்பிடிப்பதைப் பார்த்து
தங்கள் கவனத்தை கரைத்து
கொண்டு நின்ற
குணசிப்பக்தின் பரிவாரங்கள்
எந்த முடிவும் எடுக்க முடியாது
தடியாறுவது.....

அந்த.... அந்த.....

'உந்தா.... அந்த....
ஆழக்காரன் எங்களைத் தான்
பார்க்கிறான்.... அயடின்றி

காட்டை வைச்சி விட்டு
வாங்க கோயிலுக்கு
போகலாம்...
குணசிப்பக்தின் வார்த்தைகள்
கடல் காற்றின் குளிரில்
நன்மை தெரித்தது.

'நான் சொன்னன்....
அந்தா உடைஞ்சீ
போயிருக்கே ஒரு பாலம்....
இங்குதான் நாங்க நிந்த
யழினனாங்க . கிழு
கோட்டை வாசல் பள்ளையார்.
என்பத்தீ முன்றில் கிந்த
கோட்டை வாசல் பள்ளையார்
கடலில் குளிக்கப் போனவர்.
அந்தா.... அந்த மேட்டில்
அங்க தான் நாங்கள் கிளந்த
யழம் பிழுங்க கோணேசர்
கோயில் திருவிழா நேரம்
வருவம்.'

தன் பரிவாரங்களின்
முடிவுக்கு காத்திருக்காமல்
அவர்கள் ஒரு முடிவுக்கு
வரும்வரை கதையை நீட்டி
குறைத்துக் கொண்டு போனார்
குணசிப்பகம்.

'முந்தி என்றால்
மாண்கள் என்றால் என்ன
கண்காட்சியாக கிருக்கும்....
கிப்ப வலு குறைவு.....'
தன்னுடன் வந்த

பரவாரங்களில் ஒன்று
வாய்ப்பதற்கு சொன்னது
குணசிஸ்கத்திற்கு ஏர்ச்சலை
பிடிப்பது.

'சீத்தப்பா'.....
அந்தா அந்த மூமிக்காரன்
எங்கள் கிவ்வளவு நேரம்
பார்த்துக் கொண்டு நீண்றவன்
வாறான்....' பரவார தேவதை
வெயான்றின் வார்த்தைகள்
குணசிஸ்கத்தை கடல் பரப்பில்
கிடுந்து தலை எடுக்க
வைத்தது.

'என்ன திவ்வளவு
நேரமும் கணங்குறிஸ்க.
கோயிலுக்கு போவில்லையா' -
மூமிக்காரன் மரியாதையாள
சிஸ்களத்தில் கேட்டான்.

குணசிஸ்கம் சிரித்து
விட்டு.. 'இவர்கள் புதியவர்கள்
அயடின்றிக் காட்டை கிழ்ச
உங்களிடம் தந்து விட்டு
போக பயப்படுகிறார்கள்...
அது தான்....' என்று
இழுகான சிஸ்கள்
வார்த்தைகளை அடுக்கினார்.

வந்த மூமிக்காரன்
புதியவர்கள் அருகில் வந்தான்.
சிரித்தான்... 'நீங்க பயம்...
பயம் வேணாம் எனக்கு

கொஞ்சம்.. கொஞ்சம்.. தமிழ்
தெரியுமா.. நீங்க யாப்பான்
கட்டி என்னய்...'

வந்தவர்கள் தலை
யாட்டினார்கள். வந்தவர்களை
கிணங்காட்டியது குண
சிஸ்கத்தை இப்போது
குடையத் தொடங்கியது.
பொய் சொன்னால் பல
பொய்கள் வரும். உண்மை
சொன்னால் உண்மைகள்
தான் வரும்.

கோயிலுக்கு போகிறோம்...
அதற்கும் திப்படியான
கெட்டிரிகள் தேவை தானா?
உண்மையை சொன்னால்
தான் கலகம் பீரக்கும். அப்படி
கலகம் பிறந்தால் தான்....
குணசிஸ்கம் ஒழுங்கற்ற விழும்
உடைவுகளை தாங்கிக்
கொண்டு பரவாரங்களுடன்
நிற்றார்.

'நீங்க ஏன் கிங்க
வந்தது...? பரவார பூர்த்திகள்
குணசிஸ்கத்தைப் பார்த்
தார்கள்.... பேச அவர்
களுக்கு வாய்.... என்ன...
எப்போது...? கிவர்கள்
உண்மையானார்கள்?

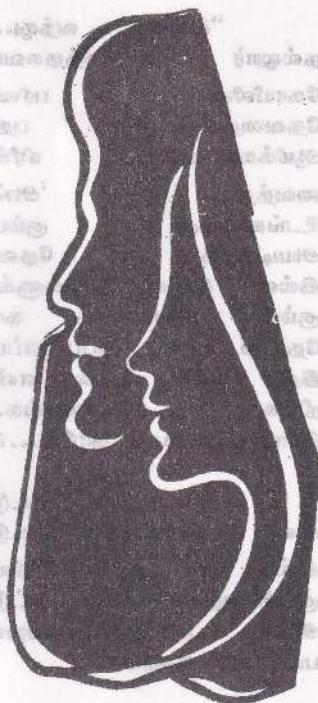
‘நான் மனுசன்.
நீங்க... மனுசன் பயம்
வேணாம்... பாவும் நீங்க..
என்னய உங்கட அண்ணன்..
தம்பி... மாதிரி... பேசுங்க
.... பேசுங்க ... நான்
உங்கள பிடிச்சீ நீங்க வந்த
பெரிய பூதம் கில்ல...
பேசுங்க...’

ஆமிக்காரன் சிரித்து;
சிரித்து பரிவார பூர்த்திகளை
பேச தூண்டினான்.
குனசிங்கத்தின் கடைக்கன்
விழுத்திய சீக்னல் பரிவார
தேவதையை பேச வைத்தது.
பூர்த்திகள் பேச வில்லை.

‘அங்க கிருக்க
பயம்.... அது தான் நாங்க
கிஞ்ச எங்கட சீத்தப்பா விட்ட
வந்தனாங்கள்.’

‘கிஞ்ச ...
உங்களுக்கு பயம்
கில்லையா?’
‘கில்ல....’

‘பொய் சொல்ல
வேணாம். உண்மை சொல்ல
வேறும் உங்கட

யாழ்ப்பாணத்தில் கோயில்
கிருக்கா.....
‘கிருக்கு’
‘அங்க நீங்க கிஞ்ச
மாதிரி உங்கட அயிடின்றிக்
காட் கொடுத்து தான் கும்பி
போறிங்களா?’

“இல்ல வந்து....
நல்லுவார் கந்தகவாயி
கோயிலில்....” பரவார
தேவதையின் பதில்
மூலிக்காரனை சீரிக்க
வைத்தது.
உங்களுக்கு கும்பிட
அயடின்றிக் காட் தேவை
கில்ல. கிஞ்ச உங்களுக்கு
கும்பிட அயடின்றிக் காட்
தேவை தான். அப்ப எப்படி
கிஞ்ச பயம் கில்ல . என்று
நீங்க சொல்லிங்க...
சொன்னது பொய் தானே...?

குணசிங்கம் மட்டும்
அல்ல பரவாரங்கள் மட்டும்
அல்ல; கூட நின்ற
கும்பிடவந்தவர்கள் மட்டும்
அல்ல பிறமத சுற்றுலா
பயணிகள் சீரும்.....

‘நீங்க.... பயந்து
பயந்து.... உங்க உசிரான
கிழு அயடின்றி காட்
எங்களுக்கு தந்து போய்
கோணேச தெய்யோவை
எப்படி கும்பிடு முடியுமா? நீங்க
பயம் வேணாம்..... உங்கள்
உசிரை; நீங்க போயி திரும்பி
வாங்க கவனமாக தாரன்.
பயம் வேணாம் நம்பி
போங்கே... போயி கிந்த
நாட்டில உள்ள கலகம்

செத்து போக கும்பிடுங்க
..... அயடின்றி கில்லே என்ற
பயம் கில்லாம கும்பிடுங்க....
மூலிக்காரன் பேசீக் கொண்டு
போனான்.

குணசிங்கம் தன்
அடையாள அட்டையை
எடுத்து அந்த மூலிக்காரனிடம்
நீட்ட.... பரவாரங்கள்
ஒவ்விவாருவரும் அவரைத்
தொடர....

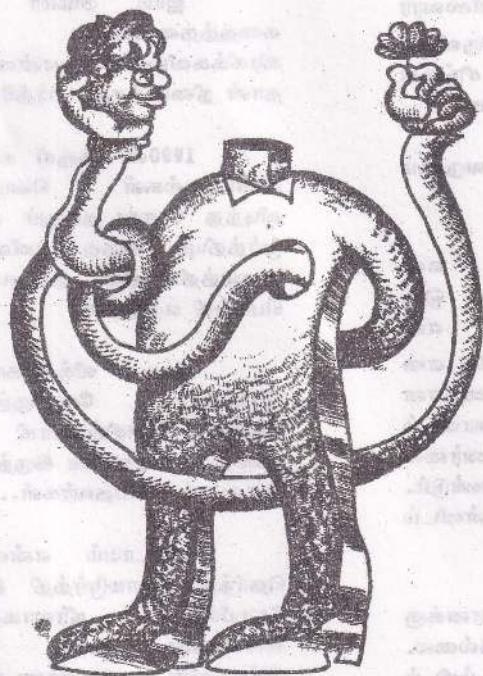
மூலிக்காரன் ஒவ்
விவாருவரினதும் அடையாள
அட்டைகளை கவனமாக
வாங்கக்கொண்டிருந்தான்.

அவனது கண்களில்
.... குத்தி நின்ற கண்ணரீ
மொட்டை விரிக்காது
அனைவரையும் அவன்
குளிப்பாட்டிக் கொண்டு
நின்றது....

குணசிங்கம் கண்
களை வெட்டாது கோட்டை
மதிலை - அதன் வாசலை....
உற்றுப்பார்த்தார்

தன் பரவாரங்களோடு
நடக்கத் தொடங்கினார்.

வீட்டுயியாத்துகள்...

இயர் அம்மாவிடம்
காசை நட்டிய போது அவர்
சொன்ன வார்த்தைகள்...

என்னை பார்த்த பார்வைகள்...

ஒடு எதி போ
உணவிலை நூல் போகும்
ஏன் கூடும்
தடி சுந்தர
குறுகியிலை குறுகும்

ஒடு எதி போ
உணவிலை நூல் போகும்
ஏன் கூடும்
தடி சுந்தர
குறுகியிலை குறுகும்

என் நெஞ்சு மட்டு
மல்ல என் காலடியை தாங்கி
நிற்கும் திருக்கோணமலை

மன்னும் என் உடலை நடு
நடுங்க வைத்தது.

“தம்பி திந்த முறை
கிரண்டாம் நாள் சனீஸ்வரர்
பயிரேஷ்கம்; திருவிழா,
எல்லாம் ஒரு சீங்கள்
ஆனாக்கு கொடுத்திருக்கம்.

நீங்க வார வருஷம்
செய்யுங்க....?

“ஓன்.....” என்
நடுக்கத்துடன் என்னுள் ஒரு
கேள்வி எழுந்தது. என்
கேள்வி; அதீல் தொங்கிய என்
பார்வை - அதீல் உண்டான
மிளனம் - ஜயர் அம்மாவிடம்
ஏதோவொரு உணர்வை
ஏற்படுத்தி கிருக்க வேண்டும்.
அவ்வே திரும்பவும் என்னிடம்
பேசினார்.

“தம்பி.. கிப்ப எனக்கு
உதவிக்கு ஒக்கள் கில்லை.
உபயத்திற்கு உம்மிடம்
சொல்லி விட முந்தி
எங்களோட கிருந்த கிராம
முர்த்தியும் கிப்ப கில்லை.
நீங்களும் வர கில்லை.
கிதால உபயம் செய்ய
மாட்டங்க என்று நினைத்து;
பல தடவை என்ன கெஞ்சி
கேட்டு அலைந்த அந்த

சீங்கள் ஒக்களுக்கு கிந்த
முறை உபயம் தாரதாய் ஒம்
பட்டிட்டன். அதனால்....?

ஜயர் அம்மா பிறகு
கதைத்தலைகளை நான்
கிரக்கவில்லை. என்னையே
நான் நினைத்துப் பார்த்தேன்.

1990ல்- இருள் கவிந்த
வன்சியல்கள் விவடித்து,
விடுந்த போது நாலும் கிராம
முர்த்தியும் அந்த சனீஸ்வரர்
ஏலையத்தில் நின்ற நினைவுகள்
பொங்க எழுந்தன.

மூல வீக்கிரகங்கள்
பெயர்ந்து போயிருந்தது.
கோயிலே அசிங்கமாகி ஒரு
மலைசல் கூடமாகவே கிருந்தது.
கிதனைச் செய்தவர்கள்...

கட்டாயம் என்னைத்
தெரிந்த கிராமமுர்த்தி கின்று
கோயில் நீர்வாகத்தில்
கில்லாதது தான் ஜயர்
அம்மாவின் அசண்டையினத்
திற்கு காரண மாக
கிருக்கலாமோ???

கட்டாயம் கிராமமுர்த்தியின்
உழைப்பு... அந்த ஏலையத்தை
கட்டியிரும்ப அவர் பட்ட
பாடுகள்... மேனா யேறாது
மேடை போட்ட நான்...

நடுக்கம் போய் அழகையோடு
கொஞ்சக் குலவும் ஆத்திரம்
தான் என் உடலை தழுவத்
தொடங்கியது.

“ஐய கும்பாடே
கத்தில் கிருந்து போன
வருடம் வரை நாங்க செய்த
இந்த உபயத்தை என்னால்
விட்டுக் கொடுக்க முடியாது.
அதுவும் போயும் போயும் ஒரு
சிஸ்களவருக்கு கொடுக்கிற
தெண்டால்... வேனுபென்றால்
அந்த நாளில் வேற அபேஷகம்
ஒன்றை அவருக்கு செய்யலாம்
தானே!!”

“தம்பியா; என் என்ற
பிள்ளை ந் கோபிக்காத.
உன்னட்ட கேட்காம்
அவைகளுக்கு ஒம்பட்டது
பிழைதான். நான் வாக்கு
கொடுத்திட்டன் என்ன
செய்யிறது...”

ஐயர் அம்மா
அமைதியாக வார்த்தைகளை
அளந்து என்மேல் தடவினார்.
அவ்வின் அந்த கருணையான
முகம், அதைகாரமற்ற
ஸ்ரூதலான வார்த்தைகள்
என்னை புரிந்து கொண்ட

வீதம்; எழுபதைக் கடந்த
முதுமையின் தாக்கம் என்
வாய்க்கு தையல் போட்டா
விட்டன?

ஐயர் அம்மாவின்
விட்டு வாசலுக்கு வந்து தகர
வேலியில் சாத்தி கிருந்த என்
சைக்களை எடுத்து தார்
நோட்டில் ஏற்றி யித்தக
போது-

“எப்படித் தான்
சொன்னாலும் விட்டுக் கொடுக்
காதை” என் உள்ளுணர்வு
என்னை வீரட்டிக் கொண்டிருந்தது.

கின்ற உபயம்;
நாளை கோயில்; பிறகு அந்த
அயல்; பிறகு ... பிறகு....

சமாது ஒழுங்கை
சந்தியால் சைக்கிளை
திருப்பினேன் விசாகப்
பெருமாள் வந்து கொண்டிருந்தார். ஐயர் அம்மாவுக்கு
நெருக்கமானவர். எனக்கு
உபயம் தராது யாருக்கோ

கொடுத்ததை முடு அழுது
வடிந்தேன்.

“முடியாது... ஜயர்
அம்மா விட்டது பிழை. நீர்
இழுது உரிமையை விட
வேண்டாம்...? வீசாகப்
பெருமாள் நெருப்பாகச்
சொன்னார்.

விட்டுக்கு வந்தேன்,
நடந்ததைச் சொன்னேன்
மனைவி புலாக பாய்ந்தாள்,
சகலன் ஜெயராசா அமைதியா
சீர்த்து என் கியலாமையை
சீண்டிப் பார்த்தார், நண்பர்
குணசிங்கம் குழந்தார்.
மருங்கள் மோகனும்,
மனேவோவும், பிரபா, சாந்தி,
கீதா, பவ்வியும் கோயிலுக்கே
போகாதவர்கள். என்னை
ஏனமாகப் பார்த்து
சீர்த்தார்கள். கிண்ணும்....
கிண்ணும்....

கடைசியாக முடி
வெடுத்தேன். எல்லாம்
சனீஸ்வரர் விட்ட வழி.

மனம் தான் கிப்படி
அமைதியானது ஒழிய உடம்
பின் ரோம் வேர்கள் மூழாக
என்னை குடைந்த வன்னமே
அந்த மூலம் திரவ முழுதும்
கிருந்தன.

கொவிக்கூடு முடி கூக்குடி
நான் விடந்ததும் ஜயரும்
உதவியாளர் துரையுடன் நான்
கற்பனை செய்து கூட
பார்க்கவில்லை. நான்
அவர்களை கழுவாத
முகத்தோடு வரவேற்றேன்.

“என்ன வாத தம்பி...
என்ன பிரச்சனை. ஜயர்
அம்மா சொன்னா. அவ
செய்தது பிழை. உம்மட
அம்மாவின் தகப்பன்
வைத்தலிங்கம்; அவவின்
மாமன் மார்க்கண்டு -
மார்க்கண்டின் தகப்பன்
தம்மையா, இன்ற கொப்பர்
சீண்டத்துரை, அத்தான்
பரராஜிங்கம் கிப்படி பல
தலைமுறை உங்களைப் பற்றி
தெரிந்தவன் நான். கோபிக்காம
கோயிலுக்கு
வந்து உங்கட உபயத்தை
செய்யுக்க.”

“எல்லாம் சனீஸ்வரர்
விட்ட வழி” என் மனம்
எனக்கு நன்பனானது”

சனீஸ்வரர் கோயிலுக்கு
போனதும் என்றைய உபய
பணத்தை ஜயர் அம்மாவிடம்
கொண்டு போய் நீட்டினேன்.

புன்றுறவுடைன் வாஸ்திய
ஜயர் அம்மா; “நல்ல காரியம்
செய்தீங்க?” என்றார்
கேள்விக் குறியாக தன் குறி
விழுந்த மை தீட்டப்படாத
கண்களால்

என்னெழ்மா.....
அப்படி....?

“என்ன.... ஏதுமே
தெரியாதபடி கேக்கிறீங்க தம்பி
நான் தனிக்கட்டை.... என்ன
முன்று..... நானெனக்குள்
சனில்வர்ர் எனக்கு என்ன மோ
காட்டுவாரின்று வெறுட்டு
நீங்க.... நீர் நான்
சொன்னதற்கு சமாதானமாகத்
தானே போன்றீ....?

ஜயர் அம்மா
சொல்வதன் அர்த்தம் சாட
மாடையாய் எனக்கு
விளாஸ்தியது.

“அப்படி யார் அம்மா
உங்களை வெறுட்டியது?”

“செய்யிறதை செய்து
போட்டு நல்ல பிள்ளையாய்
நடிக்காதேயும். கிடிதல்லாம்
நல்லதற்கல்ல....?”

அம்மா சுத்தியமாகச்
சிசால்ரன். எனக்கு நீர்க் க
டுபயம் தரவீல்லை
என்றதுக்காக நான் ஒள்
வைச்சு உங்களை வெறுட்ட
கில்ல. என்ற கோபத்தை
பலரிட்ட சொன்னது உண்மை.
உங்களை கிப்படி பயறுறுத்தி
டுபயம் ஏடுக்கிற மனிசன்
நானில்லை.

என்ன.... அப்ப யார்
வந்தது....?

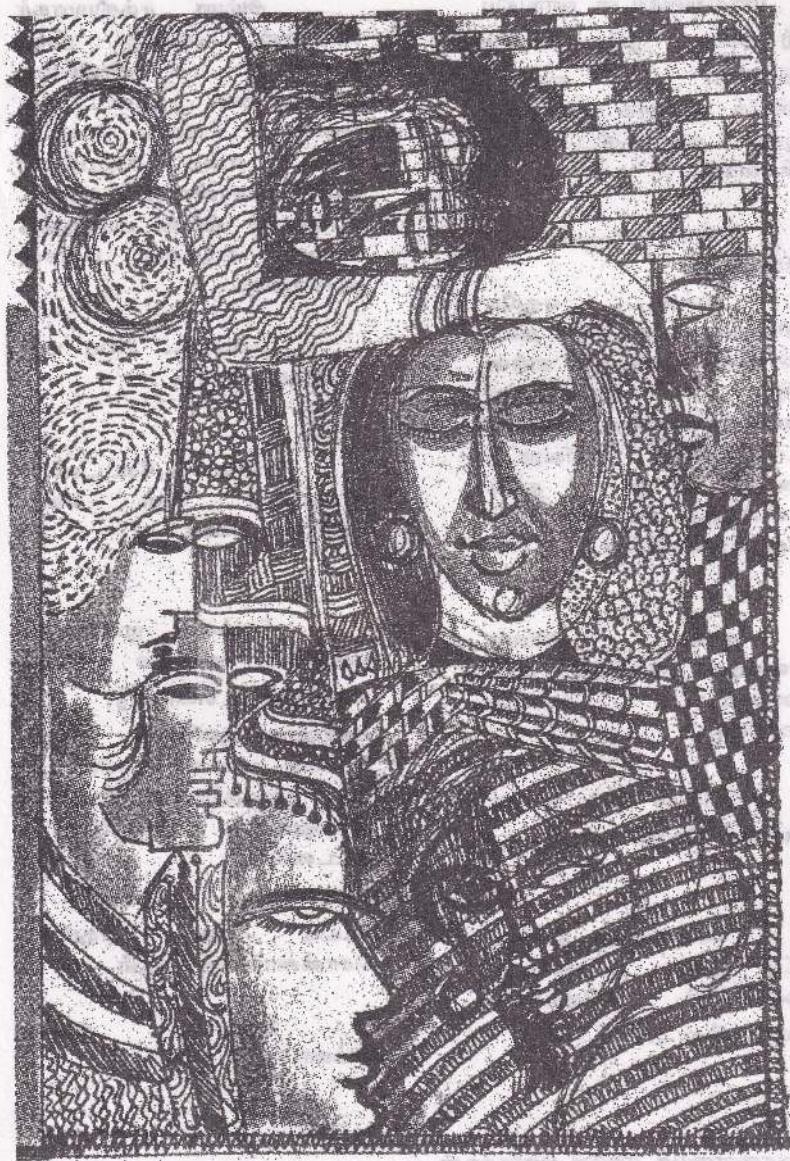
என்னெனக் கேட்டால்...
எப்படியான ஆள் என்று
தெரியுமா அம்மா....?

“எங்க முகத்தைப்
பார்த்தன். கையால வாயைப்
பொத்துக் கொண்டு; மிக
பணிவாக குஞ்சு.. “கின்று
டுபயம் நானை கோயில் ...
திது நல்லதற்கல்ல. உங்கட
செயலுக்கு சனில்வரின்
கட்டளை... முன்று
நானெனக்குள் பாருங்கக்...”
கிப்படி எது; எதுவோ
சொன்னார் வந்த ஆள்.

இருவம் எப்படி
அம்மா..

வினா - விடை விடை -
38 விடையாததுகள்.....

- திருமலை சுந்தர - *

◆ நானளவுயத் தேரும் மன்றார்கள்.....

கட்டையாய்; கறுத்த
தாஷ்யான தடி முசாம்.
மண்ணை மட்டும் வழுக்கை....

நான் யாராக
கிருக்கலாம் என எனக்கு
சேர்ந்தவர்களே; பிரச்சனை
தெரிந்தவர்களே உருவகப்
படுதிப் பார்த்தேன்.

குணசிஸ்கம் தான்
என்னை கற்றி, சுற்றி வந்தார்.
அம்மா நான் சொல்லுமதை
நம்புங்க. நான் யாரையும்
அனுப்பவில்லை. ஒரு வேளை
கிடு சனீஸ்வரராக
கிருக்கலாம்....?

ஐயர் அம்மா சீர்த்தார்.

கோயில் உபயம்
நடந்து முடிந்தது. ஆனால்
ஆனால் ... யார் அந்த
சனீஸ்வரர், கிடை அறிய
மட்டும்.... என் மனம்
செய்யாத குறித்தை ஏற்க
மனமின்றி தலியாய் தவித்தது.

குணசிஸ்கத்தை சந்தித்
தேன். அவர் சத்தியம்
பண்ணவினார். “எதிகாலை
கோயில் போனது உண்மை.

கிடை அவவிடம் கேட்க
நீண்ணத்தது உண்மை.
ஆனால் அவ ஏதோ பட
படப்படும்; பயக் கல
வரத்துடனும் கிருந்ததால்
கேட்க வில்லை...” என்றார்.

அப்ப யார் அந்த
சனீஸ்வரர்....?

வீட்டுக்கு வந்தேன்.
வேட்டியை களைந்தேன்.
“அப்பா ஒரு மனீத்தி
யாலத்தில் சாப்பாடு முடியும்.
நேரத்தோட வீட்ட வாங்க...?
அடுக்களைக் குரல் எனக்கு
எரிச்சலாக கிருந்தது.

முற்றத்தில் எங்கள்
வீட்டுக்கு பால் கொண்டு
வந்து தரும் கப்பிரமணியம்
நின்று கொண்டிருந்தான்.
செடிகளுக்கு ஒட்டு
வேலைகள் செய்து ஒரே
செயியில் விதம்; விதுமான
பூக்களை பூக்க வைப்பதில்
அவன் மகா விஜ்ஞன்.

என்னைப் பார்த்து
சீர்த்தான்.

சனீஸ்வரரே குறியாக
கிழுந்த எனக்கு.... ஒரு
நாளும் கில்லாத வாறு அவன்
என்னெப் பார்த்து சிரித்தது...

நானும் என் பற்களை
மறைத்து சொன்னுகளை
கிறுக முடி கண்ணம் விஸ்க
கிழுத்தேன்.

என் மருமகனின்
கட்டசீமாள் மயிர் “பாபு பாபு”
என்றபடி என் காலையில் வந்து
நின்று தன்னை தூக்குமாறு
என்னை தூண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

நான் அவனைத்
தூக்கக் குந்தேன்.
நேரமாக விட்டது என்பதை
அறிவிப்பதற்காக பக்கத்து
வீட்டு ஒடுகள் மேல்
காகங்கள் குந்தி “சனீஸ்வரர்”
புராணம் பாடி விளக்கம்
சொல்லிக் கொண்டிருந்தன.

யாழிப்பானத்தில் கினி
கிருக்க முடியாது என்று; ஓடி
வந்து எங்கள் வீட்டில்
கிருந்து கொண்டு; தனி வீடு
பார்க்கும் என் மனைவியின்
அக்கா வரிதர்

சாப்பாட்டிற்காக கீணற்றாடி
வாழை மரங்களோடு
தீராடசைப் பழும் பறித்துக்
கொண்டிருந்தாள்.

இபயம் எல்லாம்
முடிந்ததா அன்னே?
சுப்பிரமணியத்தின் குரல்
என்னை அவனிடம் கிழுத்தது.

“ஆயிமன்று” தலை
யாட்டி வீட்டு கிவன் என்
கிதை கிப்ப கேக்கிறான்?
என்ற எண்ணமும் உடன்
என்னிடம் இருவானது.

“இபயம் நடந்தது....
ஆனால் அந்த “சனீஸ்வரர்”
தான் யாவிரன்று தெரிய
வில்லை..? என் வழமையான
பற்கள் நீளாத பேச்க என்னை
முந்திக் கொண்டது.

சுப்பிரமணியம் மீண்டும்
சிரித்தான். “சில காரி
யங்களைச் சாதிக்க
கிப்படியான சனீஸ்வரர்கள்
தேவை அன்னை...?

கிவன் என்ன எல்லாம்
தெரிந்தது போல பேக
கிறானே... கிவன் கிவன்
கிவன்தான்... அந்த

சனீஸ்வரரோ...?, அவனை உற்றுப் பார்த்தேன். ஐயர் அம்மா சொன்னாவே அதே உருவம்....

என்னிடம் அந்த சனீஸ்வரரை கண்டு பிடித்த வேகம் புகுந்து கொண்டது. நேற்று பின்னேரம் வீட்டில நான் சத்தம் போட்ட போது கிவன் செவ்வரத்தைக்கு ஒட்டு வைத்தைய் பார்த்துக் கொண்டு கிருந்தவன்...ம் கிவன் தான்....

“மனியம் நீ செய்தது பீழையான காரியம் ஏதோ வேகத்தில் நான் சத்தம் போட்டனன் தான் ஆனால் கிடை எல்லம் நீ ஐயா அம்மாட்ட எடுத்துப் போய் அவனை வெறுட்டி கிருக்கக் கூடாது....?

மனியம் சிரித்தான்.
“உங்கள் போல வாழ்ந்தா.... அப்படி வாழ்ந்தில் ஏதும் அர்த்தம் கிருக்காவிவன்று கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்க.

என்னை வீடு புதினைந்து வயதுகள் ஆவது அவன் கிளையவன் ஆக

கிருப்பான். கிவன் என்னிடம் யோசிக்க சொல்கிறானே.... அவன் என் பிடியில் அஷ்டந்தது போல....

“இபயம் தரவில்லை. சிஸ்கலவனுக்கு கொடுத் தாச்க.... என் பாஞ்ச விழுந்து... பின் எல்லாம் சனீஸ்வரர் என்று பயந்து அடங்கிட்டங்க நீங்க... என்னால் கிடை ஒத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. சமய வீதயத்தில் எப்கட கிந்துக்கள் கொடு கொடு கிவன் கொடுத்து ஏகன் அனைவருக்குமே சொந்த மானவன் என்ற பெரும் நோக்கோடு கிருக்கிறார்க்க... என்னால் கிடையும் ஒத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை....”

அவனை நான் பாரத்தேன். அவனே தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“நாங்கள் விட்டுக் கொடுக்கிற மாதிரி மற்ற வங்களும் விட்டுக் கொடுக்க வேணும் அன்னை. மற்றும் கோயில்களில் நாங்கள் போய் உரிமையாய் எந்த காரியமும் செய்ய முடியுமா? கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்க

அன்னை... திந்த விட்டுக் கொடுப்பு பெறும்பான்மை கிணத்திடம் கிருந்தீருந்தால் கிந்த நாட்டிற்கு எந்த கிழப்புகளும் வந்திருக்காது அன்னை.

அன்னை குதிரையில் உள்ள கிந்த நெடியாய சாவுகள்... கிருந்தீருந்தால் கிருந்த வேரிப்பிடித்த போர்கள்... கிதற்கெல்லாம். காரணங்கள். கிந்த விட்டுக் கொடுப்பு கில்லாததுதான் அன்னை.

அன்னை குதிரையில் உள்ள தலைமுறை நீங்க செய்த உபயத்தை மன்ற நேயம் கருதி நீங்கள் வேறு சமயத்தில் உள்ள பெறும் பான்மை கிணத்தவர் ஒருவருக்கு விட்டுக் கொடுத்திட்டங்க. கிடே விட்டுக் கொடுப்பு ஒரு பன்சாலையில் உள்ள மதத்தவர் ஒருவருக்கு கிடைக்குமா அன்னை....?

அன்னை கிந்த விட்டுக் கொடுப்புகள் பெறும் பான்மை கிணத்திடம் கிருந்தே ஒருவாக வேண்டும்.

அன்னை... அப்பதான் விட்டுக் கொடுப்பு களுக்கு ஒரு பெறுமதி வரும். கிருந்த ஒரு திசைமாறி மீண்டும் மன்ற நாட்களில் புகுந்து ஓடும்.

மற்றபடி யுத்த தீர்வோ; அரசியல் தீர்வோ... கடைசிவரை கிந்த நாட்டிற்கு சமாதானத்தை தேடுத்தாராது.

அவர்கள் ஏறிந்த பந்தை பொறுக்கி பொறுக்கி கை உழைந்த நிலையில் முடியாததால்தான் விவர்களும் அவர்களுக்கு ஏற்றிரார்கள்.

பெறும்பான்மை கிணம் விட்டுக் கொடுப்புக்கு கிறங் காத வரை நாறும்....

கிப்படியான சீல்லறை விட்டுக் கொடுப்புகளுக்கு கிறங்கக் கூடாது அன்னை..

கப்பிரமணியல் வார்த்தைகளை, நிறுத்தி விட்டு....

என்னைப் பார்க்கிறான்- மும்....
அவன் என்னைத் தான் பார்க்கிறான்.

நம்பிமாக்ஞாக்டு

சீதம்பரநாதன் ஜயா
எட்டிப்பார்த்தார் கோவில்
மேற்கு வாசல் முன்று பள்ள
நிலத்தில் அந்த தகர
கிகாட்டில் கிருந்தது

கிகாட்டிலின் கூரையில் கிரண்டு
தென்னெ ஒலைகள், கச்சான்
காற்றுக்கு கோவில் கதை
களை சொல்லிக்
கொண்டிருந்தன.

நாலைந்து தென்னை
மரங்கள் பூடி அசைந்து அந்த
தகரகிகாட்டில் சூட்டிற்கு
குளிந்திட்டுக் கொண்டிருந்தன.
காலையில் கொய்யப்பாத
செவ்வரத்தும் பூக்கள்
குடைபிடிக்க யாரும் கிலாத
குறை எண்ணி வாட
மூற்பித்து விட்டன.

காலை 10.00 மணி வெயிலில்
கால்கள் வெந்தது பாதி
வேகாதது பாதியாக ஸுத்தம்பர
நாதன் ஜூயா கிரா சதுரை
விட்டிற்கு வந்தி ருந்தார்.
அவருக்கு கொட்டில் தகர
விடோ; அந்த தென்னை
களோ, வாடி வதங்கும்
செவ்வரத்தும் பூக்களோ
தெரியவில்லை.

நாளை கடைசி நாள்
கிள்றே முடிவெடுக்க
வேண்டுமென்ற வெராக்கியம்;
மனோபாவம் மட்டுமே
கண்களில் நிறைந்திருந்தது.

ஸுத்தம்பரநாதன் ஜூயா
தான் முருகன் கோவில்
மணியகாரர் அவரின் நீர்
வாகத்தில் நான் சீல மணக்
கசப்பான் நடவடிக்கை
களையும் ஏற்கக் வேண்டி
அவருக்கு வந்துவிட்டது.

காலையை கூறுவது -

♦ நாளையைத் தேடும் மனதூர்கள்.....

'தம்பி துரை...
துரை? நெற்றியில் கிட்டிருந்த
கோவில் சந்தனத்தை
கழுவிக்கிகாண்டு இருந்த
வீர்வையினை கையில்
தெத்திருந்த கைக்குட்டையால்
ஒந்தி எடுக்க நினைவின்றி
கண்பார்வையினை வைராக்
கியம்; மனோபாவம் என்ற
தனது மெய்ப்பாறு
காவலரோடு அந்த அந்த
வளவுக்குள் உவவ விட்டார்.

'அப்பா... அப்பா...
ஜூயா தேடுகிறார்...? கிணற்று
கட்டில் கிருந்து பட்டத்துக்கு
முச்சை கட்டிக் கொண்டிருந்த
கிராசதுரையின் முந்தவன்
மதன் சத்தம் போட்டான்.

அலுவலக பைல்
கலோடு போராடிக்
கொண்டிருந்த கிராசதுரை,
மகனின் குரலையும்.... அந்த
குரலில் நிர்ந்து வந்த ஜூயா
என்ற சொல்லையும்
கேட்டபோது

அவனது உயிரோ ஒரு
முறை நின்று யமன் வராததால்
மீண்டும் உடம்புக்குள்
நடக்கத் தொடங்கியது.
உடம்பு எங்கும் வீர்வை
சன்னங்கள் பூக்கத் தொடங்கி
விட்டன. அந்த சன்னப்பூக்கள்

கனியாகவில்லை அவனது
டூட்டப் பூருளத்... பூருளத்
தொடாப்பின.

அறையோடு ஒட்டி
யீருந்த அடிப்படிக்குள் இருந்த
கிராசதுரையின் மனைவிக்கும்
மகன் மதனின் குரல் கேட்கத்
நான் செய்தது. அவனது
இனால் கக்கும் சொக்கச்
சீவுந்த முகம் அடிப்பட்கரை
கர்த்துண்டுகள் போல
கன்னாப்பக்ரேவினன கறுத்து....
பார்க்க பாலமாகவே
கிருந்தது.

'என்ன அப்பா
சொல்லப் போறியள்... பத்து
தடவைக்கு மேல் தவணை
சொல்லியாச்சு இனியும்
கிழுத்தடிக்க முடியாது
நாங்கள் கிந்த கிடத்தை
விட்டுக் கொடுக்கிறதுதான்
வழி உங்களுக்குதான் ஒரு
நாளைக்கு பத்து தடவைகள்
ஆவது 'முருகனை'
தரிசிக்காமல் உங்களால்
கிருக்க முடியாதே....'

மனைவியிடம் ஏழுந்த
முடிவான வார்த்தைகளின்
அடிகள்.... அடிகள்....

அவனின் கண்கள்
சீவுந்து.... கண்கள்

சீவுந்து.... கண்ணர்தான்
தாரை; தாரை ஆக
அவன் கிராசதுஞர் பேசாமல்
அப்படியே நீண்றான்.

அவன்டம்.....
கிப்போது....

திருக்கோணமலை
காண்டாவன அனால்
காலத்தின் பூர்க்கமான
சோளகத்தின் விச்சும்; சுற்றி
சூழ அழப்பரிக்கும் கடல்
அவைகளின் நீண்ட அழு
கரலும்....

கிராசதுரையின் உடம்
பெங்கும் பரவத் தொடங்கயா
விட்டன???

'தம்பி நானின்ன
செய்ய? எனக்கு எள்ளளவும்
மனமில்லை எனக்கு திதை
உனக்கு சொல்ல முடியாமல்
ஏத்தனை நாட்கள்.... அழுது
கிருப்பேன் தெரியுமா? தம்பியா
கோவலில் காரியம்.... கோவில்
வீதிகளை பெரிதாக்க
வேண்டும்.... நீ மனம் வைக்க
வேண்டும்....'

சீதம்பரநாதன் ஜயா
தான் வந்த காரியத்தை
தொட்டது பாதி தொடாதது
பாதியாக சொல்லி முடித்தார்.

திராசதுரை தன் மீளங்கிடை கணையீடு பார்த்தான் நாக்கு அவனது தியக்கத்திற்கு மறுப்பு சொன்னது.

திராசதுரையால் நீர்ந்து கூட சீதம்பரநாதன் ஜயாவை பார்க்க முடியவில்லை. சீதம்பரநாதன் ஜயாவுக்கும் அதே நிலைதான்.

தங்கள் தங்கள் மனக் கீற்களை மன்னில் தான் நுனிவரில்லிதரிய கீற்க கொண்டிருந்தார்கள்.

கோவில் காரியாஸ் களா? அயல் பிரச்சனைகளா? அத்தனைக்கும் முன்னுக்கு போகும் முதல் போராளி திராசதுரை கிப்பாடுப்பட்ட வனிடம் ப்ரச்சை கேட்பவர் போலவே சீதம்பரநாதன் ஜயா நின்ற விதம் கிருந்தது.

கூனி: முறையீடு சீதம்பரநாதன் ஜயா... அவரின் மந்த பாவமான கோலம்....

'ஜயா நீங்க போங்க ... நாங்க நாளைக்கு நல்ல முடிவை சொல்லும்....' திராசதுரையின் மனைவி தன் கணவனின் நிலையினை உணர்ந்தவளாய் கூறிய போது...

சீதம்பரநாதன் ஜயாவின் கண்களிலும் கண்ணர் பூக்கள் மலர்த்தான் செய்தன. அவர் கோவில் விதியால் நடக்கத் தொடர்களைர்.

திராசதுரை அவரை வைத்த கண் வாங்காது பார்த்து நின்றான் சீதம்பரநாதன் ஜயா கோவில் விதியில் அமைந்திருந்த வாசீக்காலை கட்டிடத்தைக் கடந்து கோவில் கிணற்றியில் உள்ள

நீர் தாங்கிக்கு தண்ணீர்
கிறைப்பதற்காக சைக்கலில்
வந்திறங்கிய குமாரசாமி
அன்னனிடம் போய் பேசும்
வரை.... கிராசதுரை
கண்களை கிமைக்கக்கூட
மறந்து போனான்.

அவனையற்யாமல்
அவனுள் ஏதோ ஒரு வேகம்
மெல்ல... மெல்ல...
தோன்றுத் தொடங்கியது
பொத்தையான அவனு
உடல் நடுநடுங்கத்
தொடங்கியது.

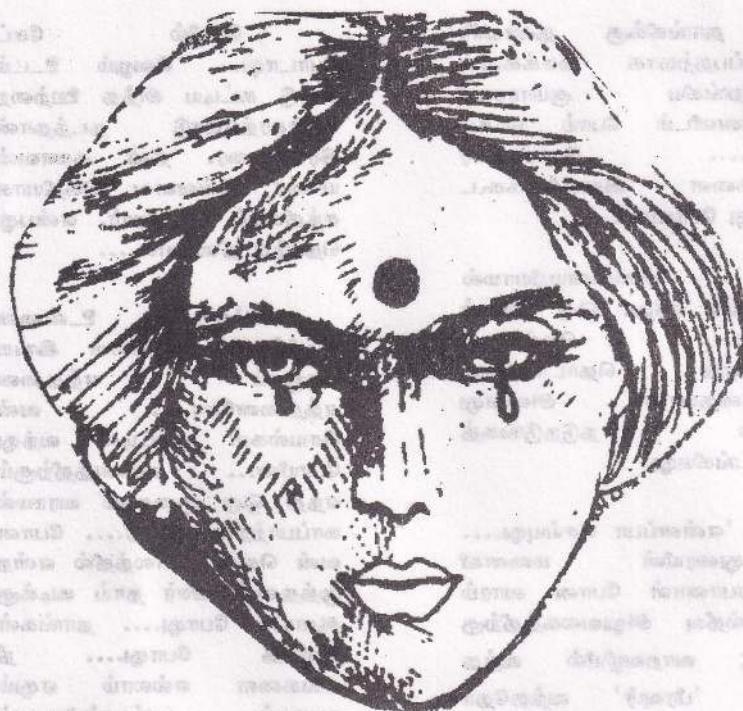
'என்னப்பா செய்யது....
கிராசதுரையின் மனைவி
பரபரப்பானாள் போன வாரம்
சாம்பல்தீவு அலுவலகத்திற்கு
போய்; வாறவழியில் வந்த
அந்த 'பிரஷ்ட' வந்ததோ
என்ற பயம் அவளின் மனதில்
பற்றிக் கொண்டது.

நீ பயப்பிடாதை
அப்ப... எனக்கு ஒன்றும்
கில்லை.... ஜயா வந்த
பிரச்சனைக்கு தீவு சொல்ல
கிளி எனக்கு ஒருவர் தான்
பாக்கி....? வெளியே வர
பயந்து நன்ற சொற்களை
கிராசதுரை வார்த்தைகள்
லூக்கினான்.

மேலில் சேட
போடாது... வெறும் உடம்
போடு கட்டிய அந்த ஊற்றை
வரிச்சரத்தோடு நடந்தான்
கிராசதுரை. தன் கணவன்
யாரை கிவ்வளவு கெதியாக
சந்தீக்கப் போகிறார். என்பது
தெரிந்த நிலையில்....

'முருகா உன்னை
நம்பித்தான் நாங்கள் கிஸக
வாழும் எத்தனை
எத்தனையோ.... வன்
செயல்கள் நாட்டில் வந்து
போயின்... எல்லாத்தற்கும்
ஏந்த ஒரு குறையும் வராமல்
காப்பாற்றினவன் நீ.... போன
வன் செயல் காலத்தில் என்ற
முத்தவன் வீசர் நாய் கடிக்கு
ஷளான போது.... நாங்கள்
தவித்த போது.... நீ
எங்களை எல்லாம் ஏதும்
வராமல் காப்பாற்றினவன்
நீ....' கைகளை தலைமேல்
கூப்பி கண்ணுக்குள் பொதிந்த
முருகன் தூலை மேற்கு வாசல்
கோபுரத்தை கிறகப்பற்றினாள்
கிராசதுரையின் மனைவி.

அப்பா போவதும்...
அம்மா அருது முருகனிடம்
ஏதோ வரம் கேட்பதுவும்....
பட்டத்துக்கு முச்சை கட்டி
விட்ட சந்தோஷத்தில் எழுந்த

நூதன மதனை தீகைக்க
வைத்தது. வீரி யாத சிலை
சிதம்பரநாதன் ஜயா
வந்தது. கிராசதுரை
பேசமுடியாது கூனி குறுகி
நின்றது. கிராசதுரை மனைவி
தலைமேல் கை கூப்பி
தொழுக்கு.... கித்தனையும்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்
காந்தி ஜயா.

கிறைவன் சேவைக்கே
தன்னை அர்ப்பணீத்தது
மட்டுமல்லாமல் சமயத்து
நெயில் கிளைஞர்களை
இக்குலிக்கும் அற்புத
பணிபுரிவர் காந்தி ஜயா.
அடைசைகளை அழித்து
மனிதகுலம் தழைக்க
எல்லாமே ஒன்றாம் என்ற
குறிக்கோளுடன் திருக்கோண
மலை வீதிகளில் முடியாதென்ற

டூல் நிலையிலும் தனியாக
ஒரு மானுட சேவைக்கு
தன்னை தானே வருத்தும்
காந்தி ஜயாவுக்கு அந்த
காட்சிகள்..... அவரீன் தாடி
யந்த முகம் எதையோ
என்னீ அசைந்தது
மட்டுமல்லாது..... சீவ சீவ
என்றும் நாவையும்
அசைத்தது.

கிராசதுரையின்
மனைவியை நோக்கி புதை
மனைவில் நடந்து வந்த காந்தி
ஜயா....

‘அம்மா பயப்படாலை
முருகன் நம்பியவர்களை ஒரு
போதும் கைவிடமாட்டான்...’
என்றபடி கிராசதுரை போன
பக்கம் நடந்தார்.

முருகன் ஆலய மனை
மாலை புசைக்காக ஓடித்தது
காலையில் நடந்த சம்ப
வங்களால் மத்தியான
சாப்பாட்டைக் கூட மறந்து
போன கிராசதுரையின்
மனைவி கிப்போது
அடுப்படியில் தன்
கெட்டித்தனங்களைக்
காட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

‘அம்மா... அம்மா.... மதன்
இடி வந்தான்

‘என்னா திவ்வளவு
அவதியாக ரவுண்டப்போ.....’

‘எப்ப பார்த்தாலும்
உனக்கு ரவுண்டப் யோசனை
தான் அம்மா.... நாங்க நிந்த
வீட்டை கோவில் வீதி
பெரிதாக்குவதற்கு விட்டு
விட்டு வேற விட்டுக்குப்
போகப்போறம். அதுவும்
காந்தி ஜயாவின் விட்டுக்கு
பிறத்தியால் திருக்கிள்ற
கந்தசாமி அப்புவின்
விட்டுக்குத்தான்.....’

மதன் சொல்வதை
அவதானமாக கேட்க.....
கேட்க.... மீண்டும்....
மீண்டும்.... என்னா....
என்றாள் மதனீன் தாய்

‘அம்மா அப்பா
கந்தசாமி அப்புவின் விட்ட
வாங்கப்போறார்.... கந்தசாமி
அப்புவும் ஓம் என்ற்டார்....’

மகனின் வார்த்தைகள் அவளை
கந்தசாமி அப்புவின் விட்டுக்கு
உடன் கொண்டு போனது .

கந்தசாமி அப்பு
தன்னந்தவியாக இருப்பவர்
அவரின் கிரண்டு பிள்ளைகள்
குடும்பம் எல்லாம்
வெளிநாட்டில் பிள்ளைகளின்
நக்சரிப்பால் விட்டைக்
கொடுத்துவிட்டுப் போக
மனமின்றி தவிப்பவர்.

‘என்னா விட்ட
வாங்க... வாங்க...
காக்கு...?’

அந்தா அப்பா
வாறார்.... கந்தசாமி அப்புவும்
வாறார்.....’

மகன் காட்டிய
வடக்கு வீதிப்பக்கம்
பாரத்தாள். கிராசதுரை;
கந்தசாமி அப்புவடன் விட்டை
நோக்கத்தாள் வந்து
கொண்டிருந்தான்.

முருகனுக்கு ஒது முல
ழுசை நடந்து கொண்டிருந்தது
மந்திர உச்சாடனங்கள் -
மனைகளின் ஒசை. கைப்பூர
ஸ்ரத்திபின் நீபாராதனை..
கிராசதுரை மனைவியின்
மனக்கண்ணில்
பதிலாகக்கொண்டிருந்தது.

மகன் என்
பதறிப்போய் நிக்கிறாய்
கவலையை வடு நிர்வாகப்

கேட்கிறது நியாயம் கோவில்
வீதி தேர் ஒடுவுதற்கு
வசதியாக பெருப்பிக்க
வேண்டும். மடம் கட்ட கிடம்
வேணும் நீங்கள் நாலுதலை
முறையாய் கிந்திமஸ்கள்
நான் அறிய உன்ற புருஙன்
அரைக்காற்சட்டை போட்டு;
காற்சட்டை அரையை விட்டு
கீழ் கிறங்க கீழ் கிறங்க
.... அதை தூக்க மறந்து
பட்டம் விட்ட வீதி கிந்த
'முருகன்' வீதிய....’

கந்தசாமி அப்புவின்
கதைக்கு கிடையில் புகுந்தான்
கிராசதுரை ‘அதுதான்
நாங்க.... இந்த காணியை
கோவிலுக்கு விட்டுட்டு
அப்புவின் காணியை
வாங்கலாம். பணம் கொஞ்சம்
கொடுத்தால் போதும் யீதி
ஆறுகலவாக கொடுக்கலாம்
எல்லாம் கந்தசாமி
அப்புதான்....’

கந்தசாமி அப்பு
பலமாகச் சீர்த்தார்.

‘மகன்.... எனக்கு
இந்த முருகன் கோவிலை
அதன் அயலை விட்டு போக
மனம் தில்லாமல் தான்
கிருந்தன். ஆனா....

தர்மகர்த்தா ஜயா; காந்தி
ஜயா, ஜயர் ஜயா அடுக்கள்;
வட்டவேல் பண்டிதர் புலவர்
சோமாஸ் கந்தர் பேந்ற
அடுக்கல் கிராசதுரைக்காக
என்னிடம் வந்த போது
அப்பதான் மகள் கிராசதுரை
இந்த முருகன் ஆலயத்திற்கு
எவ்வளவு தேவைப்பட்டவன்
என்பது தெரிந்தது.
ஆலயத்திற்கு தேவையான
வர்களே ஆலய சூழலில் வாழ
வேணும்.

காலையில் முருகனிடம்
கிராசதுரை தன் நிலை
சிசால்லி அழுத கதையை
தர்மகர்த்தா ஜயா என்னிடம்
கூறினபோது.... நான்
அப்பவே உங்களுக்கே என்ற
கானியைதாறுதாக
முடிவிடுத்திட்டன்.

நீங்க தொடர்ந்தும்
இந்த முருகன் ஆலய சூழலில்
வாழலாம்..... நான் என்ற
பிள்ளைகளிட்ட வெளிநாடு
போதில்லை என்ற
பிள்ளைகள் நீங்கள் நானும்
கொஞ்ச காலம் உங்களோடு
கிருந்திருவன்.

கானிக்கு நீங்க
தாரது முருகன் கோவிலுக்கே
சேர்ட்டும் எல்லாம் விரயாக

எழுதி என்ற பிள்ளைகளுக்கு
கடிதம் போட்டிட்டன.....
கந்தசாமி அப்பு
சிசால்லிக்கொண்டிருந்தார்.

முருகன் கோவில்
பெரிய மனியின் அந்த சத்தம்
அண்டமெலாம் அடிப்படை
அசைக்க..... அந்த ஏகாந்த
சூழலில்.....

கந்தசாமி அப்புவின்
உருவம்.....
யறைந்து.....

மறைந்து.....
அந்த முருகப்
பெருமான்..... அம் முருகப்
பெருமான்

கிராசதுரை தன்னை
மறந்து தலை மேல் கைகளை
கூப்பினான்

'என்னடா..... டேம்
என்னடா கிடு.....'

கிணற்று மூத்திற்குள்
கிருந்து எழுந்த குரல்
கிராசதுரையின் காதுகளில்....

நுழைய வழியின்றி
தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

தெய்வாங்களுக்குள்ளும்...

ஆகிறவள் நீ வெறும்
சங்கிலியோட போகவாம்.....”

ஓக்காசி அவசர,
அவசரமாக கோவிலுக்கு
வெளிக்கட்டுக் கொண்
டிருந்தா. நான் கல்
அட்டியலையும், ஒரு சோடி
காப்பையும் வேண்டா
வெறுப்பாக கொடுத்தேன்.

கோவிலுக்கு, விதம்
விதமான நலை நட்டும் அரை
மணித்தியால் அலங்காரமும்,
விதம் விதமான சேலை
தினிக்கலஞ்.... என்னை
ஆக்கரித்துக்
கொண்டிருந்தன.

தூம்! கிருந்தாலும்
கிலுகள் எல்லாவற்றையும்
விட கின்னுமியாரு.. அந்த
ஸூரிய முள்ளொன்று....
கிவர்கள் கோவிலுக்கு
வெளிக்கிட.... வெளிக்கிட
என்னுள்.... என்னுள்.... என்
உடம்பே பற்றிக்
கொண்டிருந்தது.

“ஏனடி.. நீ...
கோவிலுக்கு போக
வில்லையா? அவள் தான்
நாளைக்கு கலியானம்

அக்காச்சியையும்,
தம்பியையும் கோவிலுக்கு
அனுப்பி விட்டு முடியகிருக்கும்
சமையலை முற்றாக முடித்து
விட்டு தான் வருவதாக
கிருந்த அம்மா என்னிடம்
சொன்னார்.

அம்மாவின் மேல்
எனக்கு கோபம், கோபமாக
யந்தது. பெற்ற பள்ளையின்
மனதை சரியாக இணராத
தாயாக கிருக்கின்றாலே
கிவள். கிவளா என் தாய்?
கல் அட்டியல்
போடவில்லையின்று நான்
கோவிலுக்கு போகவில்லை
யாம்.... என்ன கற்பனை.
என்னுள் அந்த அரக்க முள்
மாய இருவும் பெற்று
நீண்டு.... நீண்டு வளன்
நோக்கி வளரத்
தொடர்கியது.

அந்த ஸூரிய முள்ளின்
விலாப் பக்கங்களில் கிருந்தும்
பாம்புகள் போல சீறிக்கொண்டு
பக்கழுட்களும் நீந்த
தொடர்கின.

நான் அம்மாவின் முன்
போய் நீண்டேன்.

திருமலை சுந்தர

வீவன் முகத்தைப்
பார்த்தேன். தலையாட்டி
னேன் மெல்ல சீர்த்தேன்.

அம்மாவின் பல்லவி
நீண்டது. முச்சை கிழந்த...
அந்த விஷவாயு என்னை குழ
தொடங்கின.

“கொப்பனைப் போல
நீ கோயில் கில்லை குளம்
கில்லை... சாமி கில்லை...
தெய்வம் கில்லை பக்தி
கில்லை... பயம் கில்லை...
என்னன்று தான் போற
கிடத்தில் வாழுப் போற்யோ”
வருகிறவனும் வளர்த்த

வளர்ப்பொன்று என்னைக் தான்
திட்டித் தீர்க்கப் போறான்....

அம்மா என்னுள்
வளர்ந்து கொண்டிருந்த
அந்த முள்ளை அறுக்கக்
முயன்று கொண்டிருந்தாள்.
அறுக்கப்பட்ட முள் பல
அரும்புகளை விட்டு
இன்னும்.... இன்னும்
என்னுள்....

பூடாமல், அசையாமல்....
கண்களையும் அப்படியே
நிறுத்தி அதில் புரண்டு வரும்
கண்ணீர் கடு வெள்ளத்தை
அந்த முட்களுக்குள் அந்த
முட்களுக்குள் பாத்தி
கட்டி... கிந்த நிடித்தல்
விளையாடக் கொண்டா....
நிற்கின்றேன்.... என்னைப்
பார்த்து.... என் கண்களில்
நெரியும் அந்த முட்களின்
சூர்யமையை... உரைராது
எப்போதும்.... பேசி, ...
பேசியே பழகிக் கொண்ட
அம்மா.... கிப்போது....
என்னைப் பார்த்து.... என்
கண்களை குளைத்து நிற்கும்
அந்த முட்களைப் பார்த்தது...

அது தான் ... மும்
அது தான்.... அந்த ஒரு
தேவைக்காகத் தான்....
என்னை உரைக் கூடிய

அந்த தேவையைன்றுக்காகத்
தான் நான் நான்....

“என்னடி
உன்னைப் பார்க்க....
எனக்கு என்னமோ போல....
பிரியந்தி அம்மா.... என்ன....
உனக்கு....? அம்மா
கிப்போது என்னை
நெருங்கிய... நெருங்கியே
வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் நெருங்க....
அவள் நெருங்க....

என்னுள் குத்தி
நிற்கும் அந்த முட்கள்....
நான் அழுது கொண்டே
சீர்த்தேன் அம்மாவின்
கரங்கள் என்னை கிறுக
அணைத்தன. உடம்பை....
தடவின கண்ணீரைத்
சூடுடைத்தன.

அம்மா...? மூசை
யாகவே கூப்பிட்டேன்.

என்னம்மா.... நான்
சொன்னதில் நீ....?
கில்லை யம்மா... நான் கல்
அட்டியலுக்கு மூசைப்
பட்டுத்தான் கோவிலுக்கு
போக வில்லை என்று
சொன்னேயே அது அது தான்?
நான் வீக்கினேன்.

என்னுள் குத்தி நின்று
நகங்களாக சீரீக் கொண்

ஒருந்த அந்த முட்களின்
வழிப்படுத்தலிலேயே நான்
பேசீக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்ப நீ.... அதைச்
சொல்லன்.... எப்ப பார்த்
தாலும் கோவில் என்ற
வடன்... நீ... நீ...? அம்மா
அந்த முட்களின் நூனிக்கு
வந்து விட்டாள் தினி... தினி
பயமில்லை.... மெதுவாக ஏற்ற
வேண்டியதுதான்

முன் குத்தியே,
குத்தியே காய்யப்பட் என்
உடம்பு எனக்கு கட்டளை
கிட்டது.

“அம்மா நீங்க
ளெல்லம் அந்த கோயில் கிந்த
கோயில் என்று போற்கக்...
சரி ஆனா கல்தூரீ அம்மன்
கோவிலுக்கும், கண்டங்காட்டு
பிள்ளையார் கோவிலுக்கும்
எப்பவாவது ஒரு நாள் ஒரே
ஒரு நாள் போய் கிழுக்
கிறீங்களா”?

முட்களை அம்மா
மேல் ஏற்றத் தொடங்கினேன்.

அம்மா என்னைப்
பார்த்தார்.

♦ நான்னயத் தேடும் மனீதர்கள்.....

நீங்கள் போறதில்லை. என்
அம்மா போறதில்லை
மனீசங்கள் கூட பிரச்சப்
பார்த்திங்க அம்மா.... என்
அம்மா சாமி தெய்
வங்களிட்டயும் சாதி பார்க்
கிறீங்க உங்கட சாதி
தெய்வங்களிட்டயும் கிருக்கா
அம்மா அம்மா.... சொல்
அம்மா.... சொல்...

அந்த முட்கள்
பாம்புகள் போல வளைந்து,
வளைந்து அம்மாவை குழுத்
தொடங்கின.

நான் கோவிலுக்கு
போறதில்லை ஏன்.... நீங்க
தெய்வங்களிட்டயும் சாதி
பார்க்கிறதை எப்ப
வீடுரீங்களோ அப்பதான்
நான்.... கோவிலுக்கு
போவன்....

அம்மாவை அந்த
முட்கள் துளைத்தெடுக்கத்
தொடங்கின. அந்த முட்களை்
கூர்த்தை அம்மாவை்
இட்டலை... உடலை...

அம்மா எதுவுமே
பேசாதவளாக....

என் முகத்தை... என்
கண்களை....

அதில் குத்த நன்ற
முட்களே.... அதன்
காயங்களே.... அம்மாவின்
கருப்பள், என்மேல் குத்த

நஞ்சும் லந்த முட்களே
பிடுங்கி ஏற்வதற்காகவா
என்னை நோக்கி நீணுகின்றன.

சீவநாதன் அழவில்லை.
அமுவதற்கு அவனது வாய்
எப்போதே தொலைந்து போய்
விட்டது. அமுவதற்கு எதிராக

தன் “வன்மத்தை” காட்ட
வாய் தொலைந்து
போனதால்..... அவன்
கண்கள் மாலை மலர்ந்த

மல்லிகை போல சீரிக்கவா
செய்கின்றன?

அவன் சீர்த்தாலும்,...
சீரிக்காது போனாலும்....
முடிந்தவை முடிந்தவைகள்
தான். போன அவனது
மகளின் உயர் போனது தான்.
அதனைப் பின் தொடர்ந்து
யிட்டிட்டுக்க அவன் படித்த
யுத்தகங்கள்.. யுத்தகங்கள்...

படித்த யுத்தகங்களை
பாடமாக்கி... பாடமாக்கி.
அறிவு ரீதியாக யோசித்து....
யோசித்து.... தன் மகளுக்கு
அவன் சொன்னதுகள்...
சொன்னதுகள் தான்.....

படித்த யுத்தகங்களை
பாடமாக்கி... பாடமாக்கி.
அறிவு ரீதியாக யோசித்து....
யோசித்து.... தன் மகளுக்கு
அவன் சொன்னதுகள்...
சொன்னதுகள் தான்.....

இன்று.... கின்று....
ஸ்ரீமத்து ஜஹாரு
ரூபாய் சவப்பெட்டியில் கண்
உறங்கும் தன் முத்த
மகளை....

அழுதும் அல்ல...
சீர்த்தும் அல்ல.... அடிக்கடி
மூசை மூசையாய், கோபம்

கோபமாய் சீவநாதன்
பார்த்துக் கொண்டான்.

மகளையும், மன்
கணயும் மாறி மாறி
பார்த்து.... பார்த்து
களைத்துப் போன கண்கள்,
அவனைச் சூழ ஒலிக்கும்
“சீத்தவிட்டு” குரல்களைக்
கொண்ட முகங்களை
நேருக்கு நேராக எதர்
கொள்ள..... எதர்
கொள்ள..... ஏன்
தயங்குகின்றன??
தயங்குகின்றன??? “தம்பியன்
சீவா.... தலையைத்
தொங்கப் போட்டு கிணி ஏதும்
கில்லை, முடிஞ்சு போச்சு கிணி
நடக்கிற காரியத்தைப் பார்க்க
வேணும் எதுக்கும் வாய்
திறவாமல் நீ கிருந்தால்.....

மன்கணயும், பார்த்து
மகளையும் பார்த்து
பார்த்து.... பயந்த பயந்த
தன் கண்களை உறுட்டி
வெறுட்டு தன் கட்டுப்
பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து
தான் குடியிருக்கும் விட்டின்
சொந்தக்காரரின் முகக்
குரலுக்கு பதில் சொல்ல
தொலைவந்த வாயினை
தேடிக்கண்டு பிடித்து தன்
தொங்கிய முகத்தீணத்

தூக்கினான்.
நில்த்தினான்.

நேராக

தொலைந்து போன
வாய் தேப்பட்டு விட்டால்
நேருக்கு நேராக எத்ரிகாள்ள
தயங்கிய அவன் கணகள்
பயந்தென்று....

மெல்லியதாக விரியத்
தொடங்கின. ஆழந்த துயிலில்
கிருந்து விழித்தவை மாதிரி....

அப்போதுகான்
இவனுக்கு.... அவன் மகளின்
செத்த விட்டிற்கு வந்திருந்த
அந்த முகங்களை
எல்லாம்.... முகங்களை
எல்லாம்.... ஒவ்வொன்றாக
ஒவ்வொன்றாக தடவீத் தடவி
எதை எதையோ தேடிப்
பார்க்கத் தொடங்கினான்.

அவன் கிணி யப்படத்
தேவையில்லை. தன்னிடம்
உள்ள நியாயம் கிவர்களால்
ஏற்கப்பட்டு விட்டது என்று
மன்பிரமையில் அவன் கிணி....
அவன் கிணி.... தொண்டைக்
குழிக்குள் ஒடி ஒழிந்த
நாக்கையும் வாய்க்குள்
கிழுக்குக் கொண்டான். தான்
குந்தியிருந்த முறிந்த
தென்னை மரக் குற்றியில்
கிருந்து எழுந்து கொண்டான்.
கிணியின்ன....

“பன்னேரம்
எடுக்கலாம்... ஜயருக்கும்,
கட்டாடுக்கும், வாபருக்கும்,
பறைமேளக்கார ஆக்களுக்கும்
ஆள் அனுப்பி ஆச்ச அசோகா
பேக்கரிகார ஆக்களிட்ட
விறகுக்கு ஒழுங்கு பண்ணி
ஞ்சு. சௌவ சாமான்கள்
வாங்க பக்கத்து விட்டு
துரையன் போய்டான் ஜம்பது
கதிரைகளும், முன் வளவு
சப்பிரமணியம் ரீசர்வ் ரிப்பர்
வாஸ்கும் தானும்.” சௌவன்
காதுகள் கூர்மையாகின.

பதிந்த மாமரக்
கொப்பில் கிருந்த கிரண்டு
காகங்கள் சௌவ குந்தியிருந்த
மரக் குற்றியில் வந்தமரந்தன.
“கெளரி.... கெம்பக்கு போக
உனக்கு எப்படி எப்படி
ஆகையின்று என்கும் தெரியும்
அம்மா.... அம்மா....
கொஞ்சம் யோசித்து பாரு
எங்கட நினைமையை....
மாத சம்பளம் ஏழாயிரத்தில்
சீன்னவளின் சாமத்திய
விட்டுக்கு எடுத்த லோன் ஒரு
பக்கம்.... அரவிந்தனை
வெள்ள வெள் காரங்களிட்ட
கிருந்து மீட்க ஊருக்குள்
பட்ட கடன்.... அதன்
வட்டி... கொம்மாவின்
வருத்தம். போன்மாதும்

திழவிரன உயர்ந்த விட்டு
வாடகை, அட்வான்ஸ்.....
கிழுக்குள் யாழ்ப்பானத்துக்கு
போக கப்பலுக்காக மாதக்
கணக்கில் தங்கியிருந்த உன்ற
சித்தப்பா பிள்ளைகள்.....
எனது திமர் திமர்
கிடமாற்றங்களும் கொழும்பு
பயணங்களும்.... நீ முத்த
மகள்.... படிச்சனி....
கொஞ்சம் யோசித்து பாருங்க
அம்மா.... உன்னை
கெம்பசீல படிப்பிக்க எனக்கு
ழூசையில்லை என்று
நினைக்காத..... அதுக்கு
வழி..... சப்பாத்து போட்ட
எங்கட கதற்சட்டை அரசாங்க
பிச்சைக்கார உத்தியோகம்
தாயே.... உன்ற ரிசல்டுக்கு...
யாரின்ற காலை பிடிச்சாலும்
எங்கையாவது வேலையில்
நான் உன்னை பூத்திப்
போடுவன் நீ ஜஞ்ச வருசம்
கெம்பசீல படிச்சக கீடைக்கிற
வேலை வருமானத்தை விட
மகள் திப்ப எங்கட நிலையில்
நீ வேலைக்கு போறதுதான்
நல்லது மகள்.....?

“நீங்க சிசால்லு
வீங்க..... காசில்ல.....
காசில்ல..... என்று.....
திப்படி முன்னமே
தெரிந்திருந்தால்.... திப்படி
கிரவு பகலாக கண்விழிச்சு

படிச்சீருக்க
தேவையில்லையே....
விளையாட.....
விளையாட..... படிச்சு.....
உங்கள் போல அந்த
பிச்சைக்கார வேலைக்கு போய்
கிருக்கலாமே.... என்னை
என்னோடு படிச்ச பிள்ளைகள்
..... என்ன நினைப்பினம்
திப்ப..... சீ..... உங்கட^ட
வயிற்றில நான்
பிறந்தேனே....”

அந்த கிரண்டு
காகங்களும் போன வாரம்
சனில்வரர் விரத நாளன்று
சீவநாதனுக்கும் மகள்
கெளரிக்கும் ஏற்பட்ட
“ஏழாவது போரில்”
பார்வையாளராக கிடே கிந்த
மருக்குற்றியில் கிருந்தவைகள்

சீவநாதன் விமியது
- கெளரி வாய் விட்டு அழுகது
- எல்லாமே.... எல்லாமே....
கெளரியின் மரண விட்டுக்கு
வந்திருக்கும் அந்த
காகங்களுக்கும் தெரியும்
என்றாலும்.... என்றாலும்
அவைகளுக்கு.... பாவம்
சீவநாதன். கெளரி
அந்யாயமாக நஞ்சுகுடிச்சு
செத்திருக்க கூடாது.

“சீவா எதுக்கும்
செலவுக்கு யோசீக்காது.....
பிறகு கணக்கை பார்ப்பய்....”
பக்கத்து வீட்டு துரையனின்
அப்பா சூறினார் அவனைச்
சூழ்ந்து.... அவனது
கூட்டாளிகள் ஒபிசீல் கிழுந்து
முன்று பேர்.... புத்தக
பிரியர்கள் நாலுபேர்.....
எழுத்தாள கவிஞ நன்பர்கள்
ஸ்ரூபேர்..... கிண்ணும்....
இன்னும்..... அந்த
முகங்களைக் காண....
காண.... கணக்களையும்,
வாயையும் அடிக்கடி,
அடிக்கடி, தொலைக்கவும்....
கண்டுபிடிக்கவும்....
சீவநாதன் பரதவித்தே
கொண்டிருந்தான்.

பெண்களின் அமுகுரல்கள்...
ஓப்பாரிகள்..... கெளர்
பெட்டியில் தூங்கும் அந்த
மண்டபத்தில் கிழுந்து....
கிழுந்து....

யாரோ ஒருவர்....
அவர் காந்தி ஜயாதான்.
தேவார, திருவாசகங்களை....
பட்டினத்தார் பாடல்களை
பாடிக் கொண்டிருந்தார். மிக
அழைத்தியான அந்த
சூழலில்.... அந்த
பால்கள்.... பாடல்கள்....
அமுகைகளையும்....

ஓப்பாரிகளையும்....
வென்றைவைகளாக....
வென்றைவைகளாக.....

“ஜயர் ஆக்களிட்ட
போனவர் வந்திட்டார்....
எல்லாம் சரிதானே....
முற்காகம்
கொடுத்தாச்சே....?”

ஜயர் ஆக்களிட்ட
போன சீவநாதனுக்கு கட்டடி
உறவான “சாத்திரியார்
தேவர்” முகத்தை தொங்க
போட்டுக் கொண்டு வந்து
நின்றார்.

“சீவா.... கிவங்கள்
பிடிக்கிறது கிப்ப மிக....
மிக.... கல்டம். ஜயர் தீ
முட்டித் தர செத்த வீட்டுக்கு
வந்து மரணச்சடங்குகளை
செய்ய மாட்டாராம்.
கிருக்கிறது ஒரே ஜயர்....
அப்படி வந்தால் எழுநாற்றி
ஜம்பது ரூபாய் கேட்கிறார்.
சடங்கு சாமான்கள் நாங்க
வேண்ட வேலூமாம். வாபர்
சொல்றார்..... தான் கிப்ப
கிந்த கார்யங்களுக்கு
போதில்லையின்று.
போனால் பிஸ்ளைகுட்டிகளிட்ட
கிழுந்து தம்பழுடியா
தென்று.... பிறகு விவர்தான்

கின்னொரு வாபரை பிடிச்சு தந்தார். ஒரு நாளென்கு ஜறுாறு ரூபாய். கட்டாடிக்கு கைமில்லை ஆட்டே எனுப்பட்டாம் பிரேதத்துக்கு “எச்ச வெள்ளையை” எங்கள் கட்டட்டாம். தனக்கு பண்ணாஸ்கு பின்னத் தெரியாதாம். பறை மேளகாரர்களும் கிப்ப முன்யை போல ஒரே அயலில் கிலலை. பறை ஒரு தொங்கல் இரு குழல் கின்னொரு தொங்கல்... சே...”

“சாதி.... சம்பிர தாயங்கள் எல்லம் கினி கிப்படித்தான்.... உத்தியோகம்... வெள்நாட்டு உழைப்பு... கல்வி.... கிப்ப.... ஓவையளை அவையளை நல்லா மாத்திப் போச்சு.... கிருந்தாலும்.... எங்கட சம்பிரதாயங்களை மருதுகளை ஆழுமைகளை அறிய விரிக்கூடாது. என்ன செலவிவென்றாலும்... கிந்த நாலு பேரையும் கொண்டு வந்தே தீர வேண்டும்....”

சீவாவின் வீட்டுக்காரர், சீவாவை கற்றினின்ற கூட்டத்தில் வாய் மொழிந்தார்.

“ஜயர் காற்சட்டை, சப்பாத்து, போட்டு கழுத்தில் “ரை” கட்டி கோயிலில் கவாயிக்கு பூசை ஆக்கிற காலம் வராட்டி பார்” துரையின் தகப்பன் கிழு செத்து வீடென்பதையும் மறந்து வந்த சிர்ப்பை அடக்க முடியாமல் முன் வரிசைப் பற்களை காட்டியே சொன்னார்.

இப்ப கிவையள்.... கிந்த நாலு பேரும் கில்லாமல் என்ன செய்வது....? முட்டி வந்த வார்த்தைகளை சொன்ன்டோடு வைத்துக் கொண்டார், சீவாவின் அலுவலக நண்பரிராஞ்சுவர்.

சீவாவின் கண்கள் தன்னைச் சூழ நின்ற அனைவரதும் முகங்களை.... முகங்களையும்.... பார்த்து.... பார்த்து.... தன் முழுக்குள் ஸூடி அசையாது நின்ற போது.... அவனையறியாமல் அவன் நா முதல் முதலாக துவன்டு ஏழந்தது.

என் கிந்த நாலு பேரும் கில்லாமல் செத்த வீட்டை செய்ய முடியாதோ.... கிவையளுக்காக.... கிவைய்

போடும் சூத சட்ட
திட்டங்களுக்காக நாம் இனி
என் காந்திருக்க வேண்டும்?...
எங்கள்... எங்கள்...
காரியங்களே நாங்களே
செய்தாலில்ளன?... இனி
செய்தால் இனி கிழுக்குதான்
என்று பரம்பரை, பரம்பரையாக
பிரச்சு வைச்சீடுவியல் என்ற
பயத்தில் அதில் கிருந்து
மீண்டெழும் கிந்த சமுதாய
அமைப்பின் குரலை நாமேன்
பழைய முறையைக்கு கிழுந்து
நக்க வேண்டும்?

“ஓவா குதர்க்கம்
போத.... வழுமை முறையை
உன்ற புத்தக பார்வையால
மாற்றப் பார்க்காத....? ஆரேழு
குரல்கள் மழை பெய்யத்
தொடங்கின....”

மண்ணுக்காக....
நாளாந்த வாழ்வுக்காக....
யுத்தம் என்ற கோரபீடியில்
எமது மன்னீல் கிஸ்து
அந்தியாயமாக தினம், தினம்
மழுயும் எத்தனை....
எத்தனை.... சன்னாப்களை
தேகத்தால் வாஸ்கிய...
உயர்கள்... விவர்களின்
மக்கிரிகைகளுக்கு கிந்த
நாலு பேரும்
தேவைப்பட்டார்களா?
விவர்களுக்கு கில்லாத

விவர்கள்.... கோழையாக
நஞ்சுகுடித்து செத்துப்போன
எனது மகனாக்கு ... சே....
எங்கள் காரியங்களை
நாங்களே செய்ய
வேண்டுமென்ற முறையை...
இனி எங்கும்....

சீவுநாதன் மனதில்
இள்ளதை.... கண்கள் சூல
விட்டான்.... கிரண்டு யுத்த
டாங்கிகள் அவன் கண்குறியில்
கிருந்து... கிருந்து....

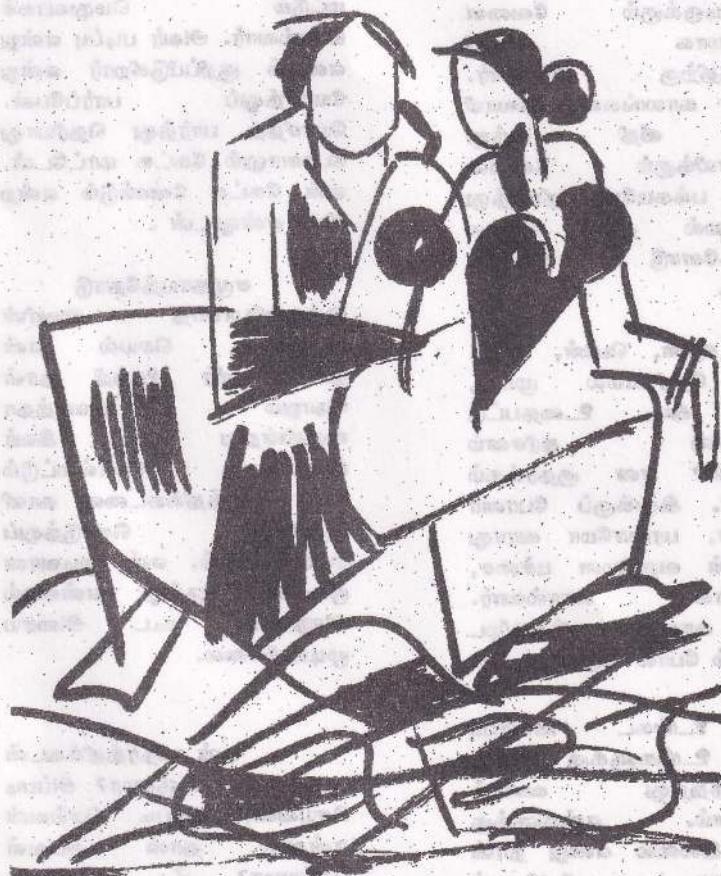
“மச்சான் நாங்க
கிருக்கிறம்.... எங்கட
காரியத்தை நாங்களே
பார்ப்பும்”

“அப்ப ஜயர் சொல்ர
மந்தரம்”

“இதுவா.....
இதுக்கு நான் கிருக்கன்....”
செலவு சாமான்களோடு வந்த
துரையன் சொன்னான்.

அந்த பழையை
வாய்ந்த மழைத்
தூரல்களுக்குள் குடை
பீல்லாமல் துணிந்து விவர்கள்
நடக்கத் தொடங்கியே
விட்டார்கள்.

என்னும் என்னும் எங்கும் நிறைந்த....

எனக்கு அவர் சொல்வது
சரியாக படவில்லை. கோவில்,
திருவிழா, கொண்டாட்டங்கள்
கிளவுகளில் கிருந்து அவர்
மாறுபட்டவராக ஏன் தெரி
கின்றார்? கோவில் கதவுகள்
முடப்பட்டிருக்கும் வேலை
ஷுனந்தமாக சுவாமி
தரிசனத்தற்கு போவார்.
திருவிழா காலங்களில் சுவாமி
வெளி வீதி வந்து
அருள்பாலிக்கும் வேலை
அந்த பக்கமமே நமிருந்து
பார்க்காமல் தன் வேலை
வெட்டிகளோடு கிருந்து
விடுவார்.

ஆன், பெண், குமர்,
குட்டி தெரியாமல் முட்டி,
மோதி, கிடி, உதைபட்டு
கிப்படியான தரிசனம்
தேவையா? என குதர்க்கம்
பேசுவார். கிழுக்குப் போனா
பக்தியோ, பரவுசமோ வராது
வேறுதான் வருமின பச்சை,
பச்சையாக சொல்வார்.
எனக்கு காதுகளை கிருக்முட
வேண்டும் போல் கிருக்கும்.

“உங்கட வளர்ப்பு
கிப்படி, உங்களுக்கு கிப்படி
சொல்லித்தந்து வளர்த்
திருக்கினம். எங்களுக்கு
அப்படி கில்லை என்று நான்
ஆக்திரமாக பேசினால்

அவருக்கு ஆக்திரமே
வருவதில்லை. ஒடு மாதிரி
பார்த்து சிரிப்பார்.

“பொடிக்கு படிப்பு
காணாது என்று சீல வேலை
மட்டும் மெதுவாகச்
சொல்வார். அவர் படிப்பு என்று
எதைக் குறிப்பிடுவார் என்று
யோசித்துப் பார்ப்பேன்.
யோசித்த பார்த்து தெரியாது
போனாலும் கேட்க மாட்டேன்.
ஏன் கேட்க வேண்டும் என்ற
திரிச் என்னுடன் .

சமுதாயத்தோடு
இத்துப்போகாத அவர்ஸ்
குதர்க்கம், செயல் என்
தில்லை நீர் இற்றி நாள்
தோறும் வளர்த்தா
வருகின்றது ?? கிவர்
சொல்லுதை சொல்லிட்டும்
என்ற நேர்த்திக்கடனை காளி
இட்சீக்கு கொடுத்துப்
போடுவேணும். என் முடிவான
முடிவில் கிருந்து என்னால்
இனுவெளவு கூட அசைய
முடியவில்லை.

“ஏன் நேர்த்திக்கடன்
கடவுளுக்கு எஞ்சமா? அப்படி
செய்வன், கிப்படி செய்வன்
என்றால் தான் கடவுள்
செய்யுமா? நீ நினைக்கீர

கடவுள் மனிதர்களெவி...
மோசம் போல....?

கதைக்கிறதுக்கு கூட
அளவு, நிறை வேண்டும்.
நாகாசாது என் தான் கிப்படி
கதைக்குது. நேர்த்திக்கடன்
என்பது கடவுளுக்கு நாம் பின்
பக்க வாசல் வழியாக
கொடுக்கும் வஞ்சமா?
கடவுளை நேர்த்திக்கடன்
என்ற பேரில் குரித்தி
வைத்தால் தான் எமது
காரியம் அல்லது காரியங்கள்
நடைபெறும் என்பதில் ஏன்
அவங்குக்கு மனவிசிசல்?
அப்படி ஏன் கோபம்?“

“கிஞ்ச பார்.....
தெய்வங்களுக்கு கொண்டு
போய் கிந்த சேலையை
சாத்திரைத விட்டுட்டு கில்லாத
ஒரு ஏழைப் பெண்ணுக்கு
கொடு.... ஆயிரம், ஆயிரம்
தெய்வங்களுக்கு சேலையை
சாத்திரத்துக்கு சரியாகும்.....”

கிப்படித்தான் விதண்டா
வாதும் என்னுடன் செய்தார்.
எனது மகள் பெரியவள்
ஆனதும் அந்த அருள்
பால்க்கும் அம்பாளை
நினைத்து நாடை உடன்கு
என் தகுதிக்கு ஏற்ப ஒரு
சேலை சாத்துவேன் என்பது

பிழையான செயலா?? அல்லது
உலகில் கிந்து சமுதாயத்தில்
கில்லாத ஒன்றா?? என்
நன்றியை அந்த தெய்வத்திற்கு
ஒரு சேலை வடிவில்
வீரும்பியதற்கு கிவர் போயும்,
போயும்; எத்தனை, எத்தனை
குதர்க்கமான குத்தல்
கதைகள் சொல்கிறார்.
அமுகைதான் வந்தாலும்
அந்த அமுகையின்
காரணத்தை என் பள்ளளகள்
அறியக்கூடாது என்ற என்னு
மனவைராக்கியும் என் கணவர்
என்ற அந்த முனின் அறபு
துக்கிக்கு.... மொனத்தை
சாதிப்பதை விட வேறு வழி
கில்லாத நான் தவித்த
தவப்புகள்..... எத்தனை
தடவைகள்..... என் மனம்
அவரின் வார்த்தைக்கு
கட்டுப்படவே மறுத்து.....
அவரை வெறுத்து.....
வெறுத்து தான் பார்த்தது.

நான் எத்தனை
தடவைகள் அவரை
கிப்படிப்பட்ட மன உள்
புகைச்சல் சண்டைகளுக்காக
வெறுத்து, வெறுத்து
பார்த்தாலும்..... ஆகும்.....
அவர் என்னோடு ஒரு நாள்
கூட முட்டி மோதி பலத்த
சண்டை பிடித்து என் வாயை
தீர்க்க வைத்து..... அடி

மனதில் குடைந்து.....
குடைந்து..... இருஞும் என்
வார்த்தைகளை வெளிக்
கொணர..... வெளிக்
கொணர..... முடியாது
தவிக்கும் போது
தவிக்கும் போது..... அவர்
சொன்னதுகளை மாறி ...
மாறி... திருப்பி.....
திருப்பி..... யோசிப்பதை
தவிர.....

பத்து நாட்களாக
முடிவிடுக்க தீரன் அற்று.....
அற்று..... முடிவிடுக்க தீரன்
அற்று..... அற்று.....
முடிவிடுக்க என்னால்
முடியாது.... முடிவிடுக்க....
அமுகையோடு என் காளி
ஆச்சியிடம் அயிரம் மன்னிப்பு
கோரியே அவர் விரும்பிய
அந்த பெண்ணைத்
தேடினேன்.

இப்ப நினைக்
சாலும்.... நான் நேர்த்தி
வைத்த நிந்த சேலையை
காளி ஆச்சிக்கு கொடுத்து
போடுவன்.... ஆனா.....
கிழு..... உங்கள மட்டுமல்ல
அதனால் என் பிள்ளைகளின்
எதீர்காலத்தையும் மீற கை,
கலப்பில் முடியுமென்பதால்....
உங்களோடு நான்
ஒத்துப்போறன் நான்
எமாற்றினதற்கு காளி ஆச்சி

எனக்கே தண்டனை தரட்டும்.
கிப்படி விக்கி நான் அழுது
சொன்ன போது....

அவரின் முகம்
கலவரமடையாது மிகவும்
பிரகாசமானி..... அந்த ஒளி
பொருந்திய கண்களால்
அப்படியே என்னை அள்ளிப்
பருகி..... அணைத்து.....

அம்மா..... நான்
உன்னை எந்த தெய்வ
தண்டனைக்கும் உள்ளாக்க
மாட்டேன். அந்த
தெய்வத்திற்கு ஏது பிழை.....
எது சர்வியன்பது தெரியும்.
பிழையன்றால் அந்த
தண்டனையை நானே
ஏற்பேன்.... நீ.... நீ.....?

இப்படித்தான்.... நான்
எல்லாக் காரியங்களுக்கும்
அவரின் சொல்லோடு ஒத்துப்
போகும் போது..... போகும்
போது கண்ணிர் மல்க....
கண்ணிர் மல்க.... நின்ற
தீட்தில் நின்றே என்னை
கட்டி அணைத்து
ஆனந்தப்பட்டு.....
ஆனந்தப்பட்டு.....

ஏக்காரியங்களுக்கும்
எந்த தவறுமே விடாது
தெய்வத்திற்கு சமமாக....

என்மேல்..... என்மேல்.....
ஆனந்திக்கும் கிவருக்காக
..... கிவருக்காக..... அவர்
விரும்பியடி நான்.....
நான்..... மாவிஷிக்கும் பூரணம்
நினைவுக்கு வந்தாள். காளி
அச்சீயை நினைத்து அவளிடம்
இந்த நேர்த்து சேலையை
நீட்டிய போது அவள்
அதற்கே விட்டாள். அவள்
தித்தனை பெறுமதியான
சேலையை வாழ்நாளில்
கண்டிருப்பாளோ என்னமோ

“அம்மா.....

நீங்க....”

“திரு ஜெயா
சொன்னது..... உன்னைப்
போன்ற நல்ல பெண்ணுக்கு
கொடுக்கச் சொல்லியே....”
அவரை முன்னால் நற்றி
நான் பீன்னால் நின்று
கொண்டே அவளின்
வார்த்தைகளுக்கு பதில்
சொன்னேன். அவள்.....
பயந்து பயந்தே வாங்கினாள்.

ஓரு கீழமை போய்
கிருக்கும்..... முன்றாவது
விட்டு சரல்வதி அக்கா ஓரு
பார்சலோடு என் விட்டுக்கு
வந்து கொண்டு வந்த
பார்சலை பிரித்து....
பிரித்து..... நீட்டிய போது

“ராசாத்தி..... கிந்த
சேலையை ஒருக்கா பாரு.....
கிவள் பூரணம் கொண்டு
வந்தவள்..... ஆயிரத்து
ஜநாறு என்கிறாள். கொடுக்க
முடியுமோ பாரு.....” என்று
வார்த்தைகளை கொட்ட
முதலே..... கொட்ட
முதலே.....

எனக்கு எல்லாமே
புரியத் தொடங்க விட்டது.
கிந்த பாவி மனுசன் தான்
கண்முன் தெரிந்தார்.

“எனக்கு தெரியும்.....
எனக்கு தெரியும்.....
கிவருக்கு உடுக்க
கொடுத்தாள்..... அவள் வீர்க
அல்லவா திரியிறாள்.....”

துடித்தெழுந்த வார்த்த
தைகள் வாய்க்குள் வந்து
நாக்கு அசைவிள் மறுப்பால்
அப்படியே அப்படியே
தவித்து..... தவித்து.....
என்னை மீளானமாக்கய
போது....

“என்ன ராசாத்தி....
ந் பேசாமல்.... ஏன் கிந்த
சேலை.... கூடாதேடி....”
அவரை, என்னை....
பூரணத்தை.... சரல்வதி

அக்காவிடம் எப்படி..... எப்படி
காட்டிக் கொடுக்க முடியும்?

முட்டி, விழுங்கி.....
வார்த்தைகளை
தின்பாக்கி... சரஸ்வதி
அக்காவை அனுப்பியது தான்
தெரியும்..... பிறகு
பிறகு.....

நட்ட மரவள்ளிக்கு
மனை குழித்து..... ஜம்பு
மரத்திற்கு தண்ணீர் கட்டி.....
கப்பல் வாழை மரத்திற்கு
வைத்தியம் பார்த்துக்
கொண்டிருந்த அவரிடம்.....
அவரிடம்..... என் அடி
மனதில் கிருந்து
வார்த்தைகள்... வார்த்
தைகள்.... அடிக்கடி
திருக்கோணமலை துறை
முகத்தின் கடற்பற்பில்
கிருந்து எழும் சண்டைப்
படகுகளின் வெடியோசைகள்
போல வெடியோசைகள்
போல.....

கிதற்கும் கிந்த
மனுசன்..... என் தான் கிப்படி
சிரிக்கதோ? ஏதும்
பைத்தியமோ சூடு சொரணை
கில்லையோ

“உங்களுக்கு சொல்லுறதை
விட ரோட்டில் போர் எஞ்சை
மாட்டுக்கு சொல்லலாம்.....”
என முடித்த போதும்.....

மிக.... மிக....
ஆருதலாக.... “அம்மா....
ஜம்பு பூக்க தொடங்கி
விட்டது... இனி காய்க்கும்....
வெளவால்களும் வரும்....
காவல் கிருக்க வேணும்....”
என சொல்லி..... என்னை
குடைந்து.... குடைந்து
பார்த்து.... என்
ஆத்திரத்தை.... அன்று
முழும் ஒளிந்து....
ஒளித்தே அழுது நீர்த்தேன்.

என் அழுகை
தீந்த.... போது.... பூரணம்
தான் முடிவாக வந்து
நின்றாள்..... என்
கோபமெல்லாம் அவரிடம்
கிருந்து பூரணம் மேல்
மொய்த்த போது....

சரஸ்வதி அக்கா
வந்து போன அடுத்த நாளே
பூரணம் “மாவிடிக்க எப்போது”
என கேட்க வீடு தேடி
வந்திருந்தாள். அவள் மேல்
மொய்த்த ஆத்திரத்தை
அப்படியே கொட்டி விடாது

மிகவும் பக்குவமாக பேசத் தொடங்கினேன்.

கிந்த பக்குவமாக பேசும் வார்த்தை, ஜாலம் எல்லாம் என்னுடையது அல்ல, எல்லாம் அவரின் குடுபோதனை தான். அந்த அமைதி..... கோபத்தை புன்சிரிப்பாக மாற்றும் ரச வாதம்..... அடிக்க வந்தவனை தன் பக்கத்தில் வீழ்த்தும் அந்த சொல் தீரன்..... அத்தனையையும் என் ஞாபகத்திற்குள் வைத்து..... வைத்து..... பூரணத்தை நெநுங்கினேன் வார்த்தைகளால்.

“பூரணம் எனக்கு பொய் சொல்லுவியா?”

“இல்லை அம்மா, ஏன் கிப்படி கேக்கறிஸ்க!”

“நான் தந்த சேலை உனக்கு ஒடுக்கச் சொல்லி..... அதை நீ சரல்வதி அக்காவுக்கு விற்றுப் போட்டது உன்மையா.....?”

பூரணம் சீரிகு நேரம் பேசவில்லை. என்னையே உற்றுப் பார்த்தாள். பொய்

சொல்ல யோசிக்கிறானோ, என் உள்மனம் நினைத்துப் பார்த்தது.

அப்போது அவளின் அந்த மரத்தோற்றும்..... வீர்ந்த அவளின் மன கேசத்தின் மரத்தோற்றும்.....

அவள் “ஆ” மென்று தலையாட்டினாள். கண்களில் கண்ணர் மல்கி..... மல்கி..... வார்த்தைகள் விசும்பின. கிழ்ச பார் நீ செய்தது எவ்வளவு பிழையான காரியமென்று உனக்கு தெரியுமா? என்ற மகள் பெரியவளானதுக்கு காளி ஆச்சிக்கு ஒரு சேலை சாத்திரதாக நேர்த்திக்கடன் வைச்சன். அதுக்கு வாங்கினாலு தான் உனக்கு தந்த சேலை.

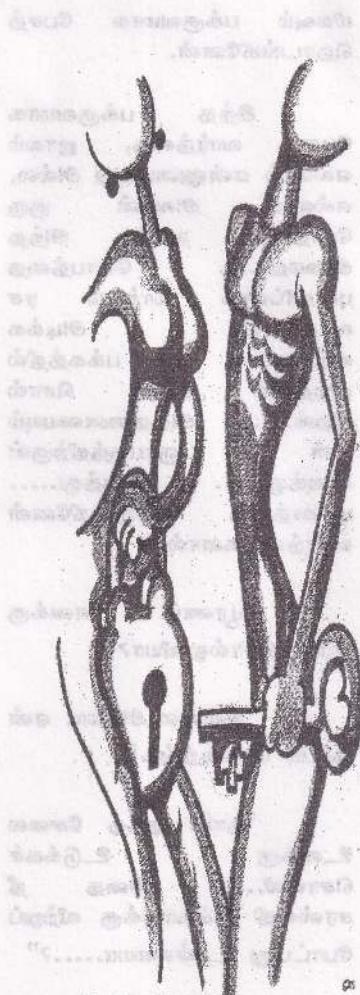
ஏழைப் பெண்ணைன் மானம் காத்தால்..... அது ஆயிரம் தெய்வங்களின் அருளுக்கு சமன் என்ற கிவரின் விதண்டா வாதத்தால்..... விருப்பப் படாமலேயே அதை உனக்கு நான் தந்தன்.... நீ.... என்னாட என்றால் நான் நினைத்த படியே.... அதை விற்று காசாக்கி.....

என்னவே வார்த்தைகள்
தொடரா வண்ணம் அவளின்
திடீர் அழுகை என்னை
மறித்தது. ஆழமாக அவளைப்
பார்த்தேன். அவள் வயிறு
குழங்க குழங்க..... அழுத்
தொடங்கினாள். அவளிடம்
கிணந்து வார்த்தைகள்
வெளிவர தயங்கின.

“அவள் பேச
மாட்டாள், நான்
பேசலாமா....?” புத்தக
மொன்றுடன் பேசி, ஏதே
மகற்றநு கொண்டிருந்த அவர்
தான்.....

கிவர் எப்போது
வந்தார். காலை தானே
அலுவலை அலுவலாக
கொழும்புக்கு போனவர். அட
ழுண்த்தை தன் புதாகரமான
இருவத்தால் அப்படி
மறைத்து..... தன்
இருவத்தை பெரிதாக்கியிருந்து
பெரிதாக்கியிருந்து..... கிவர்.....
எப்போது தான் கிந்த
மாயவித்தையை கற்றார்?

“அம்மா.... நீ
கிவள்ட மானத்தை மறைக்க
சேலை கொடுத்ததாக
நினைக்கிறாய். அது சரி...
ஒக கந்தையோடும்,

கசங்கல்களோடும் வாழ்ந்த
கிவள் நீ கொடுத்த
“அழுரயிரம்” பெறுமதியான

சேலையை உப்பிதன்றால்
முடிகின்ற காரியமோ....??
அவளுக்கு பிரச்சனை உன்
சேலையை உப்பது
மட்டுமல்ல.... அதைவிட
பெரிசான பிரச்சனை
பசீக்கின்ற அவளின் வயிறு
..... இந்த சேலையால்
கிடைக்கும் பணத்தில் கிருந்து
அவளின் வயிறு பரியாறும்
என அவள் நினைக்கும் போது
நீ கொடுத்ததை என்னி
கோபப்பட்டு, சின்து அவளை
- நீ வேட்க்கை பார்ப்பது.....

உற்று, உற்று பார்க்கின்றேன்.
பூரணம் அழுகின்றாள்.
அவளின் அழுகுரலில் அவளின்
அந்த தோற்றத்தில் அவர்,
அவர் தான்.....

“அம்மா திறைவன்
எங்கும் நிறைந்தவன். இந்த
பசீ கிருக்கே அதுவும்
எங்கும் நிறைந்தது தான்
அது ஆண்டவனின்
திருவருவம் தான்”

பூரணம் பேசவில்லை. அவர்
அவளில் நின்று தான்
பேசுகின்றார். பசீ அடங்கும்
போது திறைவன் திருப்தி

அடைகின்றான். அது எழும்
போது.... எங்கும் நிறைந்த
அது.... அந்த பசீ.... உன்
சேலையால்.... அந்த
தெய்வங்கள், கோயில்களில்
கிருக்காது.... உன் முன்னால்
சந்தியாக தேடி வரும் பார்
.... நீயே பார்.....

பூரணம் அழுகின்றான். அவளீடும்
வார்த்தைகள் கில்லை.
ஆனால்.... ஆனால்....
அவளின் உருவம்....
என் கண்களை உறுட்டி....
உறுட்டி..... பார்க்கின்றேன்
பூரணத்தின் உருவம்....
அவளின் உருவம்.... அந்த
காளி.... ஆச்சி.... அந்த
காளி ஆச்சி.... கிருந்த நாள்
எழு முற்படுகின்றேன். என்னை
யறியாமல் என்னை மறந்து
என் கைகள்.... “அம்மா....
அம்மா.... நீங்கள்....
நீங்கள்....” அது பூரணத்தின்
குரல் அல்ல.... என்மகள்
பெரியவள் ஆகினதற்கு காளி
ஆச்சிக்கு எந்த சேலை சாத்த
நினைத்தேணோ.... அந்த....
அதே சேலையோடு....
எங்கும் நிறைந்த அவள்....
என்னோடும் நிறைந்து
நிறைந்து....

74 • சிவநூல் சீருக்கதைகள்.

கும்பாய்வேதம் நடந்து விட்டது

* சிவநூல் சீருக்கதைகள்.

தகரப்படலையை
சத்தம் போடாது திறந்து
சாத்தி விட்டு அந்த
விடியலின் கருமையை
ரசிப்பதற்காகவா - அந்த
உருவும் வெளியே
வருகின்றது? குட்டையான

அந்த உருவத்திற்கு
அந்த முக்காடு என்??
அதன் கூன் விழுந்த
முதுகு; தள்ளாடும் கால்கள்
... ஈரம் பதிந்த அந்த
ழுமில்ஸ்... அது ஒரு ஆண்
உருவும் தான்.

ஜம்பது வந்தங்
களுக்கு மேலாக.....
கில்லை கில்லை அதற்கும்
கூடுதலாக இருக்கலாம்....
அதே விடியலில் ... அதே
மாதிரி..... காலை
சேவல்களின் குரல்களுக்கு
முன்னால்... முன்னால்...
அந்த பத்து மீற்றர் அருகில்
வாட்ட சாட்டமாய் விரிந்து
பரந்து நிற்கும் ஏரிய மர
மனித வேர்களில்...
வேர்களில்... குந்தி... கால்
நீட்டி யடி கிடுப்பு கிருப்பு
குறை பீடியை வாயில்
பதிந்து கவனமாக

கொண்டு வந்திருக்கும்
தீபிபட்டி குச்சி களால்
அதை பற்ற வைத்து...
பற்ற வைத்து... தம்
கிழுக்கு.... கிழுக்கு அந்த
ஏரிய மர மனிதனோடு
அட்டகாசமாய் அதிரடி
சிரிப்போடு கலந்து....
கலந்து.... அந்த விடியலின்
கிருள் அதன் அழகு
கரையும் மட்டும்....
கரையும் மட்டும்.....

இந்த கோணாமலை
கிழவருக்கு வயது.... அந்த
ஏரிய மரமனிதனுக்கு
சரியாக தெரியும். அந்த
ஏரிய மர மனிதனின்
மகனுக்கு கோணாமலைக்
கிழவர் சரி. அதனால்
தான்... அதனால் தான்...
என்னமோ.....

அந்த விடியலில்....
ஆரம் பதிந்த அந்த
மனிதனில் கால் பதித்து....
கால் பதித்து.... கூதலுக்கு
பனியின் பனியின் பனியின்
தெளிப்புக்கு முக்காடு
கிட்டு.... முக்காடு கிட்டு....
அந்த ஏரிய மரமனிதனின்
மகனான..... கோணாமலை

வருகின்றாரோ!!!..... இருக்கலாம். தொலைந்து போன அறுபத்து நாலு யுயலில்..... தன் மனை வாளில் பறந்தது.... ஒழுபள்ளாக்கள் அவதி... அவத்யாக பெற்றுத் தந்து விட்டு.... விழ இருந்தக சுவரை தடுத்து நிறுத்த முடியாது அதற்குள் நசி பட்டு மனையோடு மனையாக மனைவி விண்ணில் கலந்தது. எல்லாமே நினைத்து.... நினைத்து.... உருக அழுதிவா வெள்ளை வால் வெள்ளீ போல நீழும்... நீழும்.... அந்த தாடியினை தடவி.... தடவி.... இருளின் கண் ஒளியில் ஆடி அசையும் அந்த தமிழ் சீவாத சுந்தரம் வீட்டு அன்றனா கம்பியினைப் பார்த்து... பார்த்து... கோணாமலை கிழவர் தன் அப்பனுக்கு சமனான அந்த புளிய மர மனத்னோடு.... அப்பத்தான் என்னதான் பேசகிறாரோ!!

தந்தை செல்வாவின் அஸ்தி

கொண்டு வந்த போது அகப்பட்டு அநியாயமாக செத்துப்போன மகன் கிருபாகரன். என்ன அழகன். கிள்ளிருந்தால் சிவனுக்கு வயது முப்பதாகி இருக்குமே. அழகான ஆண்குட்டிகளை அள்ளி எடுத்து... அள்ளி எடுத்து.... பிடியை வாயில் இருந்து எடுத்து ஒரு காறல்.... கோணாமலை கிழவரின் மஞ்சள் கட்டிச் சளி தூரப் போகாமல் அவரின் காலடி வேரிலோயே பசையாக விழுந்தது.

இல்லை.. இல்லை.. போன மனைவியையோ... கிடையில் போன மகனை யோ.... என் ஆடி எண்பத்தி முன்றில் அண்ணாலும் தங்கையுமாக வேதக் கோயில் நின்து மயானத்தடியில் வைத்து ஒரே டயரில் ஏரிந்து... ஏரிந்து..... வெந்து..... வெந்து.....

உணவுக் குடலை அறுத்து.... அறுத்து.... அந்த பயங்கரத்தில் எழுந்த குடிபில்.... வீரனாகி....

வீரனாகி..... அந்த மனம் வராது..... வராது.... வூரெழு மனித உயிர்களுக்கு உயிர் பிச்சை போட்டது மட்டுமல்ல தன் உயிரையும் அதற்கு சமயாக இழக்க விருந்தாரே..... அதெல்லாம் அந்த புரிய மர மனிதனோடு எப்பவோ.... எப்படியோ..... எல்லாம் பழைய கதைகள் தான்.

அப்படி என்றால்..... அப்படித்தான் கோணாமலை கிழவர்..... அவருக்கு என்ன தான் அந்த புதாகர பிரச்சனையோ!!! புரியமர மனிதன் தேடி வந்த கூட்டாளியான சோளகத்தில் ஆழனான். உச்ச கிளையில் தொங்கி இருந்த பெரிய கொக்கு பட்டம்.... அதன் முதுகெழும்புகள் முறிந்த சத்தும்.... அந்த நிசப்தத வேளையில் கூர்மையான கோணாமலை கிழவரின் காதுகளுக்கு.....

அந்த கொக்கு பட்டம் அவரின் பேரன்.... தன் சீநோகிதர்களோடு கோவில் வீதியில் ஏற்றி

தொங்கி எடுக்க முடியாமல் போன பட்டம் தான். அந்த பட்டத்தை தன் பேரவுக்கு தன் கிளையை நினைவு கூர்ந்து.. கூர்ந்து.... கோணாமலை கிழவர் தான் கட்டிக் கொடுத்திருந்தார். இப்போது ஆறுமுழுத்தில் பொந்து பட்டமொன்று..... கிள்ளும் கிரண்டு முன்று நாட்களின் பின் இந்த கோவில் வீதியில் பறக்கலாம்?? மார்கழி மாதம் என்றால் திருவெம்பா. பின்னளையார்க்கைது.. கோயில் கொண்டாட்டங்களோடு... இந்த பட்டம் விடும் விலையாட்டும்... அந்த வீதியில் கோணாமலை கிழவரை.... கில்லை.... கில்லை.... கோணாமலையை மிஞ்ச.... மிஞ்ச கிள்ளும்.... கிள்ளும்.....

இந்த வீதியில் தேர் ஒடியது யாருக்கு தெரியும்? பேச்சி அம்மனுக்கு உடும்பு கறி படைத்தது.... துலாக் காவடி, கரக, கும்பங்கள்.... கோயில் மேற்கு வீதியில் இப்போது கிடு புது நகரம் அப்போது.... அந்த

வானம் பார்த்த யுமியில்
நெற்கதீர்களோடு பேசி
மகிழ்ந்தது. கோடையில்
மகன்மார்க்கு கிட்டிப்புல்
அடிக்க... கிளித்தத்டு
விளையாட. கால் பந்து
அடிக்க... வருஷ தீபாவளி
நாட்களில் குண்டடிக்க...
பூவா தலையா போட்டு
ஒற்றை சதும் கண்டி சூதும்
விளையாட... எல்லாமே...
எல்லாமே.... அந்த
உயர்ந்த மனித உரு
பொம்மையாட்டம்.... உடும்
பன் கோணமலை யூட
வருகன்றார் என்றால் அந்த
காலத்து யூட்டமென்ன ...
பாட்டமென்ன... வேடிக்கை
விநோதமென்ன... ரி.வியும்,
டெக்கும்.. கொம்பிட்டரும்..
இன்னும்.... இன்னும்...
புதிது.... புதிதாக
பலதும்.... கிப்ப..

கோணமலை கீழ்
வரின் அந்த விடியில்
யோசனை அப்படியேதும்....
அப்படியேதும்....

கிப்போது.. கிப்
போது.. அவருக்கு....
அவருக்கு அந்த கிழப்பு

களோ.... பழசான வாலிப்
விளையாட்டு நினைவு
களோ.... லில்லை....
இல்லை.... அப்படியானால்
அவரின் கண்கள்....
கண்கள்.... எதை....
எதை.... தேடுகின்றன....

குழிகளுக்குள்
திருந்து உருளும் அவரின்
விழிகள்.... விழிகள்
எதை.. எதை... உருட்டப்
பார்க்கின்றன. நவீன
கெமராக்ககளை அள்ளி
குப்பையில் போட்டு
இயற்கையோடு கியந்து....
கியந்து.... அவரின் அந்த
விழிகள்.... விழிகள்....
எதை.... எதை....
பதிக்கப் பார்க்கின்றன.

கோணமலை கீழ்
வரிடம் கேட்டால் அது....
அதை அந்த ஊழையான
புளியமர மனிதனிடம்
கேட்டே தெரிந்து விடலாம்.
அவரின் வாயை அந்த
புளியமர மனிதனும் திறக்கத்
தான் பார்க்கின்றான்.
முடிந்தால் தானே....
அவனுக்கும் அவரிடம்
கேட்டு தெரிந்து கொள்ள
விருப்பமின்றி.... அந்த

கோவில் கும்பாபிஷேக
அடுக்குகள் களை கட்டத்
தொடங்கிய காலத்தில்
இருந்தே..... நடக்கும்.....
நடக்கும்..... சம்பவங்கள்
பலத்தில் இருந்து.....
இருந்து..... அவன் தேடிக்
கொண்டது... கொண்ட
வைகள்... கொண்ட
வைகள்.

தன் கிளைகளை
ஞட்டி.... வேர்களை
அசைத்து... பெருமுச்சவிட
நினைத்து..... அவனாலும்
.... அவனாலும் கோணா
மலை கீழவளின் வாயை
திறக்க முடியவில்லை
என்றால்..... அதோ....
அந்த வெட்டிவளி வீதி...
அதோ அந்த கோவில்....
கையில் வாஞ்சன்..
முகத்தில் கருணையுடன்....
அஸ்கார தோற்றுத்துடன்
தன் கும்பாபிஷேக குட
முழுக்கை முடித்து விட்டு
ஆனந்தித்து.. ஆனந்
தித்து.. ஸ்ருதலாக.....
ஸ்ருதலாக இருக்கிறானே...
இருக்கிறானே....

அந்த கோவிலின்
கும்பாபிஷேக குட முழுக்கு

குடமுழுக்கு நாயகி....
நாயகி.... அவள்....
அவள்.... அவளிடம் தான்
இந்த கோணாமலை எப்பி
கீழவரின் வாய் அசையா கூர்
காரணத்தைக் கேட்டு எப்பி
தெரிந்து கொள்ள வேண்டு நிலைமே
மோ.....??.... கொள்ள கூறிப்பு
வேண்டுமோ.....?? எப்பு மால
.....நிலைமே

“அப்பப்பா சொல்லி
போட்டன். நீ பழச உன்ற
பழய பேச்கை விட்டுட்டு
தீண்டது பாதி.. தின்னாதது
பாதி என சர்வாக் கீட்தால்
சரி... அந்த கோயில்
அம்மன் சிங்கங்கள்
வருவாங்க..... அவங்
கருக்கு மூரா..... சாமி....
போட்டு உரிக்கும் போது
உட்டும் வால் மூட்டுவது
போல மூட்டி உன்ற அடிமை
குணத்தை காட்டினி
யோ..... அன்டைக்கு
உனக்கு ரய்தான். புரியமர
நிழலில்தான் உனக்கு
சமாதி...

வாய்க்குள் புகுந்து
நாக பாம்புகளின் விஷம்..
வேலை செய்ய.... வேலை
செய்ய..... அரக்களாக

போல நீஷ
ந்து நற்கும்
பேரன் ஒரு
வளைஞ் வாய்
பூட்டுக்கள்....
வாய் பூட்டு
க்கள்.....

கோணாமலை
கிழவர் இப்
போது.... இப்
போது....
பூட்டப் பட்ட
வர்தான்.
தின்னும்....
குடிக்கவும்....
உடுக்கவும்...
.. அவர்
கையெந்தும்..
கையெந்தும்
போது...
போது...
அவர்....
அவர்....
பூட்டப்பட்டவர்
தானே....

அப்படிப் பூட்டப் பட்டவர்ஸ்
வாயும்... வாயும்... அந்த
ஹயின்..... முடப்பட்ட கதவு
தஞ்கு... கதவுகளுக்கு...

அருள்பாலிக்கும்
அவள் நாற்பத்தாறு
ஆண்டுகள் இருண்ட
குகையில் அடைந்து
கிடந்து தவியாய்
தவித்து இப்போது..
இப்போது.. அலங்
கரித்து.... அலங்
கரித்து.... வெளிச்
சத்துக்கு வந்து....
வந்து..அவள் தான்..
அவள் தான்.. அந்த
பூட்டை திறக்கும்
தறப்பாக...
தறப்பாக....

ஒமென்று சொல் வது
போல அந்த புளியர
மலிதனோடு கோவில்
மேற்கு வாசல்
நாகராசா வீட்டு
வளவு மாமர குயில்
ஒன்றும் குரல்
எழுப்ப.... குலேந்
திரன் மரப்பட்ட
நையில் இருந்தும்....

பலகை சட்டங்களை சீவி...
சீவி... அழுது வடிபும்
இயந்திரமும்..... தன்
வேலையை தொடங்க.....

தன்னை மறந்து
போன கோணமலை
கிழவர்.... தன்னை மறந்தே
எழுந்து கொண்டார்....
அவர்..... அவர்கள் எழு
தல் தன் படுக்கைக்கு
போய் விட வேண்டும்
என்றா? இல்லை.....!!

புளியமர மனிதன்
அவரை அன்று மறிக்கப்
பார்த்தான். தடக்கிய
வேர்களின் நோவில் தடுமோறி
விழப்போன கோணமலை
கிழவர்... அந்த புளியமர
மனிதனை தாங்கப் பிடித்து
கொண்டார்.

வீதியில் படுத்தும்
ங்கிய மாடுகள் அதன்
கோயியிநுடி... கோசல
வாசனை... அசை மீட்டும்
தாளம் எல்லாமே....
எல்லாமே.... அந்த முடுபேளி
சூழலில்

கோணமலை கிழு
வரின் கெமரா வில்லைகள்
இரண்டும் அந்த குட
முழுக்கு நாயகியை
தனக்குள் கிருத்தி... கிரு
த்தி விட்டு..... வேகமாக...
வேகமாக வீதியில்
விரைந்து.... விரைந்து....
அந்த நாயகிக்கு தொன்
நாறுக்கு முன் பூ போட்ட...
பால் வார்த்த..... என்னை;
கற்பூர் தீப்ம் காட்டிய....
நாயகியை..... நாயகியை.
மனங் கோண விடாது...
துணையாக துணையாக
கிருந்த..... சோமால்கந்த
ஜெயர் வீடுவரை போய்...
வளவுக்குள்ளும் போய்...
மீண்டும் வெளிவந்து....
வெளிவந்து.... கண்ணீர்
சீந்தி..... கண்ணீர் சீந்தி
அதெல்லாம் முடிந்து போன
பழைய கதைகளா???
மெளனமாக வில்லைகள்
இரண்டும் எதை எதையோ
பேசீக் கொண்டன. குக்கு
புளியமரமனிதன் தன்
மகனை தடவி விட்டான்.
நோகுதா மகனே என
உச்சி மோந்து... உச்சி

மோந்து.... கோணமலை
கழவர் நிற்றந்து நின்றார்.

இனி அவர் தன்
ஏலாத் கால்களை அந்த
கோவில் மணலில் புதிக்க
வேண்டியது தான் பாக்கி...
பீப்போது.... அவரை
அறியாமல்.... அன்
ணாந்து.... அன்
ணாந்து.... அந்த புளிய
மர மனிதனின் குடை
கரங்களை ஒரு தடவை....
ஒரு தடவை.... கிடு
தான்... அது கடைசீ
தடவையாக... தடவை
யாக... கிருக்கலர்மோ

கோணமலை கழவர்
முடிவு எடுத்து விட்டாரா?
முடிவு எடுத்தால் தன்
என்பத்தாறு வயது
காலத்தில் முடிக்காமல்
போனது கிடுவாகத் தான்
கிருக்கு மென்று அவருக்கு
தெரியும். அவர் தன்
பிள்ளைகளுக்கு பயந்து....
பேர்ப்பிள்ளைகளுக்கு
பயந்து..... கிணியும்..
கிணியும்..... வாய்முடியும்....
மீளனி... மீளனியாகி....

அந்த நாயகியினன்
வீதியில் துலாக் காவடியில்..
தொங்கி.... தொங்கி....
வீதியில் ஓடிய தேருக்கு
சருக்குக்கட்டை போட்டு...
போட்டு... அந்த மடத்
துடியில் பேர் சொல்லும்
சண்டியனாகி.... சண்டியனாகி....
உமேபு இறைச்
சீக்கு பேர்போன வியாபாரி
யாகி.... வியாபாரியாகி.
'உமேபன் கோணமலை'
என பேர் பெற்று...
பேர்பெற்று... அந்த
சண்டிக்கட்டும்.... வெறும்
மேலும்.... கத்தியும்
ஆன.... ஆன....

அந்த தோற்றும்....
அதே உருவத்தோடு....
பீப்போது.... கிப்போது....
அவரின் கூன் முதுகு
நிற்றத்து வா???

இன்றைக்கு கோயில்
ஞக்கள் வருவார்கள்.
நான்கு தலைமுறை ஆண்ட
காணீயை தங்கள்
காரியங்களுக்கு உட்படுத்த
முடிவு கேட்க வருவார்கள்.
வருவார்கள்.... தரமாட்டோ
மென வாள் தூக்கும் தன்

வீரி, வீரிகளோடு தானும்
இருவன் ஆகாமல்....
ஆகாமல்... உடும்பன்
கோணமலை. ஆக....
ஆக....

துனிந்து... துனிந்து...
தன் கூன் முதுகை
நிமிர்த்தி.... நிமிர்த்தி....
நாற்பத்தாறு ஆண்டுகள்
இருண்ட குகைக்குள் மீழது
வடித்த நாயகியின் நித்திய
திருப்தத்திக்காக.... திருப்த
திக்காக....

கும்பாபிஷேகம் ஆகி
விட்ட அந்த குடமுழுக்கு
நாயகிக்காக.... நாயகிக்
காக....

தான் பிடித்த....
தான் வாழ்ந்த.... அந்த
காணியை அந்த நாயகியின்
தேர் ஒடி மகிழும்
தேவைக்காக... தேவைக்
காக....

தானே முதல்
ஆள்.... ஆகி.... ஆகி....
கோணமலை கழவரின்ன
உடும்பன் முடவா எடுத்து
விட்டார்.???

கும்பாபிஷேகம்
ஆகாமல் இந்த கோயில்
இருந்திருந்தால்.... எங்களை
நீங்கள் காணியை
விட சொல்லி இருப்பியளோ..... உங்களுக்கு
கும்பாபிஷேகம். எங்களுக்கு
கீரு இந்த கோயில்
கும்பாபிஷேகம் ஆகா...
ஆகாமலேயே இருந்திருக்கலாம்.?

கோணமலை கழவரின்
காதுகள் அப்போது...
அப்போதெல்லாம்
செவிடாகி... செவிடாகி...

காகக்காராஞ்கு
இரு நீதி. அவையளை
எழுப்ப மாட்டியள்
அவையளின் காசு உங்கள்
பேச வைக்காது. நாங்கள்
இல்லாதவர்கள்.... எங்களுக்காக பேச எந்த காசு
முகங்களும் கில்லை....

காதுகளுக்குள்
திரண்டு தூப்பாக்கி
முகங்களை புதைத்து....
குதிரையை தட்டி விட்டு....
அந்த வெடி ஒசையில்.....

'உங்கட வீதியில்
தேரோட.... ஜயர்
சொகுசாக வாழ.... எங்கட
அமுகை அதற்கு பண்ணீர்
தெளிப்போ....'

எழுப்புவியள் அத
பார்ப்பம் உலகத்தில்
இல்லாததுகளையா நாங்க
செய்திட்டம் எங்களால்
இந்த வீதி நெறி
கெட்டுவிடும் என்று
கதைக்கிறியளே.... யாரின்ற
நெறி கெட்டது என்று
பார்ப்பமே உங்கட²
இந்ததைகள் எங்களுக்
கெள்ள தெரியாததா?

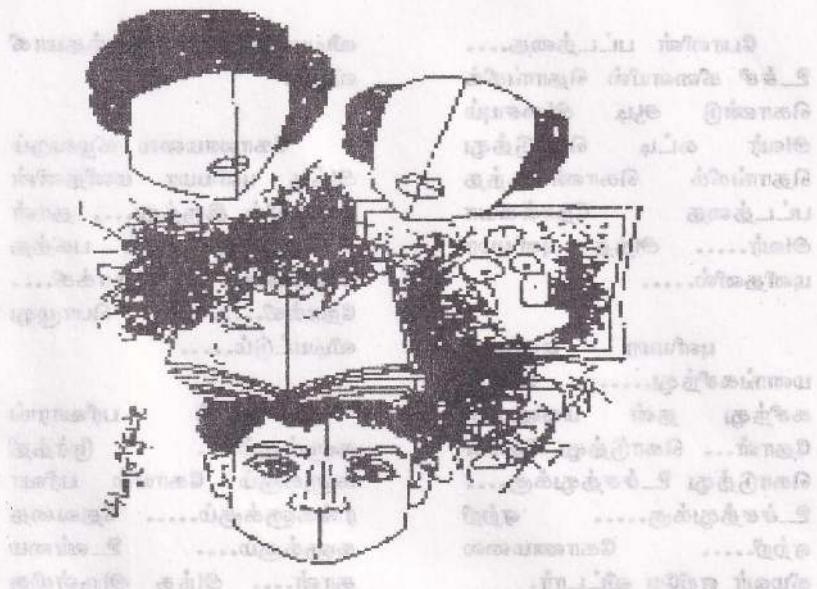
கூனி.... குறுகி....
நாரியை நிமிர்த முடியாது
செவியற்று.... வாய் அற்று
.... விழி அற்று....
கிண.... கிண.... புலனும்
அற்று.... அற்று....

எப்படித்தான்....
எப்படித்தான் கோணமலை
கிழவரின் அந்த நிமிர்ந்த
கூன் புளியமரமலைனின்
பலம் பெற்றதோ....!!

கிதோ.... அவர்....
அவர் தானே முடிவிலுட்டு
விட்டாரே.... முடிவிலுட்டு
தால்.... உடும் பென்ன
பற்ற நினைத்ததை பற்றியா
விட்டது??? புளியமர
மலைத்தீவினை திறுக கட்டிப்
பிடித்தார். அவர்கள்
விழிப்பதற்குள் போய் விட
வேண்டும். என்பதை
மறந்தார்.

தன்னை மறந்து
'அப்பு.... அப்புச்சி....
எனை அப்புச்சி... நீ போக
முதல் நாள் போகவா
போறன் அப்புச்சி..'
குழுங்கி... குழுங்கி...
வார்த்தைகளை சொற்
களாக்காது.... விழிம்
தொடங்கினார்.

அந்த கால்களுக்கு
எப்படித்தான் அந்தபலம்
எப்படித்தான் நகங்கள் நீள்
வளர்ந்து பற்றப் பிடிக்கும்
பலம் வந்ததோ.... அந்த
நாட்களில் புளியமர
வெளவால்களுக்கு வலை
விரித்து வைத்து....
அதை.... பிடிக்க....

தொங்கிய பட்டத்தை
மீட்டெடுக்கா... புளியப்பனின்
பழங்களை உறுப்பி விட....
எறினரே... ஏறினாரே
கோணமலை அப்பு...
கோணமலை அப்பு....

அவர்..... அவர்....
தான்..... கால்கள்....
கரங்கள்.... நீண்டு
வளைந்த நகங்கள் அவர்
இறுகப் பற்றி நிற்கும்..அந்த
அம்பாளின் முகத்தின்
பொலிவு. தேர் ஒடும் வீதி

அவள் உலாவரும் காட்சி.
சூலா ஊஞ்சல் காவயிகள்..
கரக கும்பங்கள்... திருவிழாக்கள்... எல்லாமே
அவள் வீதி விழா கானும்
அருள் மிகு வீதியிலே....

அவர் புளியரா மனிதனில்.... தன் அப்பன் மேலேயே... காலத்தடக்கி தடக்கி ஏறத் தொடங்கி விட்டார்.

பேரனீன் பட்டத்தை....
உச்சி கிளையில் தொங்கிக்
கொண்டு ஒடிய அசையும்
அவர் கட்டி கொடுத்து
தொங்கிக் கொண்டிருந்த
பட்டத்தை நோக்கியா
அவர்..... அந்த புளியமர
மனதினில்.....

புளியமர மனதின்
மனங்கசிந்து..... மனங்
கசிந்து தன் மகனுக்கு
தோள்... கொடுத்து தோள்
கொடுத்து உச்சத்துக்கு....
உச்சத்துக்கு..... ஏற்றி
ஏற்றி..... கோணமலை
கழவர் ஏற்றே விட்டார்.

அருள் பாலிக்கும்
அம்பாள். அந்த தெய்
வத்தின் ஒளி ஊறுறுத்தும்
செல்லும் அற்புத வெளிச்
சத்தில் அற்புத வெளிச்
சத்தில்....

அந்த குடமுழுக்கு
அற்புத கும்பாபிஷேக
நாயகியை... நாயகியை....
தன் கிரு கரங்களையும்
கூப்பி... கூப்பி... கூப்பியே...

இன்னும் சீல
நிமிடங்களில்.... பொழுது

விடியலுக்கு ஆயுத்தமாகி
விடும்.

கோணமலை கழவரும்
அந்த புளியமர மனதினின்
தலையில் இருந்து.... தான்
கால்பத்தித்து தடம் பகுத்த
மண்ணை நோக்கி....
நோக்கி.... பொழுது
விடியட்டும்.....

விட்டு பரவாரங்
களுக்கும்.... முர்த்தி
களுக்கும் கோயில் பரவா
ரங்களுக்கும்.... தேவதை
களுக்கும்.... உண்மை
தான்.... அந்த அருள்மிகு
அம்பிகையான மாரி
அம்மனுக்கு குடி முழக்
கொடு... கும்பாபிஷேகத்
தோடு.. இந்த கோணமலை
கழவருக்கும்..... என்ன

கும்பாபிஷேகம்
நடந்தா விட்டது?
என்ன..... இனியியன்
நடக்கவா போகின்றது?

நான்னயைத் தேடும் மனிதர்கள்....'

அந்த ஆட்டோக்
காரன் அவசர - அவசரமாக
எங்கே போகின்றான்?
அவனுக்கு அவசரமா
அல்லது அவனை விரட்டும்
அவர்களுக்கு அவசரமா??
அவர்களின் அவசரம்
அவனை ஆட்டோ ஒட்டும்
கெட்டிட்ட தனத்தை அது
இடும் தெருவுக்கு காண்பிக்
கின்றதா??? அல்லது அந்த
பிரதான வீதியைப் போல
குன்றும் குழியும் அற்ற
அதற்குள் கிருக்கும்
அவர்களுக்கு கான்
பிக்கின்றதா???

அந்த ஆட்டோ
கண்ணாடியில் ஆட்டோ
காரனின் முகம் முகங்கள்
தெரிந்தும் தெரியாமலும்....
அவர்களின் முகங்கள்....
அந்த கண்ணாடிக்கு,
அவர்கள் முவரினதும்
முகங்கள் நன்றாகவே
தெரிகின்றன.

ஆள்காட்டி... தெரு
க்காட்டி... மின்வரும்
வாகனங்கள் காட்டி.....
அந்த ஆட்டோ அவ
சுத்துக்கு துணைபோதும்
அந்தக் கண்ணாடி

இப்போது சிரித்தது போல
பளிச்சென்றிருந்தது.

காலையில் கடுங்
குளில் அவன் ஈர்ச்சேலை
யால் குளிக்க வார்த்தபோது
சினுங்கியது. பின் ஈர்மல்லா
சேலையால் துடைத்து
துவட்டிய போது சிரித்தது..
இந்த சிப்பை... இந்த
சிப்பை..... எல்லாமே
வென்றது போலத்தான்.....
அந்த கண்ணாடி...
இப்போது... இப்போது....

அதற்கு சிரிக்க
வாய் மட்டுமல்ல. அதற்குள்
நாக்கு.... மேல் கீழ்
தாடைப் பற்கள்... இன்னும்
சீற்று நோத்தல் அது உயர்
வெற்றுவிடும். முகமாகி
விடும். நாளாந்தம் அது
அப்படித்தான். தெருவில்
றைங்கி அந்த புழுத் கலந்த
வெக்கைக் காற்று அதை
குளிப்பாட்டும் போது...
குளிப்பாட்டும் போது...
அது... அதுவாகாது....
அவளாகி அல்லது
அவளாகி முகமாகி விடும்.

அவர்களுக்கு அது
கண்ணாடி. அதுக்கு

அவர்கள்.... அது அவர்களை விட கடுமையாக சிந்திக்கின்றது. ஆராய் கின்றது. அவசரப்படாமல் அதே டெத்தில் இருந்து அவர்களை.... ஒவ்வொரு நாளும் அந்த ஆட்டோவில் ஏறி... இறங்குவோரை... வழியில் காண்போரை.... எல்லோரையும் தான் அது...

அந்த அழுகை.... அந்த சிரிப்பு.... கிடைவிட மனுடையர்வுகளின் நெளிவு சளிவுகளை எல்லாம் அது அப்படியே தனக்குள் புகுத்தி... புகுத்தி.... அது மனித முகங்களை விட ... மனித முகங்களை விட.... மடத்தடி சனீஸ்வரர் கோயில் பக்கமாக கிறிஸ்டன் கோயில் கடந்து வேதக் கோயில் இந்து பௌத்த மயானம் பொலிஸ் சென்றி வரை நீணும் சிறுப்பக்கமாக ஆட்டோ திரும்புகின்றது. திருக் கோணமலை நகரப் புற எல்லை மடத்தடி சந்தி கடந்து சாம்பல்தவ கிராமம் நோக்கி நீணும் பாதை பக்கமாக ஆட்டோ மட்டுமல்ல அதனுடன்

சேர்ந்து.. அந்த கண்ணா டியும் தான்.

நகர யத்திப் புள்ளி கோணேஸ்வரா இந்தக் கல்லூரி பக்கமாக போகும் கொல்ஜிலேனில் அந்த சீற்றோட்டு வீட்டுக்கு முன்பாக இருந்தே அந்த கண்ணாடி அந்த பய ணத்தை ஆரம்பித்தது. அரை மணித்தியாலங்க கருக்கு மேலாக மெளனி யாக இருந்த ஆட்டோக் காரணையும் அந்த வீட்டு முற்றத்தில் கதிரை போட்டு இருந்து சத்தமாய் கதைத்த அந்த.... கிப்போது ஆட்டோவக்குள் இருக்கும் மனிதர்களின் ரூல் களையும்...

அங்கு பேசப்பட்ட விஷயங்கள் மட்டுமல்ல.... அவர்களின் பயண எல்லை எங்கே முடியப் போகின்றது என்பது மட்டுமல்ல. இன்னும் நீணும் அவர்களின் அறியாமையின் முடிவு மட்டும் அந்த கண்ணாடி ஒரு முறை சென்றே வந்து விட்டது.

புன் முறுவல்....
அந்த கண்ணாடியின்
முகம்.... பாவம் கண்ணாடி
பார்த்தே தமது முகப்புகளை
திருத்தீக் கொள்ளும்
இவர்களுக்கு எங்கே
தெரியப்போகின்றது.

மாமா..... நான்
நேற்று முடிவாய் கடைச்சுப்
போட்டு வந்திட்டன்
பதின்னஞ்சில் இருந்தத
பன்னிரண்டிற்கு கொண்டு
வந்திட்டன். ஏழுபேச் உறு
திப்படி. அப்படி கிருக்குமா
என்றது சந்தேகம். சேவியர்
பண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.
ரெஜிஸ்டர் ஓப்பிஸில் உறு
தியை செல்வராசா
புறக்டரைக் கொண்டு
எங்கட பத்மநாதன்
அண்ணனை வைச்சு
பார்த்திட்டன். அதில் எந்த
பிழையும் இல்ல?

ஏழு பேச்சில்
இருந்து குறைஞ்சா.....?

அப்படி குறைஞ்சாலும் கால் பேச் தான்...?

என்னமோ தம்பி...
அவங்கள் சிங்கள

ஆக்கள்... ரீப்பியா...
பேங்... இப்படி எதில்யாவது
உறுதியை மாட்டி வைச்
சிருப்பாங்க..... யூ.சி....
ரகுநாதன் சொன்னவர்?

எது எப்படி கிருந்
தாலும்... ரெஜிஸ்டர் ஓப்பிஸில்
ஏடுத்த ஜம்புதாண்டு -
அந்த உறுதி பதிலில் எந்த
சிக்கலும் இல்ல. ரீப்பியா
பயம் போக பிறக்டர் மூலம்
அதையும் ஒராய்ந்து
பிடிச்சுப் போடலாம். மாமா
நல்ல திடம். சின்னக்கடைப்
பகுதிக்குள் இப்படி கீடைக்
கிறதே பெரிய அதிர்ஸ்டம்.
உடைச்சு.... ரெண்டு
கடை கட்டிப் போட்டால்
கண்ணாக நாலு லட்சத்தை
அட்வான் சாகவும்
வாடகையாக ஒருாயிரத்
தையும் இருந்து கொண்டு
உழைக்கலாம்.?.

அவர்களின் வார்த்தைகளில் வியாபாரம் இருந்தது. முடிவும் இருந்தது. காற்று வழியாக அந்த வார்த்தைகள்... அவர்களின் அந்த பேச்சுத் தொனி... அந்த ஒட்டாரோ

வையும் நிரப்பி கிருக்க
வேண்டும்.

கண்ணாடியில் அந்த
ஷுட்டோகாரனின் முகம்
தெரிந்தது. அவனுக்கு ஏன்
அந்த நக்கலான புன்சிர்ப்பு?
வேண்டா வெறுப்பாக
முகத்தை ஏன் தாழ்த்த
வேண்டும்??

எல்லாமே.. எல்லாமே...
அந்த கண்ணாடிக்குத்
தெரியும். அந்த ஷுட்டோ
காரனை அந்த ஷுட்
டோவுக்கு ரைவராக வந்த
ஆறு வருடங்களாக என்ன
அது புரியாமலா இருந்
திருக்கும் அவனோடு
மிளானாக கடைத்து
பேசி.... அவன் ஷுட்டோ
இடாத நேரங்களில் புரட்டும்
உத்தக பக்கங்களைப்
பார்த்து.... பார்த்து....
அதுமட்டுமா....

அவன் ஒவ்வொரு
மன்றர்களையும் எவ்வளவு
தூரம் உற்று... உற்று...
தன் பார்வையை அவர்
கருக்குன் செலுத்தி....
செலுத்தி... என்னமோ
என்னமோ அறிவதை

எல்லாம்..... அவன்
அந்த ரைவர் சீற்றில் ஏற்
என்னை ஒரு மாதத்துக்குள்
அந்த கண்ணாடியனும்
அறியாமல் திருந்திருப்
பானோ?? அட கண்ணாடி
எப்போது கண்ணாடி
யணான்???

பணம் திருக்கு.
சொகுசாக வாழ வியாபார
தந்திரமும் திருக்கு. பாவம்
நீந்த உடம்புகள்....
உள்ளுக்குள் யிங்கும்
இயந்திரங்கள்....?

அவனின் வாய்
அசைவில் கண்ணாடியனும்
தன் வாயை அசைத்துப்
பார்த்தான். கண்ணாடி
யனின் பேச்சு சரியாக
அவனுக்கு பட்டிருக்க
வேண்டும்.

காலின் தொங்கு
தசையில் தன் ஊசி
முனையை செலுத்தி தன்
இரத்த வங்கிக்கு பலம்
சேர்த்த அந்த நுளம்பு
கொடுத்த வலியினால்.....
தத்தியதோடு அவன் காலை
தூக்கி....தப்பி பறந்து
போன அந்த நுளம்பை

மறந்து..... தன் தொங்கு
தணசக்கே..... தனக்குத்
தானே அடித்துக்
கொண்டான்.

கண்ணாடியனுக்கு
கால்கள் தில்லை. முகத்
தை மட்டுமே அவன்
நம்புவதால் கிப்படியான
பயணங்கள்... கிப்படியான
சமபவங்கள்..... யோசிக்க
சூடியதாக நிகழும் போது..
நிகழும் போது.. மனித
னாகி.. பின் மீண்டும்...
மீண்டும் கண்ணாடியாகி...
கண்ணாடியாகி...

இந்த ரகசியம்
அந்த ஆட்டோ காரனுக்கும்
தெரிந்தும் தெரியாமலும்
தான். தெரிந்த படியால்
தானே மனித முகங்களை
பார்க்காது... பார்க்காது...
கண்ணாடியனுடன் தன்
முன் வாய் பற்களை
நீடிடி... நீடிடி... வாய்க்குள்
இருந்து வரும் பெர்ப்பு
மென்ற ஏராபியின் கூந்
தக்தில் சத்தமில்லா வார்த்
தைகளில் பேசி.. பேசி...

ஆட்டோ இந்து
மயானத்தை கடந்து சென்றீ

பொயிள்ளில் இருந்து விரு
தலை பெற்று உப்புவெளி
எல்லைக்குள் நுளை
கண்றது. படுக்கை என்ற
மீன் பிடி குடியிருப்பு. தீதில்
பெரும் பான்மை தமிழர்கள்.
அடுத்து சிறிமாபுர தீதில்
சிஸ்களவர்கள் பெரும்
பான்மை. பின்னர் ஜமாலியா
ஷங்கு மூல்லிங்கள். இந்த
மூன்று தின மக்களீன்
குடியிருப்பு உப்புவெளி
பகுதி.

கண்ணாடியன் அடுத்து
அடுத்து அந்த பாதை
வழியாக சாம்பல் தீவு
நீலாவெளி கும்புபிடி
குச்சிவெளி..... கிப்படியான
பயணங்களில் அவனிட
மிருந்து எவ்வளவோ ஊர்
விடுயங்களை அறிந்தே
வைத்திருக்கின்றான்.

அந்த ஆட்டோ
பயணம் படுக்கை கடந்து
சிறிமாபுர என்பதால்....

அந்த மனிதனை
கண்ணாடியன் முளையை
குடைந்து குடைந்து
நீணவ படுத்திப்
பார்த்தான். ஆட்டோ பயண

மனிதர்களின் பேச்சில் இருந்த எச்.டபிள்யூ.ஆரியதாச...

எச்.டபிள்யூ.ஆரியதாச.. பெரிய மீன் முதலாளி. கண்ணாடியன் மாக்கற பக்கம் தன் ஞாபக அலைகளை தேவர்கள் பயணப்படும் வான ஊர்தி களின் வேகத்தை விட..

அந்த உருவம்? கண்ணாடியன் கொம்பி யூட்டர் தரவுகளின் தகவல்களின் படி.. தன் முளை நரம்புகளை வரிட்டி வரிட்டி..... அந்த உருவம்.... கிப்போது..... கிப்போது..... சரியாக விழுந்தே விட்டது. எந்த வியங்கள் தெரியாமல் போனாலும் கண்ணாடியன் கடைசி வரை ஆட்டோக் காரன் துணை நாடவே மாட்டான். அந்த ஆரியதாசவை நிமிட நேரத்தில் ஆட்டோகாரனிடம் இருந்து யார்... எவ்வின அறிந்து கொள்ளலாம்... ஆனாலும்.. ஆனாலும்.. அது கண்ணாடியனுக்கு பிடிக்காது. தான் அறிந்தே.. தான் அறிந்தே.. அறிந்ததை ஆட்டோக்

காரனுடன் பேசி.. பேசி... முகப்பதில் செய்ய வேண்டும் என்பது... கண்ணாடியனின் வீநாத ஆழசகளில் ஒன்றாக இருக்கலாம்.

இனி ஆட்டோ பயணமனிதர்களை... அந்த ஆரியதாசவை... ஆட்டோக் காரனுடன் பேச கண்ணாடியன் தயாராகிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆட்டோ உப்பிவளி பாதையில் இருந்து வலது பக்கமாக விலகி.. நின்று... தெருவோரங்களில் மீன் விற்கும் சிலருடன் பேசி.. “ஜஸ் பக்டரியை” கூர்ந்து பார்த்து... நான்கைந்து பேருக்கு பற்களைக்காட்டி.. கையசைத்து...

சிறிமாபுர கிறவல் ரோட்டுக்குள் நுழைந்தது.

நான்கைந்து நாய் களும் வெறும் மேலுடன் கிரண்டு பூன்று சிறுவர்களும் ஆட்டோவை திரத்தி.. திரத்தி.. ஆட்டோ வேகமாக அந்த மூன் கம்பி அடித்த

வேலீப் பக்கமாக... இதிய
மரநிழலில்.... கண்ணாடி
யலுக்கு நிழல் கேடி வந்து
நின்றது.

ஆட்டோவுக்குள் இருந்து
மருமகன் இறங்கி தன்
னோடுவந்த மாமன்டம்
ஏதோ உரச் ஸ்டு அந்த
வளவுக்குள் வேகமாக
நடந்தான்.

தம்பி... எங்களுக்கு
காணி பூமி வேண்ட வேறும்
என்ற ஆசையில்லை.
கடவுள் எங்களுக்கு எந்த
குறையும் வைக்கவில்லை.
வாற்றதை விடக் கூடாது
பார். இஞ்ச போறவர் என்ற
அக்காவின்ற மோன்.
இருக்க காணி தில்லாமல்
அவையிறான். வேலை
வெட்டியும் தில்ல. இதை
வேண்டிப் போட்டால்...
எங்கட பின்னளாதான்
பிழைச்சுப் போடுவான்.
அந்த இடத்தை அவன்
எடுத்தாலும் பரவாயில்லை.
நான் வேண்டி அத
வாடகைக்கு கொடுத்து...
இருக்கிறவையை எழுப்ப
முடியாம கோடேறி...
இதெல்லாம் வேணாம்

தம்பி... அந்த இடத்துக்கு
சொந்தக் காரரைப்
பார்க்கப் போரார்
பார்ப்பய்.... பார்ப்பய்....
மாமாவின் மெளனம்
கலைந்தது அந்த
மெளனத்தில் ஒழிந்திருக்கும்
உண்மைகள் தின்னும்...
தின்னும்.... ஆட்டோக்
காரரைம் கண்ணாடியலும்
எந்த உணர்வையும்
காட்டிக் கொள்ளாதவர்
களாக.... காட்டிக் கொள்
ளாதவர்களாக.... இவர்கள்
இருவரும் சேர்ந்தே மெளனி
யானார்கள்.

இவர்களின் முகங்கள்
மட்டுமே தங்களுக்குள்
தாங்களே பேச... பேச...
முற்பட்டுக் கொண்டிட
ருந்தன. மாமாவின்
கலைந்த மெளனத்தில்
தின்னும் நீளாது தேங்க
நிற்கும் அந்த ...அந்த
உண்மைகள்....

கண்ணாடியன் சீரிக்க...
அந்த ஆட்டோக்காரரைம்
இரே நோத்தில் சீரித்தே
விட்டார்கள். சீரித்த
பின்னரே ஏன் சீரித்தோ
மென அவர்கள்....

தம்பியா....? ஆட்டோவில்
இருந்த மாமாதான் ஆட்டோ
காரரை அவன் சிற்தனை
யில் இருந்து கலைக்கவோ
என்னவோ தன் தடித்த
குரலில்...

கண்ணாடியனுக்கு
கோபம் பொத்துக் கொண்டு
வந்தது. பேய் மனிசன்...
அவர்னர் பேய் யோசனை.
தனக்கு தனக்கு சாதகமாக
இருந்தால் அவையீர்
அவையனுக்கு சந்தோஷம்
மட்டுமல்ல - அதை பொது
வான சமூக பிரச்சனை
இன்றுக்குள் புதுத்தி
வேடிக்கை பார்த்து சிற்து
பேசுவதிலும் அவையீர்....
அவையீர் தான்....?

ஆட்டோகாரர் தலை
யினை நிமிர்த்தனான். அந்த
தடித்த குரலுக்கு அல்ல..
என் மெல்லிய குரலுக்கு
தான் அவன் தலையினை
நிமிர்த்தனான் என்பது அந்த
கண்ணாடியனுக்கு தெரியும்.
மாமாவின் வார்த்தை
களுக்காக காதுகளைதான்
கொஞ்சம் கூர்மைப்
படுத்தனான் கண்ணாடியன்.

சீன்னக்கடை - சென்றல்
நோட் - மனிக்குட்டி -
அவையீர்ஸ் கிராட்
சியத்துக்கள் இருந்ததால்
தான் எங்கட சனம் நடந்த
வன் சியல்களுக்க
அகப்பட்டு அவதப்பட்டினம்.
இப்ப நான் குனிஞ்ச அந்த
இடத்தில் அவையீர்ஸ்
காணியை வாங்கினால்...
இனியாவது எங்கட சனம்
துனிஞ்சு கிளி விலைபோக
இருக்கும் அவையீர்ஸ்
காணிகளையும் வாங்க
வரும்தானே. இப்ப
அவையீர் தங்கட..
தங்கட.. சொந்த
காணிகளை திருக்
கோணமலை ரவனுக்க
இருந்து விற்க தொடங்
கிட்டினம். ஜம்பதாம்
ஆண்டுக்கு முந்தி இஞ்ச
ரவனுக்குள் எப்படி
அவையீர் இருந்தினமோ
அப்படி.. அப்படி.. கிளி
வராட்டி பாரும்....?

“மூரியதாச முதலாளியே
தன்ர சொந்த இடத்தை
விற்கிற தெண்டால்...”
ஆட்டோக்காரன் சிற்தான்.
அந்த சிரிப்பில்... புரித்தும்

போன - கண்ணாடியலும்
சிரித்தான்.

விவர்கள் இருவரினதும்
சிரிப்பு..... வேலி பொட்டுக்
கால் தலையினை நீட்டிய
கறுத்த நாவியான்று உறும்.
உறும்.... குரைக்க...
குரைக்க... தன் வாயினை
சரிபார்த்தது.. சரிபார்த்து..

போன மருமகன்
ஆட்டோவுக்குள் வந்த
மர்ந்தான். முதலாளி
விட்டில லில். நாலாம்
கட்டைக்கு ஏதோ காணி
பார்க்க போயிட்டாராம்...?

நாலாம் கட்டை
யென்றால்... கண்டி மோட்ட
தான் சொல்லுறாய்...?

ஓம்... ஓம்...?
மருமகன் மீளனியானான்.

இப்ப என்ன
செய்யிறது....?

மருமகன் ஆட்டோ
காரனை பார்த்தான்.
ஆட்டோகாரனுக்கு தெரியும்.
கண்ணாடியலுக்கும்
தெரியும். ஆட்டோ யும்

பட்டது. குரைக்க
எத்தனித்த நாயும்
குரைக்கவில்லை. உறும்
லோடு நின்று விட்டது.

கண்ணாடியன் ஆசை
ஆசையாக சிரித்தான். தன்
சிரிப்பில் ஆட்டோகாரனையும்
குளிப்பாட்ட.. குளிப்பாட்ட..

இவையள் நினைக்கினம்
அவங்கள் ரவுளக்குள
கிருந்து காணிகள் வீற்றுக்
கொண்டு போறது தங்கள்
தங்கள் உயிர் உடமை
களுக்கு உத்தரவாத
மென்று.... அவங்கள்
ரவுனுக்குள மலை போல
உச்ச விளைக்கு வீற்று
திருக்கோணமலை நகர்
வெளிப்புற காணிகளை
மலை... மலையாய் வாங்க
குவிப்பதை...
இவையளுக்கு எங்க...
இனித்தெரியும்.... ஆர்யதாச
பேச கணக்கில் வீற்று
ஏக்கர் கணக்கில் வாங்கப்
போற ரெகசியம் இனிதான்
விவர்களுக்கு தெரியும்.

எங்கட சனம் நகர்
வெளிப்புற நினைவுகளை
விட்டு கண்டு சட்டிக்குள

குதிரை ஓடுற மாதிரி
நசிந்து... நசிந்து...
ரவஞாக்குள அவையள
தீரத்தி போட்டம் என்ற
நினைவுகளோட இருந்
தால்....

விவர்களை சுற்று
அவர்கள் எல்லா
வழிகளிலும் அரண் போடும்
தந்திரங்கள்... பிப்ப எங்க
எங்கட சனத்திற்கு
தெரியப்போது. அநூராத
புரம் தமிழர் கையில் இருந்து
போன மாதிரி திருக்
கோணமலையும். இனி
எப்பன் காலத்தில்.....?

ஷட்டோகாரன் கண்ணா
டியனின் குளிப்பில் ஒன்றுத
மாக குளித்தே.. குளித்தே..
ஷட்டோ வந்த பாதையில்
திரும்பி மடத்தடி சந்தி
வந்து கண்டி பாதைக்கு
ஏறியது.

நாங்கள் திகதி
குறிப்பிடப் படாத
தூக்குக் கண்டனை
கைதீகள். கிடை எங்கட
சனம் எங்க உணருது.
அவையளும் அவையளுக்கு

காவலாய் நற்பவர்களும்
இன்று நினைத்தாலும்
சரி....? ஒன்றுத குளிப்பில்
அவசர அவசரமாக விம்மி..
விம்மி அழாது சொன்னான்
ஷட்டோக்காரன்.

மாமாவும் மருமகனும்
ஷட்டோகாரனின் அலட்ட
உக்கு காது கொடுத்த
வர்களாக அவைன
தட்டினார்கள்.

அவர்கள் தங்கட
உயிர் உடமை
எல்லாத்திற்கும் நாளையை
உறுதிப்படுத்த.... உறுதிப்
படுத்த.... நாங்க....
நாங்க..... எங்கட
உயிர்.... உடமை...
எல்லாமே எப்ப... எப்ப...
போகப் போறிதண்டு
நாளையைத் தேடி தேடி
அற்ப ஆயுள் மனிதர்களாக
வாழ்ந்து கொண்டிருக்
கள்ளோம். திதுகள்
எல்லாம்....?

ஷட்டோகாரன் முதல்
முறையாக வாய் திறந்தான்.
கண்ணாடியன் தன்
கீல்லாத காதுகளை
பொத்த நீணக்கவில்லை.

மாமாவும்

புரிந்தோ

தங்களை

பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

மருமகனும்

புரியாமலோ

தாங்களே

இப்போது.... அந்த

கண்ணாடி

ஆட்டோவில்

சடப்பொருளாக...

பொருளாக.... எல்லோர்

நதும் முகங்களை..

முகங்களை... காட்டிக்

கொண்டு... காட்டிக்

கொண்டு.... நாளையைத்

தேடும்

முகங்களை

கொண்டு...

கொண்டு... விருப்பமில்லாது

போகும்... ஆட்டோவை

நியத்த தீரனற்று....

தீரனற்று....

மனிதர்களின்

காட்டிக்

காட்டிக்

விருப்பமில்லாது

ஆட்டோவை

தீரனற்று....

தீரனற்று....

அந்த கண்ணாடி

அந்த

ஆட்டோவில்

ஆட்கொண்டிருந்தது.

அச்சிடீர் : உதயன் பதியாகம் திருக்கோணமலை